

autorský kolektiv
Vnitřní Prediktor SSSR

O imitačně-provokační činnosti

© Publikované materiály jsou vlastnictvím Ruské kultury a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě velmi nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací *a to včetně pro komerční účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů, ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení jejich celkového smyslu, a vystaví se tak možnosti střetnout se s „mystickou“ odplatou přesahující hranice právní vědy.¹

---

¹ Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

Obsah

1. Ve zkratce.....	<u>3</u>
2. Prediktor-korektor konceptuální moci.....	<u>15</u>
2.1. Typ psychiky a možnosti imitační činnosti.....	<u>15</u>
2.2. Rozlišení.....	<u>17</u>
2.3. Efektivita světonázoru.....	<u>21</u>
2.4. Tandemový režim činnosti.....	<u>25</u>
2.5. Ideologická moc – zavedení koncepce do společnosti.....	<u>28</u>
Vsuška 1: O pojmech, světonázoru, vzájemném chápání.....	<u>29</u>
Vsuška 2: O nejlepším chápání světa.....	<u>43</u>
2.6. Korektor a prediktor v plné funkci samořízení společnosti..	<u>59</u>
3. Programově-adaptivní modul.....	<u>66</u>
3.1. Společenská iniciativa, společenské hnutí a politická strana.	<u>66</u>
Odbočka od tématu 3.....	<u>77</u>
Vznik sociálního času.....	<u>77</u>
3.2. “Demokratický centralismus“: cí záměry ve sloganech a cí ve skutečnosti?.....	<u>88</u>
3.3. Co je třeba lidem pro naplněný život: chytlavé slogany a „vševědoucí“ vůdci, nebo pracně nabyté znalosti a jiná kultura?.....	<u>115</u>
3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech.....	<u>138</u>

---

1. *Ve zkratce*

Při pohledu z pozic **dostatečně všeobecné teorie řízení** znamená *informační bezpečnost* stabilní průběh řízení objektu (a stejně i samořízení objektu) v rámci přípustných odchylek od předepsaného ideálního režimu, v podmínkách nejen přirozených vlivů okolního prostředí, ale i v podmínkách cílevědomých postranních nebo vnitřních pokusů vyvést objekt řízení z předepsaného režimu, které se mohou maskovat jako projevy živelné aktivity prostředí nebo *vlastní šum* objektu a systému jeho řízení.

Termín "informační bezpečnost" je vždy svázán s konkrétním objektem řízení (řízeným procesem), nacházejícím se v určitých podmínkách (prostředí). Ale kromě toho se vztahuje i k Plné funkci řízení, představující množinu různorodých kroků, realizovaných v procesu řízení, počínaje identifikováním faktorů, žádajících stanovování cílů (formování vektoru cílů) a řídicí činnosti ve vztahu k nim, a konče rozpuštěním struktur, které splnily svůj úkol.

To je obecné chápání termínu "informační bezpečnost" ve vztahu k informační bezpečnosti jak nevýznamného a zanedbatelného procesu, tak i informační bezpečnosti lidstva jako celku v globálním historickém procesu.

*   *
                         *
                         *

Odedávna je znám recept: pro zničení jakékoliv činnosti (změny její podstaty k nepoznání) je nutné tu činnost vést nebo dosadit do vedení své koně. Tento recept je funkční jen v davově-"elitárních" sociálních systémech a zvláště ve vztahu ke strukturálnímu (adresně-direktivnímu) způsobu řízení.

O imitačně-provokační činnosti

Základem jeho akceschopnosti je zotročení psychiky takzvaného prostého člověka autoritou věroučení–ideologie nebo názorem osobností–kultů, přes jejichž autoritu se tzv. prostý člověk nemůže dostat dokonce ani tehdy, pokud autority hlásají nesmysly, sebevražedné pro ty, kdo se jimi řídí. Při strukturním způsobu řízení, který se uplatňuje v činnosti státního aparátu, ozbrojených sil a tajných služeb, v politických stranách a občanských hnutích, se "autoritárnost" výše postavených a kolegiálních orgánů zajišťuje jejich mocenskými možnostmi: potrestat nebo poškodit níže stojícího je možné prakticky při úplné nemožnosti z jeho strany změnit činnost výše stojících osob a kolegiálních orgánů bez narušení nepsaných korporátních tradic a psaných norem disciplíny odpovídajících struktur.

Právě takto byl zevnitř rozložen SSSR: Gorbačov a celý tým jeho lidí – *přesvědčených protivníků budování společnosti bez parazitismu "elity" na životě většiny a bez parazitismu všech dohromady na biosféře Země* – byl přiveden k moci organizačními zákulisními intrikami. V důsledku jejich cílevědomého poměrně krátkého kolektivního vládnutí byl SSSR záměrně přiveden ke krachu, ačkoliv téměř všichni stoupenci skutečného socialismu – společnosti bez parazitování člověka na člověku – i většina vládnoucí stranické, státní, vojenské i hospodářské nomenklatury viděla, že Gorbačov a spol. pod heslem "Více socialismu!" míří ke kapitalismu.

Je to typický příklad průběhu imitací-provokací státní úrovně. Ve 20. století není samotný: takovým imitátorem-provokatérem byl i Hitler, který obrození sebeuvědomění prostých lidí v Německu, pokoušejících se dostat z biblického otroctví, zavedl do slepé uličky nacismu.

Nicméně v důsledku této imitace-provokace nevznikla ani sociální demokracie švédského vzoru, ani buržoazní demokracie po vzoru jiných zemí Západu, a Rusko pokračuje vlastní svébytnou cestou civilizačního rozvoje.

Příčina tohoto dvojitého neúspěchu reformátorů obou druhů spočívá v tom, že v SSSR-Rusku nenesou všechna společenská hnutí,

---

jak právně formalizovaná tak i nikoliv, davově-"elitární" charakter, nefungují na principech "stranické disciplíny". A tak to bylo nejen v letech 1985–1998, ale i v minulých dobách, jak je to možné uvidět v historii.

Jiná věc je, že v minulosti takováto společenská hnutí vznikala a fungovala "živelně", tj. každý z jejích účastníků *konal podle svého uvážení* v řečišti vedení kolektivní psychiky, kterou hnutí zrodilo, *bez uvědomění jím osobně souborných cílů, cest i metod jejich dosažení*. Poté, co hnutí odpracovalo svůj potenciál nebo dosáhlo souborných cílů, ti jeho členové, kteří zůstali naživu, se z větší části opět vraceli do takzvaného "soukromého života" a davovo-"elitarismus" se v Rusku znovu stal panujícím principem vnitrosociálních vztahů, což vydrželo do další agrese zvenku nebo vnitřní krize².

V naše dny tento proces překonání davovo-"elitarismu" a parazitického utlačování života lidí a planety probíhá, možná že poprvé v historii nynější globální civilizace, jinak: *bolševismus³ (praktické křesťanství) založený na dobré vůli svědomitých lidí v Rusku pracuje už na základě uvědomění a chápání podstaty konceptuální moci, jež je v procesech společenského samořízení*

---

² V reálné historii Ruska jsou vnitřní krize("smuty") druhem vnější agrese, ale realizované ne přímou vojenskou cestou, ale rukama páté kolony, vznikající uvnitř země v důsledku chyb státu ve vnitřní politice a chyb společnosti ve svém vztahu k historicky vzniklé státnosti.

³ Podpora, hájení dlouhodobých strategických zájmů celé společnosti. V původním smyslu slova všeobecný ("obečnosť"...v tichom zmysle i 1.mravnosť i 2.miera chápania ...a z nich vyplývajúca schopnosť riadenia), katholikos, drtivá většina, místo drtivé menšiny (fašismu, menševismu, internacismu). Jen kdysi ne až tak dávno se "nějaký profesionální loutkovodič" snažil přisvojit tento monopol tzv. církvi (Pavla z Tarzu, maskované za Kristovu) a potom podobně po VŘSR smíchat, maskovat absurdní nefunkční a společensky nebezpečný a devastační marxismus za bolševismus. Diskreditovat takto křesťanstvo = bolševismus (národ, lid a jeho tradice, moudrost tisíciletí, hlas kolektivního ľudového podvedomia.."ducha" želaní a skúseností pokolení = gr."katholikos" = všeobecný, zdravý, jednoDuchý sedliacky rozum).

O imitačně-provokační činnosti

---

počátkem i koncem všech smyček cirkulace informací ve společnosti v přímých i zpětných vazbách v plné funkci řízení. Jinými slovy, možnost uvědomění a pochopení souborných cílů společenského rozvoje, metod i cest jejich realizace, je dnes otevřena pro všechny a každého.

Poslední okolnost postavila všechny imitátory parazitující na životě lidí a planety, představující svou činnost jako boj za národní štěstí, do pro ně naprosto neobvyklých podmínek, ve kterých všechny technologie imitačně-provokační činnosti ztrácejí bez výjimky účinnost buďto částečně, nebo úplně. Pro pochopení k čemu konkrétně došlo je třeba se obrátit k plné funkci řízení.

Vztaženo ke společnosti, plná funkce řízení celospolečensky významných procesů předpokládá realizaci následující posloupnosti kroků:

1. Identifikace, rozpoznávání přírodních a společností zrozených procesů, v jejichž vzájemné vložnosti se rozvíjí společnost.

2. Formování ve společnosti stereotypu (návyku) rozpoznávání faktorů v životě, které přitáhly pozornost těch, kteří řídí podle *plné funkce*.

3. Stanovování cílů, tj. zformování hierarchicky uspořádaného seznamu (tj. vektoru) cílů ve vztahu k nově identifikovaným faktorům a zařazení nového vektoru cílů do celkového *hierarchicky uspořádaného seznamu cílů*.

4. Formování odpovídající koncepce řízení ve vztahu k nově objeveným faktorům a její zakomponování do celkové koncepce uspořádání společenského života.

5. Zavedení koncepce do společnosti.

6. Uvedení koncepce do života, opíraje se o systém strukturního i bezstrukturního řízení.

7. Rozpuštění (uvolnění) struktur a zdrojů, použitých pro realizaci vybraných cílů, nebo jejich udržování pro případ nového použití.

Realizaci plné funkce řízení odpovídá schéma řízení prediktor-

---

korektor ("předpovídající"- "opravující"). Ve schématu řízení prediktor-korektor se rozhodnutí vypracovává nejen s ohledem na minulé zkušenosti a na základě současného stavu objektu řízení, ale především na základě mnohovariantních prognóz jeho dalšího rozvoje. Systém řízení v tomto schématu vždy představuje:

- vlastní prediktor-korektor:
  - formující a hodnotící mnohovariantní prognózu rozvoje systému a program (koncepti, "mnohovariantní scénář") *využívání zdrojů, dostupných systémů, v cílech realizace vybrané varianty a*
  - jeví se začátkem i koncem minimálně hlavních *okruhů cirkulace informace, tj. okruhů přímých a zpětných vazeb.*
- programově-adaptivní modul, na který se vkládá funkce realizace programu (koncepte), získaného od prediktoru-korektoru, a který programově-adaptivní modul jen využívá v procesu své činnosti, **ale nemění ho.**

Přitom ve společnosti může být sám prediktor-korektor představen ve strukturně nelokalizované podobě⁴, ačkoliv programově-adaptivní modul je zpravidla formalizován v kontinuálně činných strukturách státního aparátu a strukturách různých společenských hnutí, včetně ekonomických a finančních struktur.

Část zpětných vazeb je orientována na programově-adaptivní modul, ale ta informace je jím využívána jen pro adaptaci programu řízení k podmínkám, v kterých se nachází uzavřený systém, ne pro změnu programu (koncepte řízení).

Nicméně vzájemná vložení struktur ve společnosti je vyjádřena i tím, že ačkoliv v něm je plná funkce řízení rozdělena po strukturám určité funkcionální specializace podobně, jako je tomu v technických systémech, je zde nicméně jedna osobitost, jež není vlastní světu

---

⁴ Ale může představovat strukturně nevyhraněnou periferii dostatečně stabilní struktury, obnovující svůj kádrový korpus v následnosti generací.

O imitačně-provokační činnosti

---

techniky: každá z takových specializovaných struktur ve společnosti v sobě nese, byť jen zčásti, i funkce, které nejsou vlastní její specializaci.

V důsledku toho jsou možné případy, kdy programově-adaptivní modul na sebe bere změny programu řízení, tj. fakticky na sebe bere nějaké (nebo všechny) funkce prediktoru-korektoru. To může zrodit konflikt vzájemně neslučitelných koncepcí řízení jak ve společnosti jako celku, tak v samotném programově-adaptivním modulu. Je-li to dobře nebo špatně, závisí na podstatě konfliktujících koncepcí řízení a na "účasti-neúčasti" toho, kdo se ocitá vtážen v takový konflikt koncepcí, v podpoře každé z nich (ve společnosti nelze zůstat mimo konflikt tohoto typu).

Kromě toho, úsilí vyplňovat jen funkce předepsané instrukcemi pro danou pozici je samo o sobě sabotáž, byrokratismus, protože žádné instrukce a zákony nemohou postihnout všechny životní situace. Protože všechny podobné situace přesahují rámce instrukcí a zákona každá svým způsobem, jev byrokracie se právně obtížně definuje a proto je právně nepostižitelný⁵. Ale aby bylo v životě společnosti vše v pořádku, je třeba dělat i mnohé navíc té míry, která je předepsána instrukcemi, vycházejí z dobrého vztahu k Zemi i lidem. Tzv. "italská stávka", kdy personál dělá vše přesně podle instrukcí a nic navíc, v důsledku čehož celkové dílo krachuje, je ilustrací správnosti předchozích závěrů.

V davově-"elitární" společnosti je toto funkcionální rozdělení systému jeho samořízení na "prediktor-korektor" a "programově-adaptivní modul" *pozvednuto do statusu bezpodmínečného principu struktury společenského života*, a dělá imitačně-provokační činnost proti společenským hnutím, nevýhodným mocenskému zákulisí té

---

⁵ Z druhé strany, slogan boje s byrokracií odkrývá možnost imitátorům boje za svobodu a obecné blaho pod jeho pláštíkem paralyzovat řídicí struktury. Boj s byrokracií i ochrana před deformacemi "boje s byrokracií" musí počítat s výsledky jak už dosaženými, tak předpovídanými: tj. ani boj s byrokracií, ani ochrana společnosti od deformace boje s byrokratismem nejsou efektivní vně schématu řízení prediktor-korektor, protože vně tohoto schématu má i jedno, i druhé objektivně tendenci transformace ve svůj protipól.

---

společnosti, možnou a efektivní, protože výkonné struktury – programově-adaptivní modul – ze svého statusu nemají právo měnit rozhodnutí výše stojících (podle posloupnosti kroků *plné funkce řízení*) orgánů dokonce ani v těch případech, kdy jsou ta rozhodnutí namířená na deformaci a vykořenezení koncepcí, které by ty struktury měly podporovat v souladu s deklarovanými úkoly na ně vloženými⁶.

Pokud srovnáme schéma řízení "prediktor-korektor" s plnou funkcí řízení a jejími etapami, vyplyne, že první až pátá etapa plné funkce řízení není nijak odražena v systému rozdělení moci všech společností a států, organizovaných podle západního "demokratického" modelu. První až čtvrtá etapa včetně představují *vlastní konceptuální moc*. Pátá etapa pak jedno ze specializovaných odvětví konceptuální moci v její plnosti: *moc ideologickou*, ze svého charakteru přidávající koncepci společensky přijatelné formy, které mohou být předurčeny i pro to, aby skryly od ostatní společnosti skutečné cíle nositelů *vlastní konceptuální moci* a způsoby jejich realizace, založené v koncepci.

Skutečná demokracie, tj. vláda lidu, to je dostupnost všem a každému znalostí a návyků, nutných pro realizaci ze *své podstaty nedemokratické konceptuální moci*, což *ve společnosti* vylučuje její zneužití.

To znamená, že celá západní státnost a systém nestátních občanských organizací a hnutí deideologizované společnosti euroamerické regionální civilizace představuje "programově-adaptivní" modul, který jen realizuje, přizpůsobuje k měnícím se podmínkám koncepci společenského zřízení, zavedenou do její kultury, která je chráněna nejen před jakoukoliv kritikou, ale dokonce

---

⁶ O tuto okolnost se opírali zahraniční ideologové perestrojky, což přiznal jejich hlavní vnitřní představitel A.N. Jakovlev, který cynicky vyhlásil o své roli organizátora cílevědomé imitačně-provokační činnosti v novinách "Izvestija" z 17.06.1998: "Existovala pro nás jen jedna cesta – podřezat totalitní režim zevnitř za pomoci disciplíny totalitární strany. Udělali jsme to."

O imitačně-provokační činnosti

---

i před posuzováním obecně. Systém "rozdělení" zákonodárné, výkonné a soudní moci je jen část toho programově-adaptivního modulu, představený v orgánech státní moci. "Deideologizace" západní takzvané "občanské společnosti" a kult individualismu není jeden z prostředků ochrany "ideologie" (formy prezentace koncepce), jak o tom občas mluví někteří politologové, ale jeden z prostředků ochrany před zkoumáním, kritikou a změnami samotné koncepce: cílů celospolečenské důležitosti a prostředků jejich realizace.

Přitom na Západě, jako i v každé davově-"elitární" společnosti, se nositelé konceptuální moci neidentifikují s jím podřízenou společností, v důsledku čehož se konceptuální moc nevyhnutelně ocitá vně takové společnosti a realizuje se v něm na mafiánských principech, což otevírá možnost k tomu, aby se společnost stala masou nevolníků mafiózně organizované konceptuální moci, která je sama mimo tuto společnost.

Tak i "žije" Západ, ale koncepci uspořádání západní civilizace jsou přidány "blahobytné" formy, skrývající její protilidský obsah: parazitismus malého počtu klanů-rodin na životě miliard lidí a všech dohromady pak na biosféře Země cestou cílevědomé podpory davově-"elitárního" společenského zřízení s panováním nelidských typů psychiky (démonický, zvířecí, biorobotický). Při tom byl vektor cílů nositelů konceptuální moci z větší části ukryt před hodnocením společností, a některé jeho komponenty jsou společnosti představeny v roli vektoru chyb řízení⁷. Ve výsledku to, co se dobromyslné většině jeví jako chyby řízení (chudnutí sociálních skupin a obyvatel řady zemí, různá kriminalita, války, ekologická krize atp.) je ve skutečnosti výsledek realizace skutečných cílů řízení buď bezprostředně, nebo nevyhnutelně je doprovázející: "Je šílenství myslet si, že zlí netvoří zlo."⁸

Teprve po přidání této koncepci přijatelných vnějších forem je

---

⁷ Vektor cílů a vektor chyby řízení tvoří pár, ve kterém je jmenování jedněch a týchže komponent podmíněno morálkou toho, kdo řídí po plné funkci. Co je z úhlu pohledu jedné mravnosti chyba, je z druhé předmět oslavování.

⁸ Markus Aurélius (121—180 n.l.), filosof-pohan, římský císař od roku 161.

---

zavedena do systému společenských vztahů jako "samo sebou" rozumící se blaho, stojící vně zkoumání a kritiky právě *díky nevědomému neosmyslenému "samo sebou rozumění" tohoto mínění množství obyvatel Západu*, přikrmených na úkor přerozdělení mezi regiony planety lichvářského příjmu výkonné periferie světového zákulisí, realizující globální konceptuální moc a opírající se ve své činnosti o západní regionální civilizaci⁹.

Skrytí faktu existence a činnosti globální konceptuální moci od širokého publika v davově-"elitární" společnosti, řídící podle vlastní svévole plynutím globálního historického procesu, se realizuje absencí *teorie konceptuální moci* ve veřejné sociologii, což připravuje společnost o samu možnost vědomého konceptuálního řízení sebe sama i vlády nad okolnostmi svého dalšího života. Právě z tohoto důvodu Západ představuje totalitarismus, iluzorní demokracii. Tomu odpovídaje, *provokatéři-imitátoři konceptuální činnosti, namířené na vykořevení davo-"elitarismu"*, jsa sami nositeli zvířecího, zombie (biorobot) a démonického typu psychiky, musí imitovat konceptuální činnost a realizaci konceptuální moci v prostředí těch, kdo se upřímně snaží transformovat typ své psychiky nevratně směrem k lidskému.

Lidský typ psychiky předpokládá nejen určitou hierarchii komponent algoritmiky psychické činnosti, podmíněné instinkty, kulturními tradicemi společnosti, vlastním uvažováním, *různorodou intuicí, včetně přímého Božího vedení*, ale i určitý systém vnímání a chápání světa – efektivnější než ten, jež se živelně "sám od sebe" vytváří u většiny jedinců v kultuře současné davově-"elitární" společnosti.

---

⁹ Ve zprávě OSN o "Programu rozvoje" publikované 15.06.1996 agenturou Reuters se informuje, že 358 rodin-klanů miliardářů má příjmy, převyšující v dolarovém vyčíslení souhrnné příjmy 45% obyvatel Země: takže je co přerozdělovat bez škody jim samým. Ale ty klany z větší části patří ke globálnímu programově-adaptivnímu modulu, rozsetému po planetě, a ne ke globálnímu prediktoru konceptuální moci.

O imitačně-provokační činnosti

To jest od první do čtvrté etapy plné funkce řízení se imitačně-provokační činnost proti společnosti nebo hnutí, která(é) nese konceptuální moc vykořenezení davo-"elitarismu", ukazuje nemožnou v důsledku absence kádrové báze. Vytvoření takové kádrové báze je podemletím vlastní davo-"elitární" koncepce, existující na osnově utajování faktu existence globální konceptuální moci, podporující koncepci vybudování globální elitárně-"nevolnické" rasistické civilizace, protože ohlášení existence jedné konceptuální moci nevyhnutelně vede k otázkám o alternativních konceptuálních centrech a *alternativních koncepcích uspořádání života lidí v globálních měřítcích a způsobech jejich realizace.*

Imitačně-provokační činnost na páté etapě plné funkce řízení předpokládá možnost provedení koncepce realizace davo-"elitarismu" pod pláštíkem ideologických forem koncepce lidskosti v Království Božím.

Pro úspěšnost činnosti takového druhu je nutné pokud ne plně chápat každou z koncepcí, tak alespoň citlivě vnímat kde a v čem se rozcházejí / vzájemně vylučují, a kde a v čem mají něco společného nebo rozmazanou hranici, a konat opět konceptuálně gramotně, tj. podle plné funkce řízení, a ne ohraničeně-podřízeně ve vykonávání příkazů výše stojícího v hierarchii struktur vedení, které je z větší části zaujato nějakými jinými činnostmi a do všech nuancí každodenní práce jim podřízených provokatérů-imitátorů vnikat nemůže. Ve výsledku bude nevyhnutelně opomenut nějaký "detail", a jak poznamenal Kozma Prutkov, *od malých příčin bývají velké následky*, které přivedou celou imitačně-provokační činnost nevyhnutelně ke krachu.

A opět – potřebné kádry nejsou; a davo-"elitární" principy vedení imitačně-provokační činnosti na osnově centralismu a stranické (strukturní) disciplíny jsou neživotaschopné, protože všechny "detaily" není možné zohlednit v příkazech a direktivách níže postaveným, kteří sami nemají právo zabývat se konceptuální

činností s ohledem na principy fungování davově-"elitární" společnosti.

Zkušenosti a kádrová báze jsou k dispozici jen pro realizaci imitačně-provokační činnosti na šesté etapě: vytvářet, vést struktury, plést vnitrostrukturální a mezistrukturální intriky, které překážejí strukturám ve vykonávání jejich funkcionálního určení. Ale to je použitelné jen tam, kde jsou struktury naplněny subjekty s davově-"elitárním" myšlením, nositeli "já-centrického" světonázoru, a kde hlavním organizačním principem je princip stranické (strukturální) disciplíny na osnově bezpodmínečného podřízení "nížepostavených" "výšepostaveným" a podřízení menšiny většině.

A pokud je princip stranické disciplíny takového druhu podřízení při budování struktur odvržen, protože je vnímán jako hlavní překážka realizace samoregulace funkcionální hierarchie osobností svobodných ve volbě svého chování ve své kolektivní činnosti ve virtuálních strukturách na základě osmyslené a pochopené konceptuální sebedisciplíny? — tehdy se stává toto: aby bylo možné imitovat a být uznávaným, je třeba překonávat druhé ne ve znalostech, ne v organizačních návycích, ne v nějakých "mystických" návycích, ale v konceptuální sebedisciplíně. Libovolné porušení konceptuální sebedisciplíny s sebou nese okamžité vypadnutí ze zdálo by se do té doby úspěšně vedené formální (vytvářející dojem práce) struktury, která nemusí být totožná s virtuální – skutečně pracující – strukturou, kterou bezprostředně začne vést někdo jiný – skutečný, a ne imitátor-provokatér¹⁰. A toto vypadnutí může být nejen nezvratným, ale i aktivizujícím nové procesy, které se v nepohodlném společenském hnutí nenacházely do doby, než se ho pokusili vzít pod kontrolu a zdeformovat na základě imitačně-provokačních technologií politiky.

V tom se přesvědčili zákulisní "manažeři" Gorbačova:

- Za prvé, Gorbačov v roce 1996 získal méně než 1% hlasů v

---

¹⁰ V tradiční politologii a sociologii se ta problematika zkoumá jako vzájemné vztahy v kolektivech formálního (de-jure) a neformálního (de-facto) vedení.

O imitačně-provokační činnosti

---

prezidentských volbách (kromě toho, na jednom volebním mítingu mu voliči dali do držky), posle čehož se – jako politická figura – hodí jen pro televizní prezentaci západnímu obyvateli, "znepokojenému" osudem "demokracie" v Rusku;

- a za druhé, právě imitačně-provokační podstata perestrojky aktivovala vnitřní konceptuální moc ruské civilizace, a tím zároveň vytvořila nové problémy globální konceptuální moci, realizující biblickou doktrínu vybudování globální "elitárně"-nevolnické civilizace na principech rasismu a monopolu na lichvu. (Zachování nomenklaturního SSSR díky jeho kompletní ovladatelnosti by pro ně bylo přednostní volbou, než získání konceptuálně samostatného Ruska odmítnuvšího Bibli, marxismus, scientologii a další "exotiku", a vyjádřivší ideál spravedlivého uspořádání na Zemi v jednoznačně chápané Koncepci sociální bezpečnosti).

Výše řečené je to hlavní: vše další je jen detailnější rozvedení již řečeného.

2. Prediktor-korektor konceptuální moci

2.1. Typ psychiky a možnosti imitační činnosti

Imitace konceptuální činnosti je nemožná v principu, ačkoliv subjekt může setrvávat v iluzi toho, že se zabývá hlubokou analytikou a konceptuální činností. Konceptuální činnost jako taková vyžaduje jako minimum démonický typ psychiky, a normálně – lidský typ psychiky, minimálně při její realizaci, když už subjekt není schopen setrvávat v lidském stavu psychiku trvale.

Typy psychiky biorobot a živočich, které pokládají mnoho ohraničení na svobodu volby problematiky pro zkoumání a přehodnocení, vylučují samotnou možnost přiblížení se ke konceptuální činnosti. Proto předstírat konceptuální činnost a ve skutečnosti se jí nezabývat je možné jen v prostředí nositelů živočišného a biorobotického typu psychiky, ale jedni i druzí jen stěží pochopí, o co jde a čem je řeč (a ne proto, že jsou beznadějně hloupí, ale proto, že jejich morálce a okruhu pojmů je ta problematika cizí); i když pokud ta problematika vyvolá u někoho z nich zájem, má to potenciál přimět je ke změně typu své psychiky, a pak se jen stěží omezí přechodem jen k démonickému typu.

Nositelé démonického a lidského typu psychiky, díky větší či menší eliminaci ztročení jejich vůle a rozumu, jsou s to pochopit podstatu věci, ale brzy vycítí imitaci konceptuální činnosti proto, že v chování imitátora s živočišným nebo biorobotickým typem psychiky je vždy citelná určitá nesvoboda a nevnímavost k určitým otázkám nebo hystericky-nesmyslná reakce na ně, protože na přiblížení k nim uvalují zákaz algoritmy nevědomých úrovní psychiky: automatismy tradic (pro bioroboty) a instinktů (pro

O imitačně-provokační činnosti

živočišný typ psychiky). Možná, že při setkání se s imitací, někdo z nositelů démonického nebo lidského typu psychiky bude mít za užitečné vejít v reálnou konceptuální činnost. Protože nositelé démonického typu psychiky jsou obvykle zatíženi různými duševními problémy a nespokojeností s vlastním životem, část z nich uvidí v přechodu k lidskému typu psychiky způsob řešení jejich osobních problémů, po čemž budou vybranou cestu cílevědomě následovat a dosáhnou úspěchu. Pokud nevstoupí na cestu přechodu k lidskému typu psychiky, imitátoři se nevyhnutelně pohryžou mezi sebou, posilujíc každý svůj vlastní démonismus.

S ohledem na tyto osobitosti typů psychiky, jakákoliv imitace konceptuální činnosti (tím více s pronášením slov jako "konceptuální moc", "koncepce uspořádání společnosti", "globální význam" atd. dokonce bez chápání jejich podstaty bioroboty-imitátory) podrývá základy davo-"elitarismu" a nahrává "zavlečení" do skutečné konceptuální činnosti čím dál většího množství lidí.

Proto se otázka zužuje ke konfrontaci svých vzájemně vylučujících se druhů reálné, nikoli imitované konceptuální činnosti:

- namířené na přidávání davo-"elitarismu" stále sofistikovanějších forem a realizované nositeli démonického typu psychiky;
- namířené na vykořenění davo-"elitarismu" a realizované nositeli jak nezvratně lidského typu psychiky, tak *i určitou částí nositelů démonického typu psychiky, kteří se upřímně snaží překonat vlastní démonismus.*

V tomto procesu jsou možné pokusy imitace konceptuální činnosti, namířené na vykořenění davo-"elitarismu", nositeli démonického typu psychiky, kteří jsou přívrženci davo-"elitarismu". Nositelé živočišného typu psychiky a typu biorobot si v imitačně-provokační činnosti takového druhu v principu ani neškrtnou, protože jejich reálně fungující typ psychiky, jsa překážkou konceptuální činnosti, je všem na očích – se všemi důsledky pro

---

imitátora, objednatele a patrony imitace, plynoucími z identifikace imitátora společenským prostředím, v kterém ten vědomě (nebo nevědomě, pokud je manipulován) pretenduje na nějakou roli.

Otázka vzájemné konfrontace v konceptuální činnosti neobratně lidského a mizejícího démonického typu stroje psychiky z jedné strany, a z druhé strany démonického typu stroje psychiky, vytrvalém v démonickém sebezprosání na účet druhých, vede ke zkoumání jejich efektivnosti na první až páté etapě plné funkce řízení v její aplikaci v procesech samořízení společnosti.

2.2. Rozlišení

První etapa v sobě zahrnuje identifikaci a rozpoznávání přírodních a společenských procesů, ve vztahu k nimž vzniká potřeba řízení nebo uvedení do přijatelného režimu samořízení. Identifikace a rozpoznávání jsou dvě stádia téhož procesu.

Když probíhá identifikace něčeho nového, v systému subjektivních obrazů (obrazných představ jedince o světě), na základě nichž modeluje (vyobrazuje) průběh života v množství variant, vzniká nový obraz, odlišný od všech ostatních obrazů, které byly do té doby obsaženy v systému jeho obrazných představ o Objektivní skutečnosti. Tento systém subjektivních obrazných představ dále budeme označovat v krátkosti "vnímáním světa".

V životě se proud obrazů plynoucích událostí porovnává s existujícím systémem obrazných představ subjektu o Objektivní realitě. V procese tohoto porovnávání jsou rozpoznávány obrazy plynutí událostí v Objektivní realitě. Na základě rozpoznání a porovnání rozpoznávaných obrazů reality s morálními měřítky subjektu modeluje algoritmika jeho psychiky v obrazných představách varianty vnějšího a vnitřního chování jedince. Něco z těch modelů se přetvoří v život jako reálné chování, vyjadřující reálnou, ne

O imitačně-provokační činnosti

---

deklarovanou, morálku a etiku subjektu.

Tento, pro psychiku každého jedince, vnitřní proces je podmíněn jeho mravními měřítky, společnými pro jeho vědomé i nevědomé úrovně psychiky, a také i pro kolektivní psychiku, jež se v nějaké roli jedinec účastní.

Jsou dva vzájemně se vylučující úhly pohledu na otázku o tom, jak vznikají *nové obrazy*, kterými se rozšiřuje vnímání světa jedince v průběhu jeho života. Podle já-centrického úhlu pohledu jedinec na nikom nezávisí ve své schopnosti rozpoznávat nové obrazy, tj. rozlišit je mezi mnohými druhými obrazy, které pro něj představují "informační pozadí/šum", a jednotliví jedinci se navzájem odlišují jen vrozenými nebo natrénovanými schopnostmi k rozlišení – rozpoznávání nových obrazů.

Nicméně takový úhel pohledu je v principu neschopný vysvětlit, proč se "i mistr tesař někdy utne", tj. subjekt, který vládne dobrými vrozenými a natrénovanými schopnostmi, v určitých okolnostech se najednou dívá, ale nevidí, poslouchá, ale neslyší atd., ačkoliv *obecně je naprosto při smyslech*. Jinými slovy, široce rozprostraněné rčení "pokud chce Bůh někoho potrestat, zbaví ho rozumu" je chybné: pokud si Bůh nepřeje někoho podpořit v jeho činnosti, zbaví ho něčeho jiného, a bez toho "něčeho jiného" se jinak plně akceschopný rozum ve vzniklých situacích ukáže naprosto neúčinným.

Odpověď na otázku "co je to?" a "proč se i mistr tesař někdy utne?" dává jiný úhel pohledu, přímo vyřčený v Koránu:

"Ó Vy, ktorí ste uverili, ak sa budete držať bohobojnosti [*jiný překlad: pokud budete ctít Boha*], dá vám Rozlíšenie a vymaže vám vaše zlé skutky a odpustí vám. Bohu náleží vďaka za dobrodenie obrovské. (súra 8:29)"

(ruský překlad Kračkovského: О те, которые уверовали!

Если вы будете благоговеть перед Богом, Он даст вам Различение и очистит вас от ваших злых деяний и простит вам. Поистине, Бог — обладатель великой милости!)

To znamená, jedinec **není nezávislý** a **soběstačný** ve své schopnosti k rozlišení, a schopnost k rozlišení-rozpoznání obrazů objektivní reality (včetně nových, předtím nevlastních jeho psychice) je dána bezprostředně Bohem každému podle jeho víry a morálky, vyjadřujících se v záměrech pro budoucnost a v etice chování (jak viditelné, tak neviditelné) ve všech *bez výjimky* životních okolnostech.

Nápodobně, pokud je něčí činnost nevhodná Bohu, nezapadá do jeho úmyslu, Bůh zbaví v nějaký okamžik jedince *Rozlišení jako schopnosti*. Ve výsledku, dokonce i když nějaký obraz už existuje v jeho světonázoru, ale subjekt je zbaven Shora Rozlišení po příčině nesouladu jeho záměrů a činností Božím záměru, v jeho psychice se ničí proces rozpoznávání, v důsledku čehož pro daný subjekt mizí¹¹ z proudu obrazů plynoucího života v něm reálně přítomné předměty a jevy.

V důsledku zbavení Shora schopnosti k Rozlišení, proces porovnání obrazných představ o plynoucím životě v psychice člověka s ním samým přestává odpovídat realitě: Berlioz z románu Bulgakova nevidí rozlitý olej přímo pod svýma nohama a nepředvídá příjezd tramvaje, která mu přinese smrt; hlídka na Titaniku nevidí ledovec vpředu atp.

Ale tyto "krajní případy" představují až završení určitého procesu. V jeho počátečním stádiu vede zbavení Rozlišení k tomu, že v světonázoru jedince přestanou vznikat nové obrazy, do té doby nevlastní jeho obrazným představám o Objektivní realitě. Poté mu zbývá zabývat se transformací svého vnímání světa jen na základě už existujících subjektivních obrazů v jeho psychice. Tento proces má

---

¹¹ Jinými slovy, ony jako mizí z Objektivní reality, ale jen pro něj; pro ostatní jsou tytéž elementy v Objektivní realitě stále přítomné.

O imitačně-provokační činnosti

---

svými krajními mezemi:

- buďto samolikvidaci jedince, který v sobě vytvořil životu neodpovídající vnímání světa (čemuž je příkladem Berlioz Bulgakova; Nietzsche, který nafilozofoval spoustu hloupostí a skončil v blázinci; pasažéři a posádka Titaniku; atp.);
- nebo vytvoření jimi morálky a vnímání světa odpovídajících Životu.

Poslední proces je procesem přehodnocení a změny mravních měřítek subjektu, vlekcoucích za sebou i změnu jeho vnímání světa v důsledku jiného seřazení a změny "měřítka" obrazů už existujících v jeho psychice. Když se mravní měřítka ukáží dostatečně v ladu s Božím záměrem, a systém obrazných představ o Objektivní realitě dostatečně odpovídající Životu, Bůh znovu začne dávat v Rozlišení jedinci nové obrazy pro jeho psychiku, na základě čehož proces osobnostního rozvoje pokračuje, možnosti jedince se rozšíří, schopnosti posílí.

To vše hovoří o tom, že démonický typ stroje psychiky představuje variantu psychiky biorobota, s tou osobitostí, že pokud je svoboda biorobota ohraničena zotročením jeho intelektu v nějakých určitých okolnostech ve vztahu k určité problematice, to svoboda démonického typu psychiky je ohraničena jeho nevládnutím Rozlišením.

V souladu s tím, co bylo řečeno o Rozlišení, závěr o tom, kdo v konceptuální činnosti vládne převahou ve stádiu objevování a rozpoznání faktorů, výzývajících potřebu k řízení, zda přívrženci vykořenění davo-"elitarismu" nebo jím poškozovaní jeho přívrženci, nechť si udělá každý podle svého svědomí sám.

2.3. Efektivita světonázoru

Druhá až čtvrtá etapa plné funkce řízení, počínaje vypracováním stereotypu identifikace (tj. "automatismu" detekce faktorů prostředí, které vyvolaly zájem subjektů konceptuální moci) a stanovením cílů a konče formováním vlastní koncepce ve formách přijatelných samým nositelům konceptuální moci, představují sebou konceptuální činnost na základě světonázoru, zformovaného v důsledku Rozlišení, dávaného Bohem v souladu s cíly Jeho záměru a prostředky jeho realizace v průběhu celého života člověka.

Vnímání světa bývá dvou druhů:

• "Já-centrické", ve kterém jsou prvotními rozdíly, stejně jako krajně zevšeobecňujícími kategoriemi čtyři kategorie: hmota (matérie), duch (energie oživující hmotu, ale co je to duch-energie je na úrovni obrazných představ nejasné bez zvláštního objasnění), prostor ("prázdno"¹², neohraničeně protažené do všech směrů), čas (něco existuje, ale co je to není jasné ani ve světě subjektivních obrazných představ, ani ve všem společné realitě). V představách lidí se mohou plně slévat, tvoříce jednoho čtyř-ipostázního "boha", jak tomu bylo u Egyptanů (Amon)¹³, nebo se slévat jen zčásti, tvoříce

¹² Dáno do uvozovek proto, že "prázdnota" je vákuum, které se v takovém světonázoru nepřijímá jako jeden z agregátních stavů matérie: pevná hmota, kapalina, plyn, plazma, různé druhy polí a vákuum. Vákuum představuje sebou prvopočáteční formu hmoty, ono kvantové vákuum neustále vznikajících a zanikajících částic: ve vákuu mají částice stabilní jen vnější dynamiku, všechny ostatní agregátní formy hmoty představují excitované vákuum, tj. jeho částice-kvanty vládnou jak stabilní vnitřní, tak i vnější dynamikou. A energie je matérie ve stavu přechodových procesů z jednoho agregátního stavu, disponujícího stabilní dynamikou, do jiného agregátního stavu, disponujícího stabilní dynamikou.

¹³ Vyšším božstvem Egyptanů byl Amon (Amun). V jeho osobě se sjednocovala čtyři božstva: bohyně **Net** – hmota, z které je všechno na světě; bůh **Nef** – duch oživující hmotu nebo nutící ji měnit se; bohyně **Pašt** – nekonečný prostor, kde je umístěna hmota; bůh **Sebek** – nekonečný čas. Vše, co na světě je, podle učení Egyptanů pocházelo z hmoty skrze účinky neviditelné síly, zaujímalo prostor a měnilo se v čase, a všechno toto se sjednocovalo v čtyřjedinně

O imitačně-provokační činnosti

"časoprostorové kontinuum", naplněné hmotou a poli, jako je tomu v teorii relativity ve světovém názoru materialistického ateismu. Člověk v tom všem přebývá jako uvědomělé "Já" – "počátek souřadnic", z kterého se konstruuje vše vnitřní a se kterým se porovnávají všechny vnitřní a vnější proudy obrazů a myšlenek. "Já" může přebývat v názoru, že existuje jen ono samo, a to se ve filozofii nazývá subjektivním idealismem ve formě solipsismu; nebo se může považovat za subjekt, část objektivního světa, jak je tomu ve světovém názorové koncepci scientologů.

• *Bohocentrické*¹⁴ vnímání světa trojjednosti matérie-informace-míry, ve kterém je Boží obraz v duši člověka, jako systém jeho subjektivních obrazných představ o Bohu jako takovém, "počátkem souřadnic" ze kterého se konstruuje vše vnitřní a se kterým se porovnávají všechny vnitřní a vnější proudy obrazů a myšlenek.

V charakteristice každého z těchto dvou vnímání světa jsou vyjádřeny vzájemně se vylučující mínění o jedné a té samé Pravdě. Přejde vybrat si jeden z nich, podle své morálky a víry.

A ačkoliv oba druhy vnímání světa mohou existovat na základě téže množiny subjektivních obrazů, daných Bohem v Rozlišení

---

tajemné bytosti Amon.

¹⁴ 1. Požehnaním oplývá Ten, kto zoslal Rozlišenie poddanému Svojmu, aby sa stalo pre stvorených varovaním, (2.) Ten, ktorému náleží kráľovstvo nebies a zeme, ktorý si neučinil žiadne dieťa, ktorý nemá spoločníka v kráľovaní a ktorý **všetko stvoril a predurčil predurčením** (*jiný preklad: On stvořil každou věc a nadělil ji mírou*) (3.) Učinili si mimo Neho božstvá, ktoré nič netvorí a ktoré sú samy stvorené, ktoré nemajú moc samy sebe prospieť alebo škodu priniesť, ktoré nemajú moc priviesť smrť a ani život dávať a ani mŕtvych oživiť. (Korán, súra 25 – Rozlišení [Al-Furqán]). (označená pasáž: pri nadelení mírou jakéhokoli materiálu vzniká obraz, informácia, vo vzťahu ke ktorému vystupuje hmota ako materiálny nositeľ informácie v určitej míre. Priestor a čas sú druhotné vo vzťahu k Míre, pretože jejich vnímanie je proces porovnania nejakého materiálneho fragmentu nesúceho obraz vesmíru, s jiným fragmentom, vybraným v roli etalonu merenia priestoru alebo času: bez matérie, nesúcej v sobe míru i obraz svého bytí, neprijde hovoriť o priestore ani čase.)

---

během dosavadního života subjektu, efektivita jednoho z nich je vyšší ve všech úkolech, vyžadujících analýzu proudu událostí z minulosti, současných okolností a formování prognóz možných variant dalšího plynutí událostí, bez čehož je nemožné jak formování koncepce řízení (samořízení), tak řízení (samotný proces řízení) podle libovolné koncepce s přijatelnou úrovní kvality řízení.

Z našeho pohledu, potvrzeného praxí, je vnímání světa trojjednosti matérie-informace-míry efektivnější, protože neměnnost vybraného "počátku koordinát" disponuje výjimečnou stabilitou, díky čemuž subjektivní představy o Všem s postupem času získávají větší detailnost a větší míru shody s Objektivní realitou, a nerozpadá se pod vlivem řetězu shod životních okolností, které nejsou ve shodě s předchozími neodpovídajícími představami o Životě.

"Já-centrické" vnímání světa, nepředvídatelné pro svého nositele, kompletně ztrácí použitelnost, když ve vzletu svých fantazií nevyhnutelně "zalétá" za hranice spolehlivosti, což s sebou přináší pád subjektu do takových životních okolností, ve kterých pokud hned nehynie, jeho systém obrazných představ o Životě zažívá kompletní krach¹⁵. Ale většina nositelů "já-centrického" vnímání světa nezachází tak daleko, protože "nelétají daleko", a obrazy v jejich psychice, nemající stabilní statisticky určitelné spojení mezi sebou, se neustále přesouvají jako sklíčka kaleidoskopu, pod vlivem proudu událostí. Při tom se "Já-centrum" neustále posunuje ve vztahu k objektivním okolnostem, v důsledku čehož je vše ve světě viděno jako "relativní" a "neurčité" ve všech nejrůznějších smyslech těch slov.

V důsledku toho "já-centrické" vnímání světa s neustále se měnícím kaleidoskopem se ukazuje nevhodným pro realizaci konceptuální činnosti a moci, vyžadujících jednoznačnou neměnnou bázi pro srovnání různých fází

---

¹⁵ To může znamenat i "přirozenou" smrt výsledkem nemoci nebo neštěstí, sebevraždy, depresi, ztrátu duševního zdraví atp.

O imitačně-provokační činnosti

---

procesů, trvajících století i tisíciletí.

"Já-centrické" vnímání světa je vždy více či méně kaleidoskopicky nestabilní, a právě v důsledku onoho dopředu nepředvídatelného (pro sebe samého) přesunu "sklíček v kaleidoskopu" (v něm přítomných různých obrazů Objektivní reality), se ukazuje nezpůsobilým k řešení analyticko-prognostických úkolů. Vnímání světa jako trojjedinosti matérie-informace-míry má mozaikový charakter, a jeho schopnost řešení (detailnost představ a přítomnost spojení mezi fragmenty mozaiky) při podmínce činnosti subjektu v rámci Božího záměru se ukazuje díky Bohem závčas dávanému Rozlišení vždy dostatečná pro řešení všech životních výzev (cílů), které před sebe jedinec staví.

Imitátor konceptuální činnosti v důsledku toho, aby prodemonstroval, že vládne konceptuální mocí jako schopností formování nových a změny už existujících koncepcí uspořádání společnosti, musí přejít k světonázoru trojjedinosti matérie-informace-míry¹⁶; přičemž, **za první**, dostatečně širokému, ne úzce specializovanému, a **za druhé**, dostatečně detailnímu ve vši šíři pro to, aby lehce vcházel do většiny společensky významných specializovaných oblastí činnosti.

Jen činností na základě světonázoru trojjedinosti, odpovídajícím dvou vyjmenovaným kvalitám, imitátor, imituje konceptuální činnost vykořenění davo-"elitarismu", nebude kupit prohřešky, očividné ostatním upřímným účastníkům, tj. v reálu bude z větší části pracovat proti davo-"elitarismu" dostatečně dobře. Ale s kvalitou imitace u něho budou problémy, protože Rozlišení není v moci jeho samého, v moci jeho pánů a patronů, ale v absolutní moci Boha – Tvůrce. V důsledku toho provokatér-imitátor, aniž by to chtěl, za určitých okolností bude rozmývat základy davo-"elitarismu" ve větší míře, než s jakou mohou souhlasit jeho objednatelé a jejich patroni, a za

---

¹⁶ Jeho přechod ke bohocentrickému vnímání světa v trojjedinosti matérie-informace-míry může být zakončen i tím, že provokatér-imitátor odmítne dále konat proti Božímu záměru, a začne pracovat na jeho realizaci, v důsledku čehož ti, kdo ho řídili, budou muset nalézt nového adepta na pozici imitátora.

---

jiných okolností bude obnažovat svou podstatu imitátora-provokatéra. Poslední zmíněné je užitečné také proto, že se při tom dostávají na světlo určité problémy, které bude nutné vyřešit upřímným stoupencům koncepce života lidským způsobem v Království Božím.

2.4. Tandemový režim činnosti

Zatvrzele provádět činnost v rozporu s Koncepcí sociální bezpečnosti a odkazovat se při to na to, že "mýlit se je lidské" nebo že "nikdo nezná kompletní pravdu", na základě čehož je údajně v právu ignorovat názory těch, kdo s ním nesouhlasí, se imitátoru nepodaří. Nepodaří se ani požadovat po ostatních, nesouhlasících s jeho názorem, činnost ve vykonávání jeho "příkazů", protože to je v protikladu s principem vytvoření systému vztahů bez vnitřních napětí, ve kterých nikdo není v právu provádět činnost navzdory svému chápání prospěšnosti a navzdory svědomí a chtít činnost takového druhu od ostatních, protože princip systému vztahů bez vnitřního pnutí je jedním z hlavních organizačních principů konstruování naší společenské iniciativy.

Jedno i druhé se může dařit imitátorovi jen do té doby, než si někdo vzpomene na to, že existuje funkční procedura vyřešení rozporů v pohledech různých lidí na jednu a tutéž problematiku, známá pod názvem "tandemový režim (princip) činnosti", a nenavrhne vyřešit rozpory v názorech v tandemovém režimu.

Pokud imitátor-provokatér realizuje svou činnost vědomě, pak ví, že má co skrývat před tou skupinou, ve které svou činnost provádí. V důsledku toho je vynucen vyhnout se vstupu do tandemového režimu činnosti, ve kterém se může rozkrýt jeho pravá podstata imitátora-

O imitačně-provokační činnosti

---

provokatéra. Ale i při nevědomé realizaci imitačně-provokační činnosti (při využití imitátora bez jeho uvědomění někým v pozadí) mu nevědomé usilování vyniknout v něčem nad ostatními, což je vlastní démonismu, buďto nedovolí vstoupit do tandemového režimu; nebo v něm imitátor-provokatér bude postaven před obraz jeho vlastního démonismu, a tím bude vynucen dát najevo imitačně-provokační charakter své činnosti. Pokud bude i nadále trvat na svých démonických (egoistických) nárocích, izoluje se od konceptuální činnosti. Pokud dospěje k názoru o nutnosti zbavit se objevených vlastností démonismu (egoismu), to i pokud v takovém případě nepřestane být ve své podstatě nevědomým imitátorem-provokatérem, v této roli oslábne.

Nepodaří se ani spustit tandemový režim dvěma imitátorům-provokatérům pro předvedení se před publikem. Jde o to, že tandemový režim činnosti je prostředkem vyřešení *reálně existujících* problémů. Vymyslet neexistující problém a představit ho jako údajně reálně existující mezi těmi, kdo se sám zabývá reálnou konceptuální činností, se nepodaří; postup *úmyslně vytvořit* problém tam, kde v realitě žádný není, také nepomůže, protože bude odhalen a zhodnocen jako záměrná sabotáž. Nezbyde než vzít reálný aktuální problém a vyřešit ho, protože absence výsledku bude zjevně vyjádření nezpůsobivosti vejít v tandemový režim, a zároveň jeden ze způsobů vyjádření nezpůsobivosti ke konceptuální činnosti.

Pokud bude tandemem imitátorů navrženo nějaké řešení (jako minimum ve formě přístupu k řešení), to může být prověřeno v polytandemním¹⁷ režimu, jak s účastí samotných imitátorů, tak i bez ní:

- Pokud se řešení potvrdí (s nutnými dopřesněními), pak imitátoři-provokatéři zapracovali na koncepci protichůdnou koncepci jejich pánů a objednatelů imitační činnosti;

- pokud se nepotvrdí, pak se obnaží imitačně-provokační charakter jejich činnosti (přítom v polytandemovém režimu může být získáno i řešení, odpovídající reálným potřebám a možnostem řešení

¹⁷ tj. vytvořením ne jednoho, ale několika činných tandemů

---

problému).

Hlavní je chápat, že tandemový režim nevyžaduje, aby jeho účastníci měli nějaké "superschopnosti" (extrasenzorika, "magicko-mystické" návyky atp.). Nápodobně, odkazovat se na "mystiku", dostupnou jen nejlepším "šamanům" a motat tím lidem hlavu se nepodaří proto, že tandemový režim činnosti je DOBRO-volné zrození kolektivní psychiky dvěma lidmi, osvobozující psychiku jich obou od chybného subjektivismu hodnocení a obrazných představ o Objektivní realitě, pokud se nejedná o případ shodně chybného subjektivismu u obou z nich.

Do tandemového režimu nelze vstoupit ne kvůli neosvojení kýmkoliv nějakých zvláštních návyků, ale kvůli mravně podmíněné nepřijatelnosti nutnosti zajistit otevřenost na prozkoumání hlubin vlastní psychiky v tandemovém režimu minimálně jedné ze stran¹⁸, které je navrhována společná činnost v tandemu.

Kromě toho, motat lidem hlavu je jasně antikonceptuální činností v koncepci, ve které se předpokládá víra(důvěra) Bohu (ne víra "v Boha"), usilování o dosažení vzájemného pochopení s lidmi a vypracování jednoty názorů na dané otázky na základě dobré vůle, ale je nepřipustné brát na sebe roli "pastýře" a vůdce údajných "slepců", kterým se nařizuje zavřít oči a následovat za tím kdo trvá na své misi být "pastýřem-vůdcem" těch nešťastníků: slepý vede "slepé"... Aby k tomu nedošlo, naše iniciativa nabízí, namísto "vedení" reálných a údajných "slepců", v

---

¹⁸ Při tom subjekt s démonickým typem uspořádání psychiky je schopen projevit se ještě výrazněji, trváje na tom, že pokud on – tak chytrý a světaznalý – není schopen účastnit se tandemového režimu činnosti, pak jsou šarlatáni a imitátoři všichni ti, kdo tvrdí, že tandemní režim není výmysl, mystifikace, ale mocný prostředek rozřešení různorodých problémů.

O imitačně-provokační činnosti

---

kolektivní činnosti princip systému vztahů bez vnitřního pnutí.

Z toho vyplývá, že i na první až čtvrté etapě realizace Plné funkce řízení se situace interakcí s imitátory-provokatéry řeší ve prospěch koncepce vykořenění davo-"elitarismu" za podmínky dodržení konceptuální sebedisciplíny jejich protivníků.

2.5. Ideologická moc – zavedení koncepce do společnosti

Vložení koncepce do společnosti ve své podstatě znamená formování ve společnosti světonázoru a morálky, podporujících a rozvíjejících vybranou koncepci v následnosti pokolení v měnících se životních podmínkách. Tento proces je podmíněn kulturou společnosti¹⁹ a, především – chápáním světa převažujícím ve společnosti, které (chápání, vnímání světa) musí být změněno aby odpovídalo úkolu uvedení do života už zformované (prediktorem) určité koncepce.

Ale předtím, než se pustit do této problematiky, je třeba umístit vsuvku pro projasnění těch procesů v osobní a kolektivní psychice, na jejichž základě probíhají všechny události, vztahující se k páté etapě plné funkce řízení ve vztahu ke společnosti.

*   *
*
*
*

---

¹⁹ Termínem "kultura" máme na mysli **všechnu** z pokolení na pokolení vněgeneticky předávanou informaci ve formě *připravené k použití*. Kultura v obvyklém smyslu je jen jednou komponentou informačního zabezpečení chování jedince a společnosti.

Vsuvka 1: O pojmech, světonázoru, vzájemném chápání

Kromě všeho dalšího je každá kultura charakterizována v ní rozvinutými způsoby vnímání světa a tím, co je možné nazvat "úrovní chápání světa". Přirozeně, bez toho, co se nazývá "pojem", je nemožné chápání jedincem dění okolo; a bez určité podobnosti "pojmu" ve společnosti není možné vzájemné chápání jedinců. A ačkoliv řečené je všem jakoby "jasné", je nutné vyjasnit smysl termínu "pojem", aby byl skutečně pochopen ("pojmut").

Je jasné, že "pojem" není slovem, frází, symbolem, skupinou nebo posloupností symbolů: na co například ukazuje posloupnost zvuků "zámek"? — na zámek ve smyslu zabezpečovacího mechanismu (a jaký, visací, zadlabávací)? — nebo na zámek ve smyslu sídla, stavby? Ale z druhé strany, obraz (v smyslu: staticky neměnný), vidění (ve smyslu: "film" na "obrazovce" vnitřního zraku), melodie (hudba), v kterých psychika jedince modeluje životní jevy – přehrává je v prožitcích a představuje si to, co nebylo, – také nejsou pojmy. Tyto subjektivní obrazy a vidění, existující v psychice člověka, jsou druhotné ve vztahu k objektivním obrazům (s výjimkou těch obrazů, které vznikají v psychice v procesu tvoření, předcházející realizaci zámyslu v materializovaných výtvorech tvůrčí činnosti lidí). Ale i prvotní obrazy Objektivní reality jako celku i jejích fragmentů jako takových, existujících vně psychiky lidí, také nejsou pojmy.

Pojem: je vzájemná shoda (vazba, spojení) v psychice jedince slova, fráze, symbolu, skupiny nebo posloupnosti symbolů toho nebo onoho jazyka, používaného společností nebo výlučně osobního — z jedné strany, a z druhé strany — subjektivního obrazu, vidění (a také druhých pojmů), zahrnutá v algoritmice jeho myšlení.

Chápání světa subjektu je souhrnem pojmů, vlastních psychice subjektu. Protože *každý pojem je dvoukomponentní jev (určitý obraz + určité "slovo" nějakého jazyka)*, pak pojmy v tomto souhrnu mohou být vzájemně svázány jak na úrovni jazykových prostředků,

O imitačně-provokační činnosti

---

tak i na úrovni obrazné komponenty vnímání světa. V takovém případě se jedná o mozaikové vnímání a chápání světa. Absence vzájemných vazeb takového druhu mezi pojmy rodí kaleidoskopické vnímání a chápání světa.

Rozdíl mezi *chápaním světa* a *vnímáním světa* je v tom, že *chápaní světa* není možné bez jazykových prostředků, a *vnímání světa* představuje sebou model Objektivní reality na základě obrazů, vlastních psychice jedince, který může existovat i bez jazykových prostředků. Tomu odpovídaje, jedno a totéž vnímání světa může být vyjádřeno různými jazykovými prostředky jak téže národní kultury, tak i v jazykových prostředcích různých národů, disponujících vlastní jazykovou svébytností. (Slovo "světonázor" nemá v češtině vyhraněný význam ve výše uvedeném smyslu, navíc může svádět k obrazu nějakého jednoho názoru. "Chápání světa" má větší vypovídací hodnotu a tímto neduhem netrpí.)

Jak už bylo řečeno dříve, pojem ve své podstatě představuje jednotu určitého slova a *určitého obrazu z vnitřního světa člověka*, zobrazujícího(odrážejícího) něco v Objektivní realitě. Nicméně člověk je tvor společenský: nikdo nemůže nahradit svou osobou společnost, lidstvo; a nedostatek kontaktu s druhými lidmi vylučuje možnost osobnostního rozvoje v dětství a mládí a vleče za sebou degradaci osobnosti u dospělých (minimálně v kultuře současné civilizace, kde množstevně převažující typy psychiky jsou jiné než lidské). Nositeli pojmů jsou živí lidé, tvořící společnost²⁰.

Jedním z faktorů, spojujících jednotlivce ve společnosti, je vzájemné chápání; a jedním z faktorů odloučení je nepřítomnost

---

²⁰ Pokud živí lidé nejsou (například, národ zmizel nebo zapomněl svou předchozí kulturu), a jsou jen texty v jejich jazyce, pak rekonstrukce chápání světa nositelů mrtvého jazyka nositeli jiného jazyka na základě jejich vlastního chápání světa, je velký problém, vyžadující pro své řešení účast specialistů historiků, psychologů, jazykovědců, geografů, etnografů atd.

---

téhož. Vzájemné chápání mezi lidmi označuje, že tytéž jazykové prostředky různých lidí vyvolávají v jejich psychice shodné obrazy; a obrazům těchže jevů v Objektivní realitě různí lidé přiřazují shodné konstrukce jednoho a téhož jazyka.

Proto, vzájemné porozumění je obtížné nebo nemožné, pokud jedny a tytéž jazykové prostředky vyvolávají u různých lidí různé obrazy, nebo žádné obrazy nevyvolávají. Pokud jedněm a těmže jevům v Objektivní realitě různí lidé přiřazují různé jazykové konstrukce, a ty jazykové konstrukce vylučují přechod na základě "synonym" (slov se stejným nebo podobným významem) od jedněch k druhým *jazykovým konstrukcím, zajišťujícím vzájemné pochopení*, to vzájemné pochopení mezi nimi je také nemožné.

Podle statisticky podmíněné možnosti nebo nemožnosti vzájemného chápání různými lidmi ve společnosti mohou být pojmy rozděleny na dvě kategorie:

- pojmy *obecně přiznané*, které zabezpečují bezproblémové vzájemné porozumění ve styku dostatečně širokého okruhu lidí na principu "rozumí se samo sebou", v důsledku čehož v souhrnu těch pojmů se vyjadřuje "úroveň chápání" té nebo oné sociální skupiny nebo celé společnosti;

- pojmy, *vyčleňující jejich nositele*, v tom smyslu, že ustanovení vzájemného rozumění si s nimi na principu "samo sebou rozumění" se ukazuje více či méně těžké, až nemožné, pokud ne ve všech otázkách života, pak v některých z nich²¹.

---

²¹ Vyjasníme příkladem: V roce 2000 se Lužkov dostal do novinové rubriky "Lidé, kteří nás udivili" díky své frázi: "Státnost musí být budována na lineárně-štábním principu."

V ní je možné spatřit výzvu k zavedení vojenské diktatury, ... pokud nevědět, že v západních učebnicích managementu termín "lineárně-štábní princip" znamená strukturu řízení, ve které za prvé, každý podřízený má jen jednoho přímého nadřízeného, a za druhé, někteří z vedoucích, vypracovávajících rozhodnutí, kontrolují běh jejich plnění ne kontrolou práce podřízených samostatně, ale opíraje se o práci skupiny lidí, kteří jsou jejich přímými podřízenými, a pro kterou se zaběhl název "štáb".

O imitačně-provokační činnosti

Principy vzniku vyčleňujících pojmů spočívají v tom, že jejich nositelé díky specifické profesi, řídkosti nebo unikátnosti své životní zkušenosti buďto disponují obrazy, které nejsou vlastní psychice většiny; nebo disponují mocnější slovní zásobou a používají nějaké jazykové konstrukce, které druzí nemohou "rozebrat" a zhodnotit způsobem sobě vlastním; nebo je v jejich psychice ustanoveno spojení mezi obrazy a jazykovými prostředky, odlišné od vazeb obecně přijatých pojmů; nebo se všechny tři uvedené faktory nějakým způsobem prolínají.

Ve společnosti je vždy určitá část lidí, kteří vědomě a důsledně podporují existující světonázorovou tradici na základě historicky zformovaného systému obecně přiznaných pojmů. Část z nich to dělá proto, že, jsa nositeli jiného světonázoru, zformovaného na osnově speciálních vyčleňujících pojmů, parazitují na společnosti, zneužívaje defektnost panujícího chápání světa, vzniklého na základě obecně přijatých ("samo sebou") pojmů. Druhá část z nich jsou samy fanatické oběti tradice defektního chápání světa, zavedeného a pěstovaného ve společnosti první skupinou. Ale jedni i druzí jsou zajedno v tom, že jakékoliv odchylení od jimi podporované tradice označují za projev hlouposti. Z jejich úhlu pohledu *"jsou ve společnosti dva druhy hlupáků: jedni nechápou to, co by měli chápat všichni; druzí chápou to, co by neměl chápat nikdo"* (V.O.Ključevskij. Sebrané spisy, sv. 9, Moskva 1990, str. 368)

Tento aforismus, při pohledu na něj ne z úhlu pohledu té či oné zformované tradice chápání světa, ale z pozice "co je pravda (realita, skutečnost)?", také disponuje smyslem: v závislosti na tom, co představují ony pojmy vyčleňující subjekt, za přívrženost kterým ho

---

Redakce novin nebyla v kurzu současné západní teorie managementu, proto tento termín vyčleňující profesionální skupinu řídicích byl jimi nepsrávně pochopen a vyvolal údiv: "Tohle že řekl demokrat? Stal snad najednou propagovat vojenskou diktaturu?"

To je obecný problém současné žurnalistiky: parafrázovat a citovat slova bez chápání, z důvodu absence předmětno-obrazných představ o oblastech, jichž se původní vyjádření týkala

---

okolí přiřazuje k jednomu z dvou druhů "hlupáků", je subjekt buďto před nositeli obecně přiznaných pojmů v nevýhodě (ustupuje jim v chápání objektivních procesů v odpovídajících oblastech činnosti), nebo nad nimi objektivně disponuje převahou.

Podmíněno je to tou okolností, že jazykové prostředky náležejí úrovni vědomí v psychice člověka, kdežto subjektivní obrazy, tak či onak svázané s obrazy jevů Objektivní reality, mohou patřit jak úrovni vědomí, tak i podvědomým (přesněji: nevědomým) úrovním psychiky. Z úrovně vědomí pracuje vůle člověka, na nevědomých úrovních psychiky pracují jen automatismy vnějšího a vnitřního chování²². Přitom objemy informací, zpracovávané na nevědomých úrovních psychiky, mnohonásobně převyšují možnosti vědomí, s výjimkou transových stavů²³: vědomé úrovně psychiky jsou schopny pracovat rychlostí maximálně 15-16 rozhodnutí za sekundu (15bit/sek.)²⁴ a držet v mysli současně nanejvýš 7-9 různých objektů. S ohledem na tuto osobitost *vědomí vně transových stavů*, pojmový aparát, zformovaný v psychice člověka (živelně nebo výsledkem cílevědomého úsilí) na základě toho či onoho jazyka, představuje jeden z prostředků řízení z úrovně vědomí zpracováním kolosálních

---

²² Při tom jedinec své chování na základě různých automatismů nevědomých úrovní psychiky může vnímat jako skutečnou svobodu, nepřemýšleje o tom, jak ty nevědomé automatismy vznikly, v čem a jak ho ohraničují. Taková "svoboda" projevování jedincem neuvědomovaných automatismů chování, formovaných kulturou společnosti, která může být i mravně škodlivá, neodpovídající Božímu záměru, může být velmi tvrdým, ale neuvědomovaným otroctvím, a jedinec bude zajatcem lží nebo chyb, které se nashromáždily v algoritmicke jeho nevědomých úrovní psychiky. Při tom bude představovat nebezpečí jak pro sebe samého, tak pro okolí.

²³ V tranzových stavech je vědomí schopno přemístit se do jiných frekvenčních rozsahů, v kterých jeho možnosti mohou mnohokrát převyšovat obvyklé. Jedním z příkladů je mnohokrát popsáné "vnímání jako ve zpomaleném filmu".

²⁴ To znamená, vědomí rozlišuje maximálně 15 po sobě jdoucích různých obrazů za vteřinu, a při rychlosti projekce 16 snímků za vteřinu a více se jednotlivé obrazy slévají v jednolitý pohyb, jak to vidíme na obrazovkách televizoru se snímkovací frekvencí 24/s.

O imitačně-provokační činnosti

---

objemů informací v obrazné "vnějazykové"²⁵ formě na nevědomých úrovních psychiky (což my obvykle nazýváme vnělexikálními obrazy)²⁶.

Právě díky jazykovým prostředkům a pojmovému aparátu (ve kterém mají místo i obecně přijaté, i jedince vyčleňující pojmy) mohou být obrazné představy jednoho člověka o čemkoliv předány druhým lidem se stupněm plnosti a detailnosti, podmíněným životními okolnostmi a potřebami, bez použití jakýchkoliv extrasensorických praktik. V důsledku toho neohraničená Objektivní realita, *reflektovaná do ohraničené psychiky člověka z větší části ve formě vnělexikálních obrazů*, může být poznávána v nějakých svých projevech i zprostředkovaně, t.j. skrz osobní zkušenost druhých lidí, včetně zkušeností minulých pokolení, a nejen skrz bezprostřední osobní zkušenost subjektu samého.

Kromě toho pojmový aparát, jsa prostředkem superkoncetrované komprese(kódování) obrazů nevědomých úrovní psychiky do jazykových konstrukcí, dává možnost modelovat na úrovni vědomí průběh událostí v Objektivní realitě, včetně modelování ve zrychleném měřítku času, což je osnovou pro výběr subjektem nejlepších variant chování z množství možných variant. V tomto procesu modelování s cílem sestrojení nejlepších variant chování dává právě přítomnost vyčleňujících pojmů jedněm možnost uvědomit si vně transových stavů to, co si druzí uvědomit nejsou schopni, nebo si mohou uvědomit jen v transových stavech, nebo na základě specifických duchovních praktik v nějakých obrazech, *jinotajno-symbolických ve vztahu k osmyslení Objektivní reality vně transových stavů*. Ale podobně právě přítomnost v psychice jedince vyčleňujících pojmů, příliš hrubě (nedostatečně detailně ve vztahu k

---

²⁵ Máme-li být přesnější, nevědomým úrovním psychiky jsou vlastní vlastní systémy kódování objektivní informace do subjektivních obrazů, tj.vlastní jazyky, které na úrovni vědomí převážnou většinou nejsou vnímány jako jazyky.

²⁶ Důležitou komponentou toho procesu se může stát změna, vyladění algoritmiky nevědomých úrovní psychiky, o možnosti čehož se většina dokonce ani nezamýšlí.

řešenému problému) nebo deformovaně odrážejících jevy Objektivní reality, vede druhé k více či méně těžkým chybám, včetně smrti jich samých a neúmyslně způsobené škodě ostatním a/nebo Přírodě obecně.

Pojem vzniká v psychice subjektu jako určité spojení mezi jazykovými prostředky myšlení (výrazů nebo myšlenek) a subjektivními ("vnělexikálními" ve vztahu k jazykům, používaným ve společnosti) obrazy, viděními, melodiemi, náležející vnitřnímu světu člověka²⁷. Vznik pojmu v psychice jedince je proces, mající směr:

- buďto od jazykových prostředků, používaných prostředím nebo jedincem, k obrazům vnitřního světa — při slyšení, čtení, osvojení výsledků kultury, výměně názoru s druhými lidmi;

- nebo od obrazů a vidění vnitřního světa (v každém konkrétním případě nějak spojenými s obrazy Objektivní reality) k jazykovým prostředkům, používaných společností nebo jedincem²⁸, — při bezprostředním poznávání Objektivní reality, při modifikaci kultury (při takovém směru procesu se mohou vytvářet i nové obrazné modely Objektivní reality a jejich fragmentů, i nové jazykové prostředky).

Přitom není nutné, aby takové spojení mezi jazykovou a obraznou komponentou pojmu bylo určeno jednou a provždy a bylo neměnné: to se týká jak obecně přijatých pojmů, tak i vyčleňujících. Je nutné, aby taková určenost (určitost, jednoznačnost) vznikala pokaždé při použití jazykových prostředků pro vyjádření vlastního obrazu myšlenek a při úsilí pochopit obraz myšlenek druhých lidí – t.j. ve svém vnitřním světě vyhledat existující (nebo vytvořit nové) obrazy

---

²⁷ Přitom nelze zapomínat, že obrazy vnitřního světa představují odrazy už existujícího v Objektivní realitě v psychice, nebo protoobrazy toho, co může vzniknout v Objektivní realitě, včetně toho, co může vzniknout výsledkem realizovaného lidského tvůrčího potenciálu.

²⁸ Lidé mohou být nejen nositeli vyčleňujících pojmů, ale i nositeli vyčleňujících jazyků.

O imitačně-provokační činnosti

---

pro jazykové prostředky, použité druhými lidmi, aby byla možnost v obrazech svého vnitřního světa modelovat ty životní jevy, na které druzí ukazují jazykovými prostředky, přijatými ve společnosti.

Jakýkoliv pro společnost nový pojem vzniká jako produkt jedince, ne skupiny osob. Vzniká jako dohad ("nápad", "podezření"..).

Dohad představuje ve své podstatě také určité spojení mezi vnělexikálními obrazy, vlastními psychice člověka, a lexikálními formami nějakého jazyka. Ale Dohad se od pojmu odlišuje tím, že není součástí algoritmiky myšlení subjektu.

Subjekt může učinit dohad součástí algoritmiky svého myšlení, v důsledku čehož se pro něj stane pojmem; může ho také nezahrnout do algoritmiky svého myšlení, může se o něj podělit s někým dalším, a ten ho také může zahrnout do algoritmiky svého myšlení, po čemž se stane už jeho pojmem, ačkoliv "dohadcem" byl někdo jiný, u koho se pojmem nestal (možná že "dohadce" ho přijme za pojem později, kdy se stane více či méně obecně přijatým, a bude si možná "nárokovat" svá "autorská" práva); subjekt může zavrhnout vlastní nebo někým jiným sdělený dohad, nebo ho utajit před okolím z nějakých příčin, a dohad (který se dosud nestal ničím pojmem) pohltí kolektivní nevědomí (egregor), z kterého může být využit ("vytažen") někým jiným dokonce po mnohých staletích.

Nejsa obecně přijatým pojmem ve společnosti v okamžiku svého objevení, každý pro společnost nový dohad, který se stal něčím pojmem, ze začátku představuje *vyčleňující pojem*. Takovým může i zůstat a časem ze společnosti vymizet smrtí subjektu-nositele (nebo i dříve v případě, kdy se ho subjekt zřekne ještě za života). Ale nový pojem se může stát i vlastnictvím skupiny osob, t.j. stát se v ní obecně přijatým, pokud si každá osoba ve skupině vypracuje v procesu myšlení jedno a totéž sjednocení slovesně-symbolické (jazykové) a obrazné (vnějazykové) komponenty pojmu. Toto sdílení určitého spojení jazykové a vnějazykové komponenty pojmu je

---

základem chápání sebe navzájem ve společnosti, a jeho absence – příčinou nechápání.

Podobně, chápání subjektem čehokoliv je nemožné, pokud subjekt:

- nemá osvojeny potřebné jazykové prostředky;
- v jeho psychice nejsou přítomny obrazy, ve kterých může modelovat daný jev;
- nepodaří se mu zavést určitost vazeb mezi jazykovou a vnějazykovou (obraznou) komponentou pojmu, skupiny pojmů nebo jejich posloupnosti.

Těmito faktory jsou podmíněny i nové pojmy (pojmy-novinky): mohou vzniknout psychice předtím nevlastní obrazy, které budou potřebovat jazykové prostředky pro své vyjádření v pojmech; pro obecně přijaté pojmy se tvoří nová spojení s obecně známými slovy, v důsledku čehož se předtím nespojené obrazy mohou ukázat spojenými navzájem, skrz systém asociativních vazeb jazykových prostředků (slov stejného kořene, podobně znějících, slov majících společný kontext použití atp.); což už může změnit chápání světa.

Chápání života jako takového, t.j. chápání světa, může být chybným, defektním, i při nerozvinutosti jazykových prostředků; i při nedostatečně blízkém odražení obrazů Objektivní reality jako takové v subjektivních obrazech psychiky jedince (t.j. nedostatečně kvalitních subjektivních obrazech); i při pochybeních psychiky v ustanovení vzájemných vazeb mezi jazykovými prostředky a obrazy vnitřního světa člověka; a také při pochybeních psychiky v ustanovení uspořádaných vzájemných vazeb mezi různými obrazy (v párech "obraz 1 – obraz 2") a mezi různými pojmy (v párech "pojem 1 – pojem 2"), a i mezi obrazy a pojmy (v párech "pojem – obraz bez slova, t.j. vně pojmu")²⁹.

---

²⁹ Taková spojení nevyhnutelně vznikají, protože každá řeč je doprovázena určitými zamlčeními, kterým je nemožné se vyhnout, protože: „Kdyby bylo moře inkoustem k <napsání> slov Pána mého, bylo by moře vyčerpáno dříve, než by se spotřebovala slova Pána mého, i kdybychom inkoustem učinili ještě jedno <moře> podobné jemu.“ (Korán, súra 18:109).

O imitačně-provokační činnosti

Podobně ani obecné přijetí pojmu, ani jeho vyčleňující charakter nejsou příznaky jeho správnosti (pravdy, souladu s Objektivní realitou), a analogicky to nejsou ani příznaky jeho chybnosti, záměrné falešnosti. Na otázku o tom, co je pravda a co lež, dává odpověď jen praktika života na základě používání toho či onoho pojmu a daného chápání světa celkově.

Pokud člověk v kontaktu s druhými lidmi je schopen přijímat z psychiky druhého člověka bezprostředně ty obrazy a vidění, v kterých probíhá jeho obrazné myšlení, to jemu za *určitých podmínek* nejsou nutné jazykové prostředky k tomu, aby přebýval v (sou)ladu s okolím. Jestli jsou toho schopni dva a více, pak za *určitých podmínek* nepotřebují jazykové prostředky pro to, aby přebývali ve vzájemném souladu. Zmíněnou podmínkou je jednota jejich *morálních měřítek (standardů)*, určujících algoritmiku psychické činnosti člověka, a jako důsledek — vzájemně doplňující se systémy vztahů každého z nich k proudu událostí života a vidění obrazného myšlení druhého, ke Světu společnému jim oběma, k misi každého z nich v tom Světě³⁰ (ačkoliv lad s Bohem a Světem podporovat nemusí, a mohou koordinovaně pracovat v předělech *Božího dopuštění*³¹).

Potřeba jazykových prostředků výměny informací mezi lidmi vzniká ne ani tak z nemožnosti pro většinu lidí přímého načítání z psychiky druhých vidění jejich obrazného myšlení, jako spíš v důsledku rozdílu jejich morálních měřítek (standardů), určujících algoritmiku psychické činnosti celkově, protože *jednota morálních standardů především odkrývá* více či méně široké možnosti k přímému načítání vidění obrazného myšlení druhého člověka (jinými

---

³⁰ Mlčenlivý lad podobného druhu, podmíněný jednotou morálních měřítek, dobře ilustruje anekdota. Má se za to, že Finové nejsou hovorní. Možná to tak je, možná ne, anekdota: V jedné finské rolnické rodině se narodil syn. Rodiče se zaradovali. Rostl, sílil, a radost vystřídalo hoře: roky jdou, a chlapec nemluví. Vyrostl z něj zdravý mladík: i dobrý, v hospodářství pomáhá, není třeba ani říkat. Ale jen stále mlčí. Jednou rodina sedla k obědu, a najednou se ptá: "Proč je dneska polévka nedosolená?" – Všichni jsou v šoku: "Tak ty umíš mluvit? Proč jsi nic neřekl dříve?!" – A dříve bylo všechno, jak má být...

³¹ „Boží trpělivosti“

---

slovy, žádná převaha energetické síly biopolí, žádné extrasenzorické návyky nedovolí přečíst informaci z psychiky druhého člověka, pokud je ochráněna jeho objektivně správnou morálkou; to, co bude "přečteno", bude pokrouceno defektními morálními měřítky samotného "psychohackera").

Ale pojmy nejsou v psychice jedince rovnocenné jeden druhému (v strukturně algoritmickém smyslu). Je to podmíněno tím, že v obrazných představách jedince o Objektivní realitě nejsou rovnocenné (v strukturně algoritmickém smyslu) ani různé obrazy. Existuje nevelká skupina obrazů, která je počátkem sestrojení (odvození) všech následných obrazů, ve kterých člověk reflektuje průběh událostí v Objektivní realitě a ve kterých modeluje jejich možný rozvoj a svou účast v nich.

Reálně je možné vyčlenit typ vnímání světa, ve kterém se takovým počátkem souřadnic jeví obraz sebe samého – "Já-centrické" vnímání světa, o kterém bylo psáno dříve, a jemu odpovídající "Já-centrické" chápání světa.

Jeho hlavní a neodstranitelný defekt spočívá v tom, že vnímání a chápání světa je podmíněno měnícími se okolnostmi, ve kterých se "Já-centrum" ocitá, v důsledku čehož je vnímání světa a světónázor subjektu nestabilní, a ve výsledku je *pro něj* Život nepoznatelný a nepředvídatelný. Je to vnímání a chápání světa bez objektivního počátku souřadnic, z důvodu čehož v něm vše nevyhnutelně ztrácí jednoznačnost, v určitý okamžik definovanou "Já-centrem". V důsledku toho takové vnímání světa představuje kaleidoskop v pohybu, a na úrovni jazykových prostředků mu odpovídá podobně kaleidoskopické NEchápání světa.

Jak už bylo řečeno, alternativou tomuto životu nebezpečnému kaleidoskopu je vnímání a chápání světa na základě jiných základních kategorií — trojjednosti matérie-informace-míry. Protože Bůh je nad-reality (či "vně-reality"), při vybudování posloupnosti obrazů je v tomto pohledu na svět neměnným počátkem obraz Boha v duši člověka. Volba Absolutního počátku, reflektovaného v duši člověka, v roli neměnného "počátku souřadnic" pro vybudování

O imitačně-provokační činnosti

---

vnímání a chápání světa zabezpečuje stabilitu psychiky a včasné odstranění chyb psychické činnosti jedinců i kolektivů jimi tvořených. Kaleidoskop se mění ve stabilní mozaikový obraz Objektivní reality, v níž detailnost různých fragmentů každý člověk rozvíjí podle svého uvážení, vycházející ze svých zájmů v interakci s životními okolnostmi. Postupem času toto vnímání světa, jsa bohocentrickým, *zavazuje člověka*³² přijít k ladu s Bohem.

V chápání světa na základě trojjedinosti základních kategorií *matérie-informace-míra* všechny jazykové prostředky odpovídají míře, t.j. systému kódování informací, obrazů Objektivní reality a obrazů vnitřního světa subjektů³³. Proto ve vnitrosociálních vztazích jsou jazykové prostředky především prostředky formování mravním měřítek, společných více či méně širokému okruhu osob, na jejichž základě mohou dosáhnout životní harmonie a podporovat ji ve svém okolí.

Podobně jakákoliv kulturní společnost je charakterizována společnými jazykovými prostředky, společnou množinou obrazů a vidění, společnou množinou různými jedinci zavedených vzájemných spojení mezi jazykovými a obraznými komponentami chápání světa. V procesu růstu si člověk osvojuje tuto trojitou společnou množinu *jazykových prostředků, obrazů a vazeb mezi nimi* v té formě, v jaké existuje v kultuře společnosti k okamžiku jeho příchodu na tento svět; a na určité etapě svého osobního rozvoje mnozí začínají tuto trojitou společnou množinu transformovat, přebudovávat. Pokrok kultury je ve své podstatě *úroveň světónázoru (podporovaného/udržovaného lidmi, tvořících danou společnost)*,

³² Kdo mnoho žádá, od toho se mnoho žádá: pozice/postavení zavazuje... Pokud nezavazuje, postupem času zabíjí.

³³ Jsa jedním z druhů míry, různé jazyky kromě toho, že jsou prostředky komunikace mezi lidmi, jsou i prostředky řízení maticemi-předurčenostmi bytí – mírami možných stavů a přechodů matérie z jednoho stavu do druhých. Pro člověka taková možnost není absolutní, je ohraničena korytem Božího předurčení – všeobjímající míry bytí, maticí možných stavů tvárného Vesmíru.

---

jehož růst se projevuje v rozřešení vnitrosociálních konfliktů a konfliktů společnosti a jednotlivých lidí s biosférou Země, Kosmem a Bohem.

Defektnost kultury je především zvrácenost panujícího systému pojmů a jeho uspořádání, určujících způsob myšlení a osobní psychickou kulturu celkově (včetně morálních měřítek), kterou společnost udržuje (reprodukuje) napříč pokoleními. Defektnost chápání světa se projevuje v tom, že společnost se nenachází v ladu s Bohem, se Světem, s jinými kulturami, a i v ní samé může být nesoulad mezi lidmi. Všechny tyto problémy jsou vyjádřením(reflexí, odrazem) degenerace mravů, tj. mravních měřítek převládajících ve společnosti, které určují algoritmiku myšlení, chápání světa, a algoritmiku vší psychické činnosti jak osobnostní (individuální), tak kolektivní (souborné, egregoriální).

Nyní se vrátíme k tématu současné práce.

*   *
*
*
*

S ohledem na výše uvedené, každé zavedení a šíření koncepce do společnosti – bez ohledu na obsah koncepce samotné – představuje formování nových pojmů, překonání/redefinici už existujících pojmů, zavedení nových a překonání starých vazeb mezi složkami různých pojmů jak na úrovni jazykových prostředků, tak na úrovni vnímání světa, zavedení části nových a přehodnocených pojmů do stavu obecně přijímaných a "samo sebou" rozumících se, a části do stavu "vyčleňujících své nositele" od zbytku společnosti. Rozdělení pojmů do skupiny obecně přiznaných a vyčleňujících se může v procesu šíření koncepce ve společnosti měnit.

Hlavní otázka, spojená s touto činností konceptuální moci v jejich projevech ve formě ideologické moci, spočívá v následujícím: **Má obsah koncepce na tyto procesy vliv?** – nebo stačí bez ohledu na obsah koncepce vypracovat efektivní "sociální technologii

O imitačně-provokační činnosti

---

implementace koncepce", ve výsledku čehož zvítězí ne ta či ona konkrétní koncepce, ale ten, kdo použije efektivnější technologii?

Jak je možné vidět v životě Ruska a dalších zemí, stoupenci druhého mínění jsou velmi aktivní a předhánějí se ve vytváření a používání různorodého "pí-ár" jak během uvádění produktů na trh, tak i během realizace údajně demokratických procedur občanské společnosti. A o jejich služby je taková poptávka, že "public relations" se staly neoddělitelnou součástí názvu mnohých oborů, které dříve byly dostatečně samy o sobě i bez "píár": byly ekonomické instituty a fakulty, nyní jsou to instituty "ekonomiky a vztahů s veřejností" atd. A zdálo by se, že to potvrzuje správnost názoru o nadřazenosti "pí-ár"-technologí nad koncepcemi uspořádání života společnosti. Ale při vyjádřování názorů takového druhu zůstává v zamlčení to, že všemožný "černý", "šedý", "čistý" a další "píár" je produkt západního obrazu života, tj. produkt určité koncepce uspořádání společnosti, konkrétně – biblické "elitárně"-nevolnické koncepce ztročení všeho a všech na osnově rasového monopolu na mezinárodní, nadstátní lichvu a skupování autorských práv (na roli čehož většina politologů zapomíná, nebo to nezmiňují).

K čemu dochází, pokud se setkává "píár" a koncepce vně "píár"? Odpověď na tuto otázku daly volby guvernéra Novosibirské oblasti v roce 1999 a volby primátora Novosibirsku v roce 2000. Konstantin Pavlovič Petrov, "nepíárovaná" a do té doby neznámá osobnost ve městě a regionu, jen mluvící o Koncepci sociální bezpečnosti, bez jakýchkoliv reklamních kampaní dosáhl za půl roku toho, že v podmínkách zamlčování jeho činnosti masmédií získal ve volbách na guvernéra 7% a ve volbách na primátora 9.79% hlasů. Tyto výsledky vyvolaly u specialistů na "píár" šok.

Výsledky obou voleb nemohou být vysvětleny z názorových pozic, že stačí údajně "nezávisle na obsahu koncepce" vypracovat efektivní "sociální technologii protlačení produktu (v daném případě koncepce) na trh", v důsledku čehož podporu společnosti obdrží ne ta nebo jiná konkrétní koncepce, ale ten, kdo použije efektivnější technologii přivedení zbytku společnosti k souhlasu s nabídnutou

---

množinou názorů, přitahujících lidí k podpoře těch sil, které zavádí do života nějakou koncepci, znalost jejíhož obsahu je tzv. prostým lidem údajně nenutná.

V souvislosti s tím je třeba udělat ještě jedno odstoupení od tématu:

*   *
                 *

Vsuvka 2: O nejlepším chápání světa

Pokud se vrátíme k algoritmice vzniku dohadů, pojmů, vzájemného chápání a nechápání ve společnosti, to "píáristé" v podstatě pracují z pozic, vyjádřených v pořekadle: "*Nazvi mě třeba pekáčem, jen proboha nestrkej do trouby...*"³⁴. Jinak řečeno, jsou přesvědčeni, že libovolný jev je možné nazvat jakýmkoliv slovem, a určité představy o Životě je možné vyjádřit různými (jakýmikoliv) slovy, posle čehož se věc redukuje jen na to, vnutit společnosti používání právě těch jazykových konstrukcí pro popsání určitých jevů a vyjádření určitých představ o Životě, vlastních vnitřnímu světu každého.

Stoupenci "špinavého píár" k tomu mohou dodat ještě své nároky na to, pojmenovávat slovy to, co reálně není, a dokonce to, co nemá místo v matici-předurčení bytí Vesmíru (iluzorní pojmy, v obálce reálně prázdných slov); a také vytvářet pojmy (ve dříve ukázaném smyslu spojení obrazu a lexiky), které jsou formálně lexikálně shodné s obecně přijatými pojmy, ale... pro určité sociální skupiny se jeví být vyčleňujícími, protože jejich jazykové komponenty používané ve společnosti jsou v těch sociálních skupinách spojeny s obraznými představami o Životě, odlišnými od obecně přijímaných.

Výsledkem "čistého píár" takového druhu je vznik jazyka esperanto. A výsledkem "špinavého píár" – marxismus s nezměrným (ve vztahu k Předurčenosti bytí) bludem jeho filozofie a

---

³⁴ v originále „хоть горшком назови, только в печку не суй“

O imitačně-provokační činnosti

---

metrologicky nesoudržné politekonomie. "Špinavý píár" podobného druhu je popsán i v pohádce H. Ch. Andersena "Císařovy nové šaty", která má určitou podobnost zápletky s prodloužením ruského rčení "o hrnci a pece": ačkoliv společnost nějakou dobu může přebývat v bludu o císařových šatech, nazýváje "hrncem" něco objektivně jiného, ale jen pokud "neumístí hrnec do pece". Ale pravděpodobnostně předurčeně se najde někdo, kdo prohlásí, že král je nahý, a to bude blahem osvobození z iluzí; nebo někdo "hrnec", pro ty účely neurčený, strčí do pece, což má v principu potenciál přivodit následky, daleko převyšující hranice fantazie scénáristů hororových a katastrofických filmů.

Ale stoupenci "píár" technologií na osnově principu "Klidně hrncem nazvi.." s různými pokračováními byli v každé době historie současné globální civilizace, a vynakládali nemalé úsilí k tomu, zavést a udržet svou absolutní moc nad společností v hranicích božího dopuštění. Proto stopy jejich činnosti jsou v té či oné formě přítomny ve všech kulturách všech národů současnosti i minulosti.

Všechno to hovoří o tom, že spojení obrazných představ o Životě v psychice člověka a jazykových forem, spojujících lidi i společnost, byť i představuje mnohostrannou možnost, ale mezi tím množstvím variant je vždy nějaká nejlepší varianta subjektivního chápání světa, na základě kterého je dosaženo nejlepšího vzájemného chápání různými lidmi.

Při zkoumání otázky nejlepšího chápání světa v hranicích společnosti vychází najevo, že chápání světa, nejlepší ve vztahu k jedné koncepci, se může ukázat nejhorším ve vztahu k jiné koncepci. **Ale spory o objektivně nejlepším a nejhorším chápání světa jsou neplodné na osnově "já-centrickeho" vnímání světa.**

Vnímání světa trojjednosti matérie-informace-míry vztahuje jazykové prostředky kultury k míře – Božímu předurčení bytí Vesmíru. V důsledku toho i v hranicích společnosti otázka o nejlepším – *ale už v absolutním smyslu realizace Božího záměru* – chápání světa se ukazuje spojenou s otázkou Rozlišení. Množina obrazů, ležících v osnově vnímání světa, vzniká v procesu Rozlišení,

---

dávaného každému bezprostředně Bohem. Vnímání světa – jako systému vzájemných vazeb a transformace různých obrazů – je morálně podmíněný produkt obrazného myšlení jedince. Jazyk je fragment míry, Předurčení bytí, systému kódování informací; v daném případě – kódování subjektivních obrazů jedince, které jsou buďto odrazem obrazů Objektivní reality, nebo protoobrazy toho, vznik čehož je v Objektivní realitě možný (samozřejmě, pokud nejsou plody fantazie, neznající míru-Předurčení, za jejímiž hranicemi je realizace nemožná).

Podobně má své místo spirální proces transformace objektivní informace v Životě Objektivní reality, jejíž částí je každý člověk:

1. Obrazy Objektivní reality v Bohem dávaném Rozlišení se přetvářejí v subjektivní rozličné obrazy jedince.

2. Subjektivní obrazy se skládají do morálně podmíněného systému: vnímání světa subjektu.

3. Subjekt kóduje své obrazy do jazykových prostředků, v důsledku čehož vzniká chápání světa. Chápání světa vzniká v důsledku společné práce procesně-obrazného a diskrétně-logického myšlení a je také morálně podmíněno. Přitom jazykové prostředky:

- za prvé, více či méně sjednocují množství subjektů ve společnost (supersystém) ve vzájemném chápání na osnově podobnosti jejich chápání světa;

- za druhé, jsou fragmentem univerzální míry, vyjadřující chápání světa subjektů (jak personálně, tak i společností), bezprostředně ovlivňují (řídí) matrice-předurčení bytí, možností nebo nemožností realizace (včetně **netehnogenní**³⁵) těch či oněch událostí v Objektivní realitě.

---

³⁵ Materialistický ateismus a stoupenci přístupu "Klidně hrcem nazvi, jen do pece nestrkej" odmítají "magii slova", tj. tvrdí, že vědomé pronášení slov není schopno přímého vlivu (mimo jiných lidí) na průběh přírodních a vnitrosociálních procesů. Tak materialistický ateismus odmítá sám sebe, protože při vyslovování slov s pozorností (tj. pokud člověk není "myšlenkami jinde") se vyzářejí biopole, nesoucí tu informaci, a toto záření, nesoucí informaci v obecných kódech vesmíru, je schopno přímo bezprostředně ovlivňovat existenci a průběh jak přírodních, tak vnitrosociálních procesů.

O imitačně-provokační činnosti

Tím bod 3. dokončuje smyčku spirály a odkrývá možnost přechodu k začátku následující smyčky: Obrazy Objektivní reality v Bohem dávaném Rozlišení se přetvářejí v subjektivní rozličné obrazy jedince...

V tomto procesu, který jedinec podmiňuje svými morálními měřítky, řídicími veškerou algoritmiku jeho psychické činnosti, se buď vzdaluje od nebo přibližuje k nejlepšímu ve smyslu Božího Předurčení chápání světa – zformování množiny vzájemných vazeb vnímání světa a jazykových prostředků ho vyjadřujících.

Tento proces vytvoření nejlepšího souladu vnímání světa (to je také třeba sesbírat z rozličných různých obrazů) a jazykových prostředků (kterými je třeba gramotně vládnout, odpovídat vnitřní míře-logice jazyka jako takového) je možné přirovnat ke skládání rubikovy kostky:

- nejlepší vnímání světa = jedna správně složená strana rubikovy kostky.

- nejlepší lad jazyka (půvab proudu slov) = správně složená protilehlá strana kostky.

- ale jsou ještě čtyři strany, které mohou zůstat více či méně rozházenými i při správně složené přední a zadní straně, nazvaných "vnímáním světa" a "ladem jazyka".

Nicméně v libovolné variantě jsou vždy přítomné nějaké vazby mezi nějak vystavěným vnímáním světa a nějak osvojenými návyky používání jazykových prostředků. A proto je možné přirovnat nejlepší chápání světa k "rubikově kostce" se všemi stranami správně složenými: správně složené jednobarevné strany "vnímání světa" a "jazykové prostředky", spojené správně složenými čtyřmi zbývajícími jednobarevnými stranami-vazbami.

Podobně někdo může sestavit nejlepším způsobem stranu "vnímání světa", ale neuspět přivést do souladu s ní vše ostatní – ty nazývají "nepopsatelně moudřími". Někdo může sestavit nejlepším způsobem stranu "lad jazyka" a neuspět vystavět ani vnímání světa, ani pojmový aparát – ty nazývají kecaly, tluchuby, žvanily. Ale Člověku je nevyhnutelně třeba sestavit nejlepší vnímání světa a vyjádřit ho v nejlepším ladu jazyka, tj. stát se, rusky řečeno, *краснобаем*, ("*krasnobaj*", od "*krásně bájit, mluvit*". Český možná "*krasomluv*", u nějž je také satirický podtón, pozn.), kteréž slovo už ztratilo svůj původní smysl a stalo se synonymem mluvky, žvanila. Tím méně si člověk může dovolit podobat se reálné nebo vymyšlené gorile, která ve vzteku roztrhává darovanou "rubikovu kostku" o stěnu.

Přítom je nutné chápat, že chápání světa je svého druhu "rubikova kostka" v psychice každého člověka, ale na rozdíl od hračky – vybavená samolikvidátorem a napojená na vnější prostředky likvidace svého nositele. V důsledku toho, úmyslné nebo neúmyslné odklonění se od ideálně nejlepšího chápání světa představuje nebezpečí jak pro ty, kdo se odklání, tak i pro okolí a potomky, pokud ti nejsou schopni úklony identifikovat a odstranit.

S otázkou o nejlepším chápání světa je spojená otázka o souladu zamlčení³⁶ a ohlášení. Žádný informační systém (a stejně tak informační proces) nemůže být sestrojen výlučně na informaci, zaváděnou do něj po ohlášení. Vždy je v něm přítomna nějaká doprovodná informace, zaváděná po zamlčení³⁷.

---

³⁶ Historicky zformované jazyky různých národů disponují různou gramatikou, morfologií, různými asociativními vazbami. Proto jedním z zamlčení je otázka o jazyce s největší vyjadřovací schopností, který je schopen nést chápání světa nejlepší pro lidstvo.

³⁷ Například, ohlášení "trojúhelník ABC je pravoúhlý" po zamlčení doprovází všechna informace, mající vztah k vlastnostem pravoúhlých trojúhelníků. Ta informace je objektivní a vlastnosti pravoúhlých trojúhelníků byly takovými i předtím, než je matematici deklarovali v odpovídajících teoremech. V řešení odpovídajícího okruhu otázek je bylo možno využít, opíraje se na smysl míry, i bez znalosti vzorců odpovídajících teorémů či jejich matematicky korektních důkazů.

O imitačně-provokační činnosti

"Ohlášení" jsou především jazykové prostředky a s nimi bezprostředně spojené obrazy. To znamená, "ohlášení" představují povrchní³⁸ vrstvu chápání libovolné otázky a jeho vazeb s informačním pozadím.

V psychice člověka je sama otázka a její informační pozadí jeho subjektivními obraznými představami o Objektivní realitě. Ve vztahu k jazykovým prostředkům představují kompletní množinu "umlčení" k dané otázce.

Při tvorbě popisu v "ohlášení" získávají určité obrazy a jejich skupiny z množiny všech obrazů, představující vnímání světa, určité vazby s jazykovými prostředky "ohlášení".

Popis nějaké otázky v "ohlášení" může být různé obecnosti: od neartikulovaných zvuků do mnohosvazkového traktátu, který vzdoruje dokončení, protože každá konkrétní otázka je spojena s informačním pozadím, tvořeným množstvím dalších otázek, a v sobě samé obsahuje množství aspektů, které jsou propojeny jak mezi sebou, tak s informačním pozadím; zdetailňovat "popis v ohlášeních" samotné otázky a jeho informačního pozadí je možné donekonečna: **„Kdyby bylo moře inkoustem ke psaní slov Pána mého, bylo by moře vyčerpáno dříve, než by se spotřebovala slova Pána mého, i kdybychom inkoustem učinili ještě jedno podobné jemu.“** (Korán, súra 18:109)

Subjekt sám volky (vědomě) nebo nevolky (pod vedením algoritmiky nevědomých úrovní psychiky) ohraničuje objem popisu v "ohlášeních". V drtivé většině případů proces formování popisu v "ohlášeních" není doprovázen krachem nebo přetvořením toho

---

Ale všechna informace náleží Předurčení bytí Vesmíru, které spojuje navzájem různé informační fragmenty, čehož konkrétním příkladem je příklad s ohlášením "trojúhelník ABC je pravoúhlý" a doprovodnými zamlčeními: "čtverec přepony je roven součtu čtverců odvěsen", "vrchol pravého úhlu leží na kružnici, jejímž průměrem je přepona trojúhelníku a jejíž středem je střed přepony" a dalšími.

³⁸ "Povrchní" ne ve smyslu "nedostatečný", jako v obratech řeči "povrchní znalosti", "povrchní pohled", ale v přímém smyslu – bezprostředně odkrýty zraku podobně jako povrch, pod kterým se může skrývat ještě mnoho dalšího.

---

vnímání světa, které subjekt vyjadřuje ve svém popisu něčeho jazykovými prostředky. Podobně, v závislosti na vybraném objemu "popisu v ohlášení", se do povrchní vrstvy chápání dostávají ve větší nebo menší míře podrobnosti větší nebo menší oblasti vnímání světa, zůstávající samy sebou nehledě na objem a tématické spektrum "popisu v ohlášení".

Ale samotné úkoly a okolnosti jejich řešení dostatečně často vyžadují, aby v ohlášení byla vyjádřena informace, dosud ponechána v zamlčení. Pokud je s chápáním světa všechno v pořádku, odkrytí předchozích zamlčení není doprovázeno negací předchozích ohlášení. To probíhá v důsledku toho, že svou podstatou jeden a tentýž systém obrazných představ o Objektivní realitě – vnímání světa, informace v zamlčeních – leží i v základě relativně krátkého, i v základě detailnějšího "popisu v ohlášení" určité problematiky.

Pokud je identifikována neslučitelnost předchozích ohlášení a nově odkrytých zamlčení, je to důvod pro to:

- přebudování systému obrazných představ o Objektivní realitě;
- přehodnotit "slovní zásobu" a osobní gramatiku používání odpovídajících jazykových prostředků;
- přehodnotit objevené navzájem neslučitelné pojmy a dohady jako definici vzájemného souladu komponent vnímání světa a jazykových prostředků.
- a tím změnit dosavadní chápání světa.

Zdali se v tomto procesu vnitřní světonázorový konflikt subjektu vyřeší ve prospěch předchozích ohlášení nebo nově odkrytých zamlčení, záleží na povaze objeveného konfliktu "umlčení-ohlášení" a morálně podmíněné algoritmicke řešení konfliktů takového druhu v psychice subjektu.

Odmítnutí řešení konfliktů "umlčení-ohlášení" takového druhu nezávisle na příčinách a motivacích (ne vždy souhlasí) způsobuje růst kaleidoskopičnosti procesně-obrazného a diskrétně-logického

O imitačně-provokační činnosti

---

myšlení, což může skončit schizofrenií a samoliquidací subjektu.

* *
*

V souladu s řečeným ve vsuvkách 1 a 2, imitačně-provokační činnosti v oblasti šíření různých modifikací davo-"elitárních" koncepcí pod patronátem jazykových prostředků, ve kterých se vyjadřuje Koncepce sociální bezpečnosti ve Království Božím, je činnost, představující nebezpečí, především pro imitátory; tím více – pro imitátory, kteří si imitačně-provokační charakter své činnosti uvědomují³⁹.

V modifikacích davo-"elitárních" koncepcí se na jejich propagandisty nakládá mise programování algoritmiky individuální a kolektivní psychiky ve společnosti. Tento proces programování algoritmiky individuální a kolektivní psychiky podporuje princip *"každý podle míry svého chápání pracuje na sebe, a podle míry nechápání na toho, kdo chápe více"*. V důsledku toho se při propagandě davo-"elitárních" koncepcí mnohé zavádí do psychiky obelhávané „pastvy“ mimo jejich vědomí na základě negace ohlášení zamlčeními; na osnově vzájemně neslučitelných ohlášení, které se navrhuje přijmout současně v roli údajně pravdivých, což degraduje mozaikovost vnímání a chápání světa, degraduje a blokuje rozum i svědomí, odvádí pryč od víry (důvěry) Bohu.

Rozšíření Koncepce sociální bezpečnosti do života znamená dovést ji do chápání živých lidí, z nichž každý se ukazuje nositelem nejen určitého vnímání a chápání světa, ale i osobnostní kultury udržení (a zvyšování) vnímání a chápání světa v praceschopném

---

³⁹ Od roku 1992 se nahromadila statistika životních neštěstí a smrtí, kterou pokračují doplňovat ti, kteří se setkali s materiály KSB, ale i poté pokračovali v imitaci boje za národní štěstí podporou rozličných modifikací davo-"elitarismu".

---

stavu (ve vztahu k jeho životním potřebám).

Dovedení chování lidí, tvořících společnost, do řečiště Koncepce sociální bezpečnosti není záležitost funkcionářů-propagandistů, ale vyjádření cílevědomé vůle, snahy a sebedisciplíny těch lidí, kteří chápou a souhlasí s KSB. To je principiální rozdíl KSB od všech modifikací davově-"elitárních" koncepcí, ve kterých se na funkcionáře vkládá úkol zabezpečení dobrovolného-nedobrovolného chování jejich "pastvy" v souladu s normami koncepce.

Oblast sebedisciplíny, vyjadřující vnímání a chápání světa jednoho člověka, nemůže být oblastí imitačně-provokační činnosti jiného člověka. Je absolutně ochráněna od vniknutí provokatérů-imitátorů, kteří mohou jen obnažit vlastní nechápání KSB, pramenící z nesouladu jejich skutečného vnímání světa s obsahem KSB a jazykovými prostředky, ve kterých je vyjádřena; mohou obnažit něčí nedostatečnou sebedisciplínu a tím zároveň přinést užitek stoupencům KSB; nebo mohou více či méně úspěšně nutit k zřeknutí se konceptuální sebedisciplíny a podřízení se jimi zaváděné vykonavatelско-donašečské disciplíně jimi organizované struktury, a tím demostrovat svou imitačně-provokační podstatu.

Kromě toho, rozprostranění KSB ve společnosti má i další zvláštnost, odlišující jí od modifikací davově-"elitárních" koncepcí ve společnosti. Lidé se navzájem odlišují osobitostmi vnímání a chápání světa každého z nich, v důsledku čehož dokonce jedny a tytéž prohlášení všichni chápou (byť jen zčásti) svým jedinečným způsobem.

V důsledku toho "lokace" nevyhnutelné hranice "ohlášení-umlčení", nutné pro to, aby prezentátora KSB pochopilo publikum, ke kterému se právě obrací, se neurčuje prezentátorem, jeho záměry co sdělit, a co nechat „samo sebou“ rozumějící se, ale publikem, se kterým pracuje, jehož náladu a úroveň vnímání a chápání světa musí

O imitačně-provokační činnosti

---

vycítit. Pokud je schopen vycítit náladu a úroveň chápání světa publika, může správně určit nutnou hranici vyřčené-nevyřčené, garantující vzájemné chápání.

Rozprostraňování modifikací davově-"elitárních" koncepcí vyžaduje, aby hranice vyřčeno-nevyřčeno byla určena ze strany vyšší hierarchie osobnostních zasvěcení: vždy existuje to, co nemají právo vědět a umět ti, kdo stojí níže. Ale protože u nich mohou vznikat otázky, týkající se pro ně zakázaných zón, všechny ideologické formy zavedení davově-"elitárních" koncepcí do společnosti jsou charakterizovány narušením principu souhlasu (ladu, harmonie) a vzájemného doplňování se vyřčené a nevyřčené části informace.

Tomu odpovídá, každá imitačně-provokační činnost tak či onak v sobě nese přinejmenším dva vzájemně se vylučující systémy zamlčení (nevyřčeného): jeden, který je vlastní koncepci, která je imitována; druhý, který je vlastní té koncepci, která se imitátory zavádí do života ve skutečnosti, a která odpovídá jejich úrovni zasvěcení (pozici v hierarchii)⁴⁰.

Děje se to jak v důsledku práva lhat ze strany hierarchicky výše postavených, hierarchicky níže postaveným, tak i v důsledku vnitřní konfliktnosti libovolného "já-centrického" kaleidoskopického vnímání světa, obnažujícím se v jakémkoliv dostatečně dlouho trvajícím procesu samořízení (řízení), probíhajícím na jeho osnově.

Koncepce sociální bezpečnosti v Království Božím nezapadá do tohoto staletými odladěného schématu imitačně-provokační činnosti. Kromě toho, že KSB jako jedno z kritérií správnosti (adekvátnosti) vyhláší princip souhlasu a vzájemného doplňování smyslu ohlášení-umlčení (vyřčeného-nevyřčeného), KSB, přiznávajíc právo mýlit se každému člověku, ale kategoricky odmítá jakoukoliv vědomou lež.

Lež nevede ke spasení. Každý, kdo není schopen za všech okolností mluvit bez výjimek pravdu, nekoná to, přívrženectví k čemuž deklaruje. Libovolná "lež pro dobrou věc" může být v

---

⁴⁰ Na jiných stupních zasvěcení může být i jiný systém zamlčení, nekompatibilní se systémy zamlčení nižších stupňů hierarchie.

---

budoucnu položena do základů chybného rozhodnutí, které má potenciál poškodit tu záležitost, kvůli které byla v minulosti spáchána. A podobně je škodlivé pro cíl vytvářet statisticky předurčené možnosti děláním chyb v budoucnosti, které se budou muset řešit a odstraňovat v důsledku neodstraněných chyb, vyvolaných "lži údajně pro dobrou věc", pronesenou dnes. Pravda je mnohohranná a proto pozemská moudrost spočívá ne v tom, v pravý čas zalhat "pro záchranu", ale v tom, zavčas najít, říct a udělat tu pravdu, kterou okolnosti a svědomí vyžadují.

V souladu s tím:

- každý, kdo prohlašuje o svém přívrženectví KSB, ale je chycen při lži, je imitátor-provokatér;
- každý, v čí činnosti byly objeveny nesoulady mezi ohlášeným a nevyřčeným (což je v principu přípustné v důsledku uznávání práva na chybu), ale kdo nahlas a nebo mlčky(nepřímo) zpochybňuje princip souhlasu a informační komplementárnosti ohlášení a zamlčení (vyřčeného a nevyřčeného), tím zachováváje přívržennost zamlčením a ohlášením, vlastních cizím koncepcím, je imitátor-provokatér.

Stoupenci KSB stačí ty dva předpoklady jednoduše znát a **pamatovat na ně**, *především ve vlastní činnosti*, a když se setkává s činnostmi druhých. Jsou to spolehlivá kritéria rozpoznání imitátorů-provokatérů, činných v ideologické oblasti konceptuální moci Koncepce sociální bezpečnosti.

Druhá okolnost, spojená s šířením koncepce ve společnosti, spočívá v tom, že koncepce vykořenění davo-"elitarismu" předpokládá úplnou absenci nesporných autorit, včetně absence "guru", kteří by autoritativně vykládali ty či ony aspekty KSB a vytvářeli publikum k osvojení koncepce v subjektivním chápání

O imitačně-provokační činnosti

---

guru, a ne v její skutečné podobě, předurčené Shora.

Předpokládá, že lidé, kteří projevují zájem o přechod společnosti k životu v Království Božím, se zabývají především sebevzděláváním, a tím pádem, pokud ten reprezentant koncepce, ve kterém někdo vidí učitele-autoritu, sám v sobě nic nového v procesu jím vedeného vzdělávání neobjevil, spadl sám do imitace konceptuální činnosti.

Při tom i sebevzdělávání se v KSB chápe a realizuje svou podstatou jinak, než je přijato v modifikacích davo-“elitarismu“. Davově-“elitární“ pyramida se buduje na základě ohraničení přístupu ke společensky významnému vědění a praktickým návykům. Konflikty mezi různými modifikacemi davo-“elitarismu“ v jedné a téže společnosti jsou ve své podstatě konflikty o otázce přístupu těch či oněch osob a společenských skupin k společensky významnému vědění a návykům a v otázce práva realizovat vlastní vědění a návyky v řízení společnosti. Proto, pro svržení jedné modifikace davo-“elitarismu“ a jeho záměně na jinou modifikaci stačí cestou sebevzdělávání, protizákonném v předchozí modifikaci davo-“elitarismu“, si osvojit určité vědění a praktické návyky, a na jejich základě ovládnout (převzít) řízení osedláním, potlačením nebo vyhlazením předchozí „elity“ a nad ní stojící předchozí legitimní hierarchií znacharů-“žreců“.

Koncepce sociální bezpečnosti odmítá davo-“elitarismus“ a otevřeně říká, že *všechno vědění a návyky jsou všeho všudy přídatkem k typu psychiky*; že **cíl první priority sebevzdělávání v KSB je trvalý přechod osobnosti k lidskému typu psychiky**: vše ostatní je podřízeno realizaci tohoto cíle, *především u sebe samého*, aby ostatním byla ukázána možnost realizace tohoto cíle osobním příkladem

---

vlastní proměny v Člověka⁴¹.

Tento přechod je skutečně nemožný bez osvojení společensky významných znalostí a návyků, majících vztah *především k procesům řízení a samořízení*, ale jejich osvojení je úkol podřízen a související úkolu změny typu vlastní psychiky každého upřímného stoupence Koncepce sociální bezpečnosti v Království Božím. Osvojení jen vědění a návyků při tvrdošijnosti v podpoře démonického typu vlastní psychiky, je nedostatečné pro vykořenění davo-“elitarismu“; a při tom představuje nebezpečí pro jedince, tvrdošijné ve vlastním démonickém typu psychiky a odmítající z něj ustoupit.

Díky této zvláštnosti je Koncepce sociální bezpečnosti automaticky chráněna od imitačně-provokační činnosti v odvětví ideologické moci.

Ano, v oblasti ideologie je možné používat terminologický aparát KSB pro přikrytí politiky, ležící v mantinelech davově-“elitárních“ koncepcí. Jsou možné i pokusy záměny KSB v její *svěbytně originální podobě*, v jaké je vyjádřena k současného okamžiku na stránkách dotu.ru⁴², mera.com.ru, vodaspb.ru, na její převyprávění vlastními slovy někým z imitátorů⁴³. Je možné masové publikování textů, v jejichž základě leží originální texty KSB, nicméně

---

⁴¹ Přechod společnosti k dominanci lidského typu sTroje psychiky v důsledku způsobí přechod k jinému typu civilizace, ve které se lidstvo přestane ohrazovat od biosféry Země a Kosmu budováním technosféry. To není výzva vrátit se do doby kamenné, protože v té době se společnost chránila před biosférou kamenným mlatem a ochočením ohně, a dnes se „ochraňuje“ buldozerem, jadernou energetikou, farmakologií, přičemž způsobuje nepopsatelnou škodu i sobě.

⁴² týká se originálních materiálů, v našich jazycích: leva-net.webnode.cz

⁴³ Protivníci jsou čestnější: v jedné publikaci Mark Deje prohlásil: „to je nemožné převyprávět svými slovy, a proto budu citovat...“, čímž velmi přispěl k rozšíření Koncepce sociální bezpečnosti ve společnosti.

O imitačně-provokační činnosti

---

zcenzurované pro realizaci cílů imitátorů-provokatérů a jejich pánů-loutkovodičů. Možná že jejich náklady budou takové, že budou společnosti dostupnější, než originální texty nositelů konceptuální moci Koncepce sociální bezpečnosti v Království Božím. Je možné také ve společnosti organizovat masivní propagandistickou kampaň nové národní ideologie, údajně vyjadřující KSB, ale stejně jako dříve jen maskující politiku podpory davo-“elitarismu“. Je možné i mnoho dalšího...

Ale úspěch imitačně-provokační činnosti takového druhu nebude větší, než „úspěchy“ v propagaci Svazu „pravých“ sil (SPS), „Jabloka“, stran Zjuganova, Žirinovského a dalších téměř půl sta politických stran: je možný vznik jedné nebo dokonce několika politických stran a hnutí hlásících se ke KSB, představených centrálními výbory a výbory v krajích, placených z prostředků sponzorů, ale masy řadových členů, podporujících a realizujících jejich politiku v regionech, takové strany mít nebudou; nové nomenklaturní „elity“ nebudou mít žádnou podporu širokých vrstev nestraníků.

Ilustrací toho je mnohaletá zkušenost hnutí „Ke Království Božímu...“: hnutí se šíří a sílí, množství stoupenců KSB, kteří pracují ze své *iniciativy a podle svého svědomí* stoupá, samotná Koncepce se rozšiřuje tematicky i kvalitativně, ale za méně než deset let po prvním vydání „Mrtvé vody“ v roce 1992 se už vyměnilo mnoho lídrů-rychloukašek, kteří na nějaké etapě svého života deklarovali svou upřímnou přívržennost KSB, celkově byli pro společné dílo přínosem, ale... potom na *určité etapě svého osobnostního rozvoje* nebyli schopni se vnitřně osvobodit od nějakých osobitostí vlastního démonismu, „elitárních“ strastí nebo partijské disciplíny struktur, ze kterých přišli, důsledkem čehož začali sklouzávat do imitační činnosti. Imitační charakter jejich činnosti se stal zjevným pro jejich kolegy, vejít do tandemního režimu činnosti a překonat tak rozdíl se nedařilo, v důsledku čehož prostředí nositelů KSB se zbavovalo svých předchozích „vůdců“ a „guru“ na základě jejich odmítnutí ze strany množství lidí, aktivních ve vykonávání své osobní iniciativy

---

podle svědomí, na své úrovni chápání světa.

Kromě toho, činnost politických stran-imitátorů bude nevyhnutelně doprovázena vnitřními konflikty v nich samých a konflikty mezi různými stranami. V tom procesu dav, vybuzený imitátory, se bude nevyhnutelně setkávat s upřímnými stoupenci KSB, což nevyhnutelně povede ke srovnání Života, materiálů nositelů konceptuální moci, vyjadřujících danou koncepci, a materiálů, vytvořených imitátory.

Originální texty, vyjadřující KSB, disponují tou vlastností, že jsou chápány jednoznačným způsobem množstvím lidí. To množství je dostatečně široké pro rozšíření se KSB ve společnosti, a touto vlastností literatura imitátorů nedisponuje díky jejímu rozdílnému funkcionálnímu určení. V důsledku této okolnosti se bude dav vybuzený imitátory-provokatéry dostávat z pod jejich kontroly („vůdců“ a „guru“): někdo se znovu přidá k demoralizované mase, někdo od imitační činnosti, ke které byl přitáhnut imitátory-provokatéry, přejde k skutečné realizaci Koncepce ve svém životě.

Při tom je třeba nezapomínat na matriční procesy a jejich řízení. Imitačně-provokační činnost ve vztahu ke Koncepci sociální bezpečnosti v Království Božím v psychice těch, kdo v sobě nenachází síly, aby se zavčas osvobodil od imitační činnosti, rodí a aktivuje algoritmiku odpoutání pozornosti na jiné věci a algoritmiku sebelikvidace. Ta okolnost má za následek statistiku „mystiky“ (která obsahuje i umrtí), jejímiž oběťmi se stávají tvrdošíjní imitátoři-provokatéři.

Tyto matriční procesy neznají výjimky: s jejich projevy se ve svém životě setkávají jak ti, koho by v tradicích davovo-„elitarismu“ bylo možné nazvat „zakladateli“, „klasiky KSB“, „prvohierarchy“, „vrchními knězi“ její konceptuální moci, i ti, kdo se teprve seznamuje s materiály KSB. Ale imitátoři-provokatéři realitě této „mystiky“ nevěří, a informování o faktech, majících k ní vztah,

O imitačně-provokační činnosti

---

hodnotí jako zcela náhodnou „smůlu“ konkrétních lidí a pokusy zastrašit je ze strany autorského kolektivu Vnitřní prediktor SSSR, což jen zhoršuje perspektivy zarputilých z jejich řad...

16. prosince 2000 — 15. ledna 2001
Vnitřní prediktor SSSR

2.6. Korektor a prediktor v plné funkci samořízení společnosti

Ačkoliv dříve byla řeč o realizaci plné funkce řízení v životě společnosti, ve spojení „prediktor-korektor“ byla větší pozornost udělována „prediktoru“: organizaci prognostické-analytické činnosti, v jejímž důsledku se identifikují faktory vyžadující řízení, provádí se stanovování cílů, vznikají nové a odvrhují se staré koncepce řízení, a další dříve vzniklé koncepce získávají větší tematickou šíři a detailnost. „Korektoru“ - jako systému pozorování, kontroly a odstraňování chyb, týkajícího se všech etap plné funkce řízení, bylo uděleno podstatně méně vnímání nikoli proto, že je ta komponenta činnosti méně významná, ale proto, že do konce roku 2000 byla naše společenská iniciativa více zaujata formováním a rozvojem Koncepce sociální bezpečnosti, a proces šíření KSB ve společnosti teprve začínal. V podmínkách, kdy KSB byla většinou společnosti neznámá, téměř vše, co se vztahuje k funkci „korektoru“, bylo jakoby vnitřní záležitostí „prediktoru“: chyby se identifikovaly a odstraňovaly v tandemovém a polytandemovém režimu činnosti těch, kdo na sebe přijal konceptuální samovládu, podřízenou ideálu života lidstva v Království Božím.

Na této etapě historického rozvoje se v našem prostředí stal obecně používaným termín „Vnitřní Prediktor SSSR“. V něm není slovo „korektor“, ačkoliv se vždy rozumělo, že je třeba zajistit samořízení společnosti podle schématu „prediktor-korektor“. Proto mohl vzniknout dojem, že zmizení ze samonázvu „Vnitřní Prediktor SSSR“ slova „korektor“ bylo jednoduše daní krátkosti názvu. Ve skutečnosti to není jen daň krátkosti, ale i přesné vyjádření funkčního rozlišení mezi různými lidmi v realizaci plné funkce řízení v životě současné, historicky složené ruské společnosti.

Účast v činnosti prediktoru (první až pátá etapa plné funkce řízení, tj. včetně ideologické moci) vyžaduje osvojení určitých

teoretických znalostí a teoreticky neformalizovatelných praktických dovedností. Je nemožná bez dostatečně širokého, mnohostranného a detailního vnímání a chápání světa. To platí stejně i pro konceptuální moc, podporující různé modifikace davo-“elitarismu“, i pro konceptuální moc, vykořeňující davo-“elitarismus“ ve všech jeho modifikacích, zjevných i skrytých.

Společnost, ve které se narodili a zformovali jako osobnosti všichni naši současníci, je davově-“elitární“. Pokud do roku 1917 byla davově-“elitární“ veřejně (v ohlášeních), pak po r.1917 zůstávala davově-“elitární, ale už skrytě (mezi řádky) a navzdory tomu, že existovala pod slogany potírajícími davo-“elitarismus“. Její kultura byla taková, že získat v ní lidský typ struktury psychiky bylo možné jen navzdory jí, a ne díky ní (v opačném případě by nebyla davově-“elitární“ a naše současná činnost by nebyla třeba). To vedlo k tomu, že její vzdělávací systém (v smyslu osvojení vědomostí a návyků) dávkoval vědění a návyky nejen adresně, ale i filtroval celou populaci přes všemožné zjevné i skryté testy na loajálnost samotnému systému davo-“elitarismu“, jehož hierarchie osobnostních vztahů zaměňuje hierarchii funkčního podřízení pozic ve společenském sjednocení práce a buduje se jako hierarchie nositelů vědění a praktických návyků.

V takových společenských podmínkách dítě, mladík nebo dívka, u nichž se navzdory všemu zformoval lidský typ struktury psychiky, díky němuž nebyli schopni lhát a být křiváky za žádných okolností, byli odsouzeni k tomu, že je systém nepřipouštěl k legitimnímu osvojení v něm vědění a praktických návyků, nutných pro konceptuální činnost; a pokud někoho připustil nedopatřením, pak na ně vyvíjel tlak a potlačoval je. Nelhat a nepřetvařovat se v něm mohli, aby přitom prošli všemi testy na loajalitu, jen nejvýraznější démonické osoby, jejichž démonismus potlačoval a podřizoval si jejich učitele a zkoušející (nositele typů psychiky zombie a

slabší démony), nebo ti nositelé lidského typu psychiky, koho učitelé a zkoušející, jsa zbaveni Shora Rozlišení, vnímali jako démonické jedince, kteří je převyšovali – jako pány systému, kterým bylo vše – podle mínění zkoušejících – dovoleno.

Právě tento proces zformoval nyní existující statistiku rozdělení obyvatel podle specializace získaného *vzdělání* (v smyslu *osvojení vědomostí a návyků*) a úrovně vzdělání. Tato statistika je taková, že nyní činný „prediktor“ konceptuální moci *Koncepce sociální bezpečnosti* je ve své valné části zastoupen lidmi, kteří vešli do konceptuální činnosti na základě zformovaného stabilního a pevného démonického typu struktury psychiky, kteří se v té činnosti více či méně úspěšně osvobozovali a osvobozují od každému z nich vlastního mnohotvarého a zákeřného démonismu. Menšinu představují lidé, kteří měli více či méně těžké konflikty se vzdělávacím systémem davově-“elitární“ společnosti a osvojili si potřebné znalosti a návyky mimo něj cestou sebevzdělávání.

Jinými slovy: ta statistika znamená, že vedoucími, nejefektivnějšími a nejnebezpečnějšími imitátory-provokatéry v konceptuální moci *Koncepce sociální bezpečnosti* jsou ve své většině sami účastníci společenské iniciativy, která získala název „Vnitřní Prediktor SSSR“, disponující znalostmi a návyky, které si osvojili na základě systému základního a vyššího vzdělání davově-“elitární“ společnosti, které jim dovolují vzít na sebe konceptuální samovládu. To se stává tehdy, pokud její účastníci nejsou vnímaví nebo nevidí projevy vlastního, jimi nepřekonaného nebo neidentifikovaného démonismu ve své činnosti.

A tato okolnost je v principu neodstranitelná v *hranicích prediktoru* na etapě vykořenění davo-“elitarismu“, protože dokonce **Pravda, která se stane slepou vírou, nevyhnutelně vede k bloudění.**

Ale je odstranitelná v *hranicích společnosti jako celku*, avšak jen při uskutečňování lidmi podle svého svědomí anti davově-“elitární“ koncepce organizace života společnosti.

Konceptuální moc ve společnosti je ze své podstaty autokratická ale každý, kdo si uvědomí, že na sebe vzal konceptuální moc, nevyhnutelně stojí před volbou:

- buďto jít proti Božímu Záměru všude, prohlubovat vlastní démonismus a potlačovat okolí;
- nebo svou konceptuálně zdatnou vůlí vejít do Království Božího, upřímně uskutečňovat svůj podíl v Božím Záměru.

Boží Záměr je vyzpytatelný podle svědomí v míře chápání, a nevyzpytatelný v míře nechápání, ale ohlášení v něm (určující míru chápání) a zamlčení (určující míru nechápání) se bezkonfliktně navzájem doplňují a podporují. Proto je Bůh garantem bezpečnosti těch, kdo si vybral a upřímně realizuje Království Boží v míře svého chápání, od škody, nanášené imitačně-provokační činností, včetně imitačně-provokační činnosti podmíněné ještě neidentifikovaným vlastním démonismem. Ještě jednou obrátíme pozornost na to, že v Koncepci sociální bezpečnosti je prvořadým cílem osobního rozvoje přechod jedince k nevratně lidskému typu struktury psychiky úsilím samotného člověka pod Božím vedením, a nikoliv osvojení nějakých znalostí a praktických schopností, včetně „rozšíření vědomí“, „mimosmyslového vnímání“ atd.

Ačkoliv v davově-“elitární“ společnosti množstevně převládají nositelé nelidských typů struktury psychiky (zvířecího, zombie, démonického), přesto navzdory všem okolnostem, které rodí společnost, se objevuje určité množství lidí, kteří dosahují lidského typu psychiky: někteří nevratně lidského, a někteří z lidského typu psychiky vypadávají kvůli různým příčinám, načež se k němu zpět vrací. NE všichni byli

schopni překonat kvalifikační zkoušky davově-“elitární“ společnosti na loajálnost systému davo-“elitarizmu“; ne všichni měli možnost k tomu, osvojit si pro konceptuální činnosti nutné znalosti a návyky cestou sebevzdělávání. Proto v důsledku životních okolností, vytvářených společností, jejich vnímání a chápání světa nedosáhlo těch výšek rozhledu a detailnosti vnímání Života na úrovni vědomí, které jsou nutné pro spoluúčasti na konceptuální činnosti prediktoru.

Ale ve své podstatě je Koncepce sociální bezpečnosti v Království Božím jejich rodná koncepce života společnosti, odpovídající jejich typu psychiky. Díky tomu, že jsou buď nositeli lidského typu psychiky, nebo se k němu přibližují, jejich vnímání světa je mozaikové, a systém obrazných představ o Životě je ve většině případů rozvinut od obrazu Božího (je Bohocentrický, nikoliv egocentrický). V souladu s tím, když se v životě setkají s materiály Koncepce sociální bezpečnosti, nacházejí v ní vyjádření svého – pro ně přirozeného – mravně podmíněného vnímání světa, a její konceptuální moc (chápaná jako moc určité koncepce nad životem společnosti) je jejich rodná konceptuální moc. A ačkoliv nedisponují vnímáním a chápáním světa dostatečně detailním a plným pro to, aby se účastnili činnosti prediktoru, ve své většině nenesou ve svých duších ten démonický nelad (disharmonii), který překonávají mnozí účastníci prediktoru, kteří zavádějí do kultury společnosti Koncepci sociální bezpečnosti, vyjádřenou v ohlášeních na základě principu jednoty doplňkové informace v ohlášeních i zamlčeních. Jejich mravní měřítko, určující algoritmiku psychiky, jsou pravější. Jejich intelekt je plně práceschopný. A právě oni dohromady tvoří „korektor“, který koná z větší části mlčky (díky nerozvinutosti detailnosti vnímání a chápání světa).

Tento lidový korektor mlčky odmítá všechno a všechny, co nezapadá do Koncepce sociální bezpečnosti v její pravé, Shora předurčené podobě. Na tento jev poukázal A.S.Puškin v

„Borisovi Godunovovi“ jednou větou: «Národ mlčí». Zde je vše přesné: dav nositelů nelidských tipů psychiky se v krizových situacích nesmyslně honí, a *národ – přebývající v daném okamžiku v lidském typu psychiky* – se odmlčuje. Lidový korektor – opravář – odmítá a sabotuje všechny imitačně-provokační pokusy přesně stejně, jako v 20. století v dětství ve škole odmítal nesmysly, vnucované kódující (programující) pedagogikou davově-„elitární“ společnosti, sabotující výukový proces a platíce za to trojkami a čtyřkami; jako dříve při setkání s popem – mlčky zatínali pěst kapse, odmítajíce tím biblickou doktrínu ztročení lidstva, kterou implementuje v Rusku antiruská „pravoslavná“ církev, marně se přitom odkazující na Krista, ačkoliv nedostatečné znalosti nedovolovali národu něco proti té doktríně otevřeně říct.

Z hlediska „elitárních“ chytráků, lidé, tvořící z větší části mlčící prostonárodní korektor, jsou neodlišitelní od reálně slaboduchých, jejichž intelekt nedovoluje řešit životní úkoly. Ale rozdíl mezi nimi a skutečnými hlupáky *je v typu psychiky, ve kterém ti i druzí přebývají pokud ne většinu aktivního života, pak ve společensky nejvýznamějších obdobích*. Nepříznává takovým lidem, nemajícím v systému davo-„elitarizmu“ legitimní diplomy a tituly, zdravé myšlení, prediktor libovolné davově-„elitární“ koncepce zpřetrhává důležitý okruh zpětných vazeb, čímž odsuzuje jimi podporovanou koncepci na samolikvidaci v relativně krátké historické perspektivě.

Je třeba čisté svědomí a pravdivost, nikoliv mocný intelekt a obšírné znalosti pro to, říct: «Nelze se modlit za krále Heroda!»⁴⁴. Ale po těchto slovech je rozhovor s „elitární“ mocí před jejím **upřímným pokáním bez strachu o další osud jejích představitelů před prostonárodním korektorem** – nemožný; rozhovor, pramenící ze strachu o život nebude korektorem přijat a podpořen. V důsledku: „elitárně“-démonická moc bude odsouzena zaniknout. A to je neodstranitelná vlastnost každého

---

⁴⁴ Replika z „Borise Godunova“ A.S.Puškina

zjevného i skrytého davo-“elitarismu“, zaváděného do života v ohlášeních nebo v zamlčeních.

V Koncepti sociální bezpečnosti právě tento okruh zpětných vazeb sjednocuje „prediktor“, rozpracovávající koncepti v detailech a předkládající ji vši společnosti, a celonárodní „korektor“, identifikující v reálném samorízení společnosti chyby, kterých se dopustila konceptuální moc „prediktoru“, tvoříc tím strukturně nelokalizovaný „prediktor-korektor“; v našem případě je to Vnitřní celonárodní prediktor-korektor SSSR, disponující globálním významem.

Činnost „korektoru“ v tom spojení nepodléhá imitaci, a „korektor“ (ve společnostech, kde existuje, a přesněji, kde ho nebyli schopni svést kurátoři biblického projektu ztročení lidstva) není možné vyprovokovat k činům, protiřečícím Koncepti sociální bezpečnosti v její skutečné, Shora předurčené podobě.

Navíc, v míře nutnosti „korektor“ rodí „prediktor“ ze sebe samého v organizačních formách, nejlepším způsobem odpovídajícím konkrétním historickým okolnostem. A proto je tuto část možné zakončit slovy opice z jednoho animovaného filmu – specialisty na imitačně-provokační činnost: „To je nenapodobitelné!“

3.2. “Demokratický centralismus”...?

3. Programově-adaptivní modul

3.1. Společenská iniciativa, společenské hnutí a politická strana

V davově-“elitární“ společnosti a v davově-“elitárních“ společenských organizacích (hnutích a politických stranách) se na programově-adaptivní modul vkládá funkce uvedení do života programu (koncepce), získávané od prediktoru-korektoru, kterou programově-adaptivní modul nicméně jen využívá ve své činnosti, nemaje právo ji měnit. V souladu s tím, změny a doplnění, nevyhnutelně vnášené do „zhora zavedeného“ programu konání při jeho realizaci, se obecně hodnotí jako antisystémové faktory. To nachází své vyjádření ve známém pořekadle „iniciativa se trestá“, která odráží základní princip výběru kádrů na vedoucí pozice v strukturách programově-adaptivního modulu davově-“elitární“ společnosti: vykonavatele bez vlastní iniciativy – na prvořadě role; jedince, schopné vlastní iniciativy, ale naučené držet vlastní iniciativu na uzdě ze strachu (tj. vydíratelné), a souhlasující svou iniciativnost s vyřčenými a nevyřčenými, ale uhádnutými žádostmi nadřízených – na druhořadě role náměstků a pomocníků; iniciativní, znající a umějící pracovat, ale nepřející si nebo nenaučení zařizovat se podle nadřízených – na pozice podřízených, jejichž úkolem je být „otloukánky“ v každodenních situacích a kádrovou rezervou vedoucích pro záchranu díla, pokud to bude třeba v případě, kdy beziniciativní vedoucí-vykonavatelé a jejich „zdrženliví“ náměstci a pomocníci dovedou dílo na hranu katastrofy.

Náš rozdíl od davově-“elitárních“ společenských organizací spočívá hlavně v tom, že prediktor-korektor, nesoucí kompletnost konceptuální moci, v Konceptu sociální bezpečnosti není strukturálně lokalizován, není vyčleněn a přebývá jak vně struktur společenských organizací, podporujících Konceptu

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

sociální bezpečnosti, tak i uvnitř nich.

To je normální stav pro jakoukoliv antidavově-“elitární“ společenskou organizaci, pramenící z autokratického charakteru konceptuální moci, vznikající jako společenská iniciativa těch lidí, jejichž smyslem je odkryta plná funkce řízení celospolečenského významu dokonce v tom případě, pokud ji nevnímají jako celek svým chápáním světa. Společenská iniciativa vzniká a koná na základě přímých osobnostních vztahů různých lidí, díky čemuž má neformální charakter: organizované formy jsou pokaždé zformovány samotnou činností v souladu s okolnostmi a v mnohém jsou podmíněny osobními vlastnostmi činitelů.

Tento společensko-iniciativní charakter prediktoru-korektoru, objímající všechny etapy plné funkce řízení, pokud nevyklučuje kompletně pro imitátory-provokatéry možnost postavit se do čela té či oné struktury, pak vylučuje možnost zvrátit charakter činnosti té struktury, proto imitátor-provokatér, který se probil k administrativní moci, se nevyhnutelně setká projevem reálné konceptuální moci, pramenící nikoliv „shora“, ale „zespodu“. Ve výsledku bude buďto odstraněn z funkce, nebo struktura, do jejíhož čela se mu podařilo dostat, se rozpadne nebo ztratí základnu, a nezůstane v ní nikdo, kromě jejích nominálních vůdců, sedících na složkách s výkazy různého druhu o provedené „práci“.

Neměli bychom se bát zmizení struktur takového druhu, a k jejich zániku se není třeba stavět jako ke krachu díla uvádění Koncepce sociální bezpečnosti do života. Jednoduše při nemožnosti překonat tendenci ke zdeformování činnosti struktury, kterou byli schopni ovládnout imitátoři-provokátoři, při nemožnosti odstranit je od vedení je nutné cílevědomě realizovat

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

proces její likvidace a obnovy činnosti nové struktury pod vedením jiných koordinátorů.

V souladu s tímto vedoucí struktur, konajících v řečišti Koncepce sociální bezpečnosti, jsou zavázáni být především lidmi, vnímajícími tok života a být přemýšlejícími, aby **odlišovali (a podporovali mocí strukturního řízení) osobní iniciativu řadových účastníků struktur a níže stojících vedoucích, ve které se projevuje konceptuální moc strukturně nelokalizovaného prediktoru-korektoru, od všemožných „systémových šumů“ permanentního vyjadřování nesouhlasu s jakýmkoliv názorem vedení a od zvnějšku zaváděného rušení, což je tak či onak vlastní všem strukturám ve společnosti;** tím spíše, že i projevy konceptuální moci, i systémové šumy mohou vypadat velmi podobně, a v řadě případů může být nesouhlas s rozhodnutím vedení zčásti konceptuálně gramotnou iniciativou, a zčásti systémovým šumem a vnějšími vlivy.

Při tom je třeba chápat, že konceptuální moc, zjevně nebo nezjevně vkládající na ty či ony struktury úkol uskutečnění koncepce, vytváří jak psané, tak i nepsané stanovy, vyjadřující v nich cíle koncepce a metody jejich dosažení. Pokud se konceptuální moc v něčem zmýlila při vytváření psaných a nepsaných stanov i samotných struktur té či oné společenské organizace a tím odhalila někomu z imitátorů-provokatérů možnost konat v nich na zákonných základech, pak *sesílat se na platné psané stanovy nebo nepsané pravidla jako na zdroj nevyvratitelných plnomocí imitátorů-provokatérů je škodlivé pro uskutečnění koncepce.*

Přes identifikované chybné (ve vztahu ke Koncepci sociální bezpečnosti) psané a nepsané body stanov je třeba překročit v iniciativním pořádku podpory konceptuální sebedisciplíny a realizace konceptuální moci v Království Božím.

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

V souladu s tím, vedoucí struktury musí chápat a konat v souhlasu s tím, že struktury jsou určeny ne pro uspokojování jejich osobních „velkopanských“ ambicí, ale pro souhlasování v řečišti Koncepce sociální bezpečnosti osobní iniciativy množství řadových členů struktur, z jejichž středu vychází ve vší plnosti vyšší vnitrosociální moc – moc konceptuální, působící podle principu vyjádřeného Puškinem: „Volchvové se nebojí mocných knížat a knížecí dary nepotřebují“; a vedoucí struktur zabezpečují fungování jen programově-adaptivního modulu koncepce a v Koncepci sociální bezpečnosti v Království Božím by to měli dělat v souladu s konceptuální mocí, a nikoliv pokoušet se osedlat a potlačovat ji s vehemencí, hodnou lepšího využití; jinak si způsobí smrt od „koně“ svého.

Vedoucí struktur v Koncepci sociální bezpečnosti jsou svým předurčením nikoliv diktátoři, od nichž jen může vycházet legitimní iniciativa pro účastníky struktur, ale koordinátoři plně legitimní iniciativy všech členů struktur v řečišti Koncepce. Vedoucí, stejně jako všichni další účastníci nějaké struktury, mají právo na iniciativu, ale jejich iniciativa není svou kvalitou, hodnocenou vně spojení se zaujímanou pozicí, o nic horší ani lepší než iniciativa jiných účastníků struktury. A to musí chápat i řídit se podle toho všichni účastníci Hnutí pro to, aby „knížata“ - velká i malá – neobrostla rádcí, přistavenými k nim od cizích koncepcí, a nerozpustili se ve své démonické svévolnosti, a organizační struktury, realizující Koncepci sociální bezpečnosti, nepostihl osud organizačních struktur KSSS, které ztratily akceschopnost a staly se antinárodními.

Vše výše řečené v této kapitole o roli vedoucích stranických a státních struktur, etických normách, kterými se mají řídit ve vztahu k řadovým straníkům a prostým občanům, o iniciativě národních mas, kritice „zdola“ atp. (kromě upomínání konceptuální moci a plné funkce řízení) se tak či onak mnohokrát hovořilo i v sovětské minulosti během celé historie KSSS i Sovětské moci. Ale při tom se obcházelo mlčením následující:

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

Všechny ty okolnosti, vyjadřující nutnost ochrany samořízení *společnosti, konceptuálně mocné nad sebou* podle plné funkce řízení, odmítají mravně-etické a organizační principy a body stanov které je vyjadřují, které jsou vlastní pro společenské organizace a politické strany davově-“elitárního“ charakteru, včetně KSSS na všech etapách její existence⁴⁵.

Při uvádění Koncepce sociální bezpečnosti do života jsou vyžadovány jiné principy stmelení účastníků společenských organizací, jejichž struktury jsou součástí jejího programově-adaptivního modulu.

V současné době je programově-adaptivní modul Koncepce sociální bezpečnosti představen dvěma celoruskými strukturami:

- Národním hnutím „Ke Království Božímu...“ a
- Všelidovou stranou dobré vůle „Sjednocení“.

To vede k nutnosti vybudovat práci národního hnutí i politické strany v řečišti pro ně společné Koncepce sociální bezpečnosti v Království Božím tak, aby se navzájem doplňovaly. A pro to je nutné udělat si jasno ve funkční a organizační odlišnosti společenského hnutí od politické strany.

Aby nebyla udělána chyba v jejich funkčním rozlišení, je třeba proanalyzovat historii šíření Koncepce sociální bezpečnosti ve společnosti během posledních deseti let od završení první verze „Mrtvé vody“ na konci června 1991.

Celou tu dobu prediktor-korektor konal a koná jako společenská iniciativa, která nepotřebuje nějaké jakékoliv neměnné organizační formy a stanovy, regulující funkční povinnosti a hierarchii vzájemné podřízenosti a odpovědnosti účastníků. Celou tu dobu prediktor dodával a dodává materiály Koncepce k uvědomění jak soukromým osobám, tak i státním

⁴⁵ Organizační principy davo-“elitarizmu“, vyjádřené ve stanovách RSDDS – KSSS, budou ukázány dále.

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

činitelům, soukromým organizacím a politickým stranám jak v hranicích Ruska, tak i za jeho hranicemi⁴⁶. Vedení ani jedné z nich v současné době neinformovalo o přijetí Koncepce sociální bezpečnosti k realizaci, nerozšířilo materiály Koncepce mezi vedoucí podřízených struktur a řadové účastníky.

V procesu takového druhu činnosti (osvěta) účastníků prediktoru vznikl dostatečně velký kruh osob, které, když se seznámili s materiály Koncepce, zjistily, že vyjadřuje životní zájmy jich samých, jiných pracujících a následujících generací, odkrývá možnosti řešení krize, do které se dostalo lidstvo na konci 20. století pod konceptuální mocí biblické doktríny a jejích pánů. Právě u takových protivníků biblické doktríny vznikla potřeba zabezpečit garantovaný, rychlý a předvídatelný přístup k materiálům Koncepce jak pro ně samotné, tak i pro ty, koho si přejí seznámit s nimi. Takovým způsobem náhodný – nepředvídatelný a negarantovaný – přístup k materiálům Koncepce, na jehož základě se oni sami seznámili s Koncepcí, přestal odpovídat potřebám sociálního času, *který zrodila Koncepce*. Cílevědomým úsilím takových lidí byly vytvořeny stále činné struktury, stabilně zabezpečující výměnu informací mezi stoupenci Koncepce sociální bezpečnosti, žijících v různých regionech Ruska nebo v ruskojazyčném zahraničí (tato výměna informací do sebe zahrnuje i linie přímých a zpětných vazeb celonárodního prediktoru-korektoru Koncepce sociální bezpečnosti). Tak vzniklo nyní právně zaregistrované Lidové hnutí „Ke Království Božímu...“. Fungujíc od roku 1997, hnutí „Ke Království Božímu...“ ukázalo svou efektivitu v roli systému, podporujícího proces sebevzdělávání lidí ve smyslu

---

⁴⁶ V roce 1997 byl předán na Harvardskou univerzitu dostatečně široký výběr z materiálů Informační báze VP SSSR, aby umožnil pochopit podstatu věci. Byl předán ve spojení s projektem Harvardské univerzity „Rusko kam kráčíš?“ (viz soubor „Apel k Fioně Hillové“ z informační báze na stránkách dotu.ru). Stránky dotu.ru jsou navštěvovány obyvateli všech kontinentů a všech tzv. rozvinutých zemí, výsledkem čehož je vznik stoupenců Koncepce v zemích celého světa.

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

rozvoje jejich vnímání světa a chápání světa, podporující jejich přechod k lidskému typu psychiky a transformaci kultury společnosti jejich spojeným úsilím.

Přitom je třeba zvláště zdůraznit, že k současnému okamžiku Hnutí nejenže nevyčerpalo svůj potenciál rozvoje, ale teprve se nachází v počátečních stádiích svého vzniku a osvojení různorodých sfér činnosti. V dohledné perspektivě bude mít stále význam v roli společenské instituce, zajišťující garantovaný a rychlý přístup k materiálům Koncepce ze strany všech zainteresovaných osob; zajišťující možnost osvojení materiálů Koncepce při diskusích s jinými stoupenci, *což je důležité pro mnoho lidí, které kódující pedagogika školy nenaučila samostatně získávat znalosti z textu, vyžadujícího vytváření nových a přehodnocování starých pojmů.*

Tento svůj význam si bude Hnutí zachovávat minimálně do doby, dokud nebude přístup k materiálům Koncepce natolik masový, jako je nyní přístup k televiznímu a rádiovému vysílání, nebo dokud vzdělávací systém nepřejde od kódující pedagogiky (formující typ psychiky zombie-biorobot) k aktivní pomoci učícím se v jejich sebevzdělávání (v smyslu formování lidského typu psychiky jako základu pro sebevzdělávání v ovládnutí vědomostí a návyků v tempu vznikávání jejich osobně a společensky významných potřeb). Když se takové životní okolnosti zformují, ty potřeby, které nyní uspokojují struktury hnutí „Ke Království Božímu...“, se budou ve společnosti uspokojovat jinými způsoby, v důsledku čehož se struktury Hnutí v jejich současné podobě buďto stanou zbytečnými a zaniknou, nebo na sebe vezmou nějaké jiné společensky významné funkce a tím se zachovají, ale v jiné kvalitě.

Ale zabezpečující garantovaný přístup k materiálům Koncepce zainteresovaným osobám a informující ze své iniciativy o těch materiálech nezainteresované soukromé a veřejné osoby, Hnutí celkově se nezabývalo a nezabývá *politickou činností ve smyslu strukturně organizované systematické, tj.profesionální účasti v rozpracovávání a uvádění*

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

do života politiky státu na celostátní ani regionální úrovni, podobně tomu jak se tím zabývají vládní a opoziční politické strany a „bezpartijní“ funkcionáři státního aparátu.

Jinými slovy, řešíc ty úkoly, které v minulosti měly řešit struktury společnosti, Hnutí „Ke Království Božímu...“ není politickou stranou, ani „bezpartijní“ mocenskou stranou. Avšak při tom, když se Hnutí stalo dostatečně rozšířené a početné a pokrylo skoro všechny oblasti Ruska, u mnohých jeho účastníků vznikla potřeba neustále uvádět Konceptci do reálné politiky ruské státnosti jak na úrovni státu celkově, tak i na úrovni regionů RF, místní samosprávy a pracovních kolektivů.

Vznik té potřeby vyjadřuje mravně-etickou připravenost určité části účastníků Hnutí k fakticky profesionální činnosti podobného druhu (jako minimum jako doplňkovou činnost ke stávající profesi); k společensky významné řídicí činnosti ve státních institucích, v soukromém sektoru, v prostředí pracovních kolektivů.

Zároveň je třeba chápat, že ne všichni účastníci Hnutí v sobě nesou připravenost k činnosti takového druhu a uvědomují si odpovědnost za ní podle svědomí před Bohem a dalšími lidmi, ne proto, že jsou „špatní“, ale jednoduše proto, že do Hnutí stále přicházejí noví lidé, kteří právě projeví zájem o Konceptci a teprve začínají studovat její materiály. Díky této okolnosti nemůže Hnutí celkově sloužit jako nástroj zavádění ideálů Konceptce do reálně existující politiky státu. A to je principiální vlastností Hnutí, pramenící z funkce na něho vložené – zabezpečovat garantovaný přístup k materiálům Konceptce zainteresovaným lidem, z větší části s nezformovaným viděním světa, chápáním světa a algoritmikou psychiky, jejichž prvořadý úkol mimo všeho dalšího je přehodnocení svého osobního života a života společnosti, přeměna svého vidění a chápání světa, přeměna algoritmiky své psychiky. Pokud každý z nich sám

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

nevykoná nějaké minimum (pro každého jiné) práce nad sebou takového druhu, nejsou objektivně schopní potřebné konceptuální sebedisciplíny a na ní založené politické činnosti v řečišti Koncepce.

Právě z objektivní nezpůsobilosti dané touto objektivní okolností řešit úkoly, které v dnešní organizačních formách řeší politické strany, i vzniká potřeba určité části účastníků Hnutí (těch, kdo v zásadě překonal každý svou krizi vidění a chápání světa) v organizaci politické strany jako nástroje, určeného pro plošné profesionální uskutečňování ideálů Koncepce v každodenní politice státnosti Ruské civilizace celkově i v regionech, a také různé samosprávě.

A tyto dvě funkce:

- zabezpečovat garantovaný přístup k materiálům Koncepce zainteresovaným osobám;
- být nástrojem uskutečnění ideálů Koncepce v reálné politice státnosti ruské civilizace v jejích historicky zformovaných formách státnosti,

— je ve funkčním předurčení jedné struktury škodlivé míchat pro uskutečnění v životě ideálů Koncepce. Škodlivé proto, že život vyžaduje neslučitelná kritéria hodnocení kvality řízení v činnosti Hnutí „Ke Království Božímu...“ a v činnosti politické strany “Sjednocení”, což předurčuje i vlastní principy vybudování Hnutí, odlišné od principů vybudování politické strany.

Bez různých chytristik je možné považovat, že struktury Hnutí plně ospravedlňují svou existenci, pokud:

- každý člověk, který něco slyšel o existenci Koncepce a uslyšel někde o existenci Hnutí, a obrátil se k představitelům nějaké struktury Hnutí, získal literaturu, ze které se může seznámit s Koncepcí natolik široce a detailně, nakolik to považuje za nutné. Co bude dělat dále: zda vstoupí v Hnutí, nevstoupí, ale bude žít a konat v řečišti Koncepce; zda vystoupí jako její

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

protivník; zda zůstane pasivní; hned vstoupí do uskutečňování konceptuální moci ve strukturně nelokalizovaném Celonárodním prediktor-korektoru SSSR – vše je blahem, protože Bůh ví, kdo i na co je způsobilý a na co má právo při jeho životní zkušenosti, a co je komu možné povolit a koho a v čem je třeba podpořit.

- Účastníci Hnutí pracují nad konceptuální literaturou samostatně; účastní se seminářů, prováděných Hnutím; při posuzování událostí v kruhu rodiny a známých se nestydí a nebojí odkazovat se na materiály Koncepce a osvětlují z jejich pozic tu problematiku, která se stala předmětem zájmu (**špatně je, pokud při tom nepředkládají své názory a nenabízejí spolubesedníkům informaci k zamyšlení, a usilují dosáhnout od okolí zaprvé, vyjádření souhlasu s jejich názory navzdory reálnému světonázoru lidí, čímž jsou podobní politickým pracovníkům KSSS sovětské epochy: to by se stalo budováním systémů vnitřně napjatých vztahů, v jejichž činnosti by imitace-provokační činnost byla hlavním prvkem**);
- účastníci Hnutí v besedování se soukromými a veřejnými osobami, **konajíce v souladu s mravně-etickými normami Koncepce**, jsou schopni vyvolat pokud ne systematickou, tak alespoň nárazovou podporu Hnutí z jejich strany.

Pokud se ta práce provádí účastníky Hnutí pravdivě, pak počet účastníků Hnutí a sympatizantů, kteří z nějakých důvodů nechtějí být oficiálně členy, bude růst; mravně-světonázorové pozice Koncepce se budou ve společnosti šířit, její neformální vliv bude růst. To je plně dostatečné pro Hnutí.

Ve vztahu k činnosti politické strany, tím spíše konceptuálně mocné strany, je systematické dosahování těchto výsledků zjevně nedostatečné. Je jasné, že *vše výše uvedené (a to nevyřčené, co to doprovází) v činnosti Hnutí, bude v nějakém stupni nevyhnutelně*

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

vlastní i strukturám stranických organizací, ale v jejich práci to může nést jen doprovodný charakter k hlavní činnosti.

Hlavním předurčením naší politické strany je systematická (tj. profesionální, ne od případu k případu), různorodá činnost ohledně organizace společenského samořízení (včetně státního řízení celkově a na komunální úrovni) v řečišti Koncepce jako takové v podmínkách cílevědomého odporu politických stran a politických mafií, podporujících ve své činnosti jiné koncepce uspořádání společnosti neslučitelné s KSB, a také v podmínkách různorodé vřavy a uměle vyvolávané (protivníky KSB) různorodé aktivity v té části společnosti, která stále zůstává davem, žijícím podle zvyklostí a soudícím podle autorit různých osobností a dogmat, zavedených do kultury společnosti.

Z pohledu VP SSSR, taková formulace funkčního určení konceptuálně mocné politické strany je lepší, než seznam ve kterém jsou uvedeny hlavní úkoly, které strana má řešit ve své činnosti. Úkoly takového druhu by se měly vypisovat dokonce ani ne v Programu konceptuálně mocné strany, určujícím její strategii na historicky delší perspektivu, ale v jejích plánech činnosti na konkrétní období mezi sjezdy. To dovolí mít vždy aktuální a okolnostem odpovídající program činnosti, a nikoliv pseudoprogram strany, ve kterém jsou promíchány ty úkoly, které teprve čekají na řešení ve vzdálené perspektivě, ty, které už jsou vyřešeny v minulosti, ale které „zapomněl“ škrtnout sjezd, a ty, které se řeší v současnosti. V tom, že takový mix byl vlastní politických programům KSSS, spočívá jedna z příčin krachu SSSR.

* * *

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

Odbočka od tématu 3

Vznik sociálního času

Avšak to vše může zůstat prázdnými deklaracemi o dobrých úmyslech, protože ten úkol bude nad síly členů strany, pokud budou stále zůstat v zajetí „já-centrického“ samo sebou rozumícího se mínění o objektivnosti množiny limitních zobecnění matérie-energie-prostor-čas. Jemu vlastní iluzorní představy o objektivnosti času obecně, neschopnost rozlišení astronomického času, vytvářeného rytmikou pohybu nebeských těles, tvořících sluneční soustavu; „mikrobiologického“ času, vytvářeného genetickými programy rozvoje a stárnutí organismu; sociálního času, vytvářeného jak činností, tak absencí činnosti samotných lidí – směřuje miliardy lidí dobré vůle na marné trápení sociálními problémy a krachy.

Je to důsledkem toho, že kultura rozvinutá k současnému okamžiku, způsob existence civilizace, potlačuje u většiny lidí smysl pro míru; a vědecká filosofie, jako jeden výtvar toho způsobu existence civilizace, překrucuje intelektuálně-rozumové představy lidí o míře a jejich vzájemných vazbách s Vesmírem a Životem.

Bůh vytvořil vše existující ve Stavbě Světa a nadělil tomu Jím předurčenou *Míru*.

Pokud hovoříme jazykem současné vědy, pak vše existující v tvárném Vesmíru, to je matérie v jejich rozličných formách: vákuum⁴⁷, fyzická pole, plazma, plyn, kapalina, pevné skupenství hmoty. Skupenství, cesty a způsoby přechodu z jednoho do druhého, vlastností hmoty v každém z nich a v přechodných procesech jsou předurčeny pro matérii Shora. A představy lidí o těch různých skupenstvích tak či onak odpovídají průpovědce

---

⁴⁷ Ti, kdo nesouhlasí s tím přiznat fyzikální vákuum za formu hmoty, schopné interagovat s hmotou v jejích druhých formách, necht' vysvětlí všem ostatním, jak se vlny (elektromagnetické, gravitační a další) šíří v ideálním nic. Vákuum není *nic*, a *něco*, to je hmota v jedné z jejích forem.

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

„není věci bez obrazu“. Ale co je to míra a jaký vztah má k obrazům matérie? - tato otázka se v já-centrických filosofických systémech neřeší.

Věda o míře, číselné určitosti samé o sobě, to je matematika. Ale v materiálním Vesmíru přestává být míra – číselná určenost – sama o sobě: je inkarnována v objektech a subjektech Vesmíru – všemu tvárnému je daná Shora předurčená míra. Ve Všehomíru je vše materiální a míry jedněch fragmentů jsou číselně srovnatelné s mírami jiných, tj. všem fragmentům Všehomíra je vlastní souměřitelnost jak mezi sebou, tak i svými komponentami.

Míra, to je především číselná určenost: $2 \times 2 = 4$; jedna vteřina = 9192631770 kmitů záření, odpovídajícímu přechodu mezi dvěma úrovněmi základního stavu atomu césia 133; 1 metr = 1650763,73 vlnových délek ve vakuu záření, odpovídajícího přechodu mezi úrovněmi $2p^{10}$ a $5d^5$ atomu kryptonu-86; “délka hroznýše = 38 papoušků a jedno papouščí křídélko“ (jak informuje sovětský animovaný film); atomy chemických prvků se mezi sebou liší počty protonů v jádrech, určujících pořadí v Periodickém systému Mendělejeva; izotopy jednoho a téhož prvku se liší množstvím neutronů v jejich jádrech. A tak dále: na cokoliv obrátíme pozornost, všude se odkrývá číselná určenost – míra: buď jednotková, nebo množstevní, představující statistiku, dovolující od sebe odlišovat jednotlivé množiny.

V procesu vědomého nebo nevědomého porovnání jednoho fragmentu Všehomíru s jinými, objevenými na základě Rozlišení, se odkrývají dva druhy vnímání souměrnosti:

- vnímání prostoru;
- vnímání času.

Jejich vnímání vytváří dva druhy číselné určitosti: jednotky délky a jednotky času, objektivně spojené navzájem skrz materiálnost⁴⁸ na hierarchické úrovni

⁴⁸ Nic, kromě mezinárodních dohod o etalonech a setrvačnosti myšlení,

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

mikrosvěta vztahem neurčitosti Heisenberga⁴⁹, ve kterém se projevuje nemožnost rozrůzněného vnímání jak prostoru bez času, tak času bez prostoru, protože prostor i čas rodí hmota, rozměřená ve všech jejích stavech.

Ve všech případech bez výjimky je pro vnímání prostoru a času nutný etalonový proces, se kterým se srovnávají všechny ostatní časy a prostory. Tím etalonem může vystupovat i sám člověk (dávný aforismus: člověk je mírou všech věcí) i nějaké objekty Světostavby. Pokud neexistuje etalonový proces, pak vzniká „problém hroznýše“ z kresleného filmu, který se o samotě mučil otázkou o tom, jak je dlouhý. Do té doby, než mu nepomohl papoušek, který na sebe vzal funkci etalonu délky a určil, že délka hroznýše je „38 papoušků a jedno papouščí křídélko“. Bez toho aktu změření by hroznýš zůstal nezměřený, rovným samému sobě s blíže neurčenou délkou „1 hroznýš“.

Podobně se to má s měřením času. Protože jakýkoliv proces, podléhající periodizaci, může být zvolen jako etalonový proces, pak jednotkou měření času se stává perioda etalonového procesu, se kterým se porovnávají všechny ostatní procesy, disponující vlastním plynutím času.

Navzdory tomu já-centrické vidění světa, vycházející z představ o objektivnosti „času obecně“ a z něj plynoucí lhostejnosti k objektivní rozrůzněnosti astronomického, biologického a sociálního času, předtím, než projevuje aktivitu ve společenské činnosti, si dává dvě otázky:

---

nebrání určit délky vteřiny na základě frekvence etalonového zářiče, kterým se určuje i délka metru, nebo to udělat naopak: délku metru odvodit od frekvence vlnění zářiče, používaného k určení délky vteřiny.

⁴⁹ Číselný vztah chyb při měření polohy a impulsu (hmoty, násobené rychlostí) mikročástice: neurčitost v měření polohy, vynásobená neurčitostí v měření impulsu, nemůže být v absolutní hodnotě menší než konstanta Plancka.

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

- Řekněte, jaká bude budoucnost?
- Kdy přijde?

Při tom se má za to, že pokud bude budoucnost nějaká a nastoupí tehdy, pak se subjekt bude chovat jedním způsobem, a jestli bude jiná nebo nastoupí jindy, pak se bude chovat jinak, přizpůsobovat svůj já-centrizmus „nevyhnutelné“ – díky údajné objektivitě času – variantě budoucnosti. Výsledek podobného chování miliard lidí v mnoha generací je známý ze slov N.A.Někrasova: «bohužel, v té krásné době už nebudeme žít ani vy, ani já».

V čem spočívá zvrácenost představ o Životě v této algoritmicke chování? Především v tom, že v životě se sociální čas vytváří kvalitou jednání lidí a jeho termíny, měřenými podle astronomického etalonu času. Pokud bylo v Rusku zrušeno nevolnictví v roce 1861, pak se jedná o jednu rychlost sociálního času; pokud by bylo zrušeno v roce 1844, pak by byla jiná rychlost sociálního času; jestli by Alexandr II. neměl sílu zrušit nevolnictví v roce 1861, pak by se to stalo až v epoše Mikuláše II a byla by třetí rychlost běhu sociálního času. V uvedeném příkladu patří v závislosti na rozhodnutích lidí lidé do jedné nebo druhé epochy. Tento příklad ohledně rozhodnutí carů v reálné minulosti a v neuskutečněných, ale dříve možných variantách, je jeden z ukázkových příkladů, protože rozhodnutí o zrušení nevolnictví se týká celé společnosti. Ale stejnou kvalitou ohledně zrychlení nebo zpomalení sociálního času vzhledem k astronomickému, disponují všechny kroky lidí.

Pokud se „Mrtvá voda“ pod tlakem životních okolností objevila teprve v roce 1991, pak je to jedna historie, reálná historie. Ale otevřená byla i jiná možnost. Pokud by se „Mrtvá voda“ vytvářela ne pod tlakem okolností, ale jako projev dobrovolně na sebe vzaté odpovědnosti za osudy SSSR a lidstva, pak by se objevila v letech 1981-1983, a vyjadřovala by stejnou dostatečně všeobecnou teorii řízení přibližně stejnými slovy, vyjadřovala by ideu řízeného charakteru globálního historického

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

procesu, ačkoliv výběr ilustračních faktů by byl jiný. Vědomosti pro to byly přítomné, ale z pohledu já-centrizmu, vlastního v té době jejím autorům, byly tehdy „důležitější záležitosti“ na práci, než převzetí odpovědnosti za osudy SSSR a lidstva. Ale pokud by „Mrtvá voda“ byla napsána v letech 1981-1983, pak by SSSR prožil jinou historii, dokonce jestli by v těch letech nebyla publikována, jednoduše proto, že sám fakt uvědomění si té informace dokonce malou skupinou lidí by změnil matici možného a nemožného v dalším průběhu sociálních procesů.

A vykázání vlivu na matrice je dostupné všem a každému. A všichni i každý na ně vykazují svůj vliv. Ale při výše popsaném algoritmu já-centrické „optimalizaci“ chování pod údajně objektivní rychlost průběhu sociálního času je ten vliv takový, že se popisuje pro většinu lidí slovy N.A.Nekrasova: «bohužel, v té krásné době už nebudeme žít ani vy, ani já».

Ale i s publikací materiálů KSB se jeden z druhů jejího nechápání projevuje v intelektuálním příživnictví ve vztahu k vlastní budoucnosti ze strany lidí, mnoho let dobře seznámených s jejími materiály. U mnohých z nich je stejně jako dříve narušeno vnímání podmíněnosti jejich osobní i všem společné budoucnosti jejich činnosti, která i určuje rychlost toku sociálního času, který oni navzdory všemu pokračují považovat za objektivní danost, spojenou s rychlostí toku astronomického času pevně spojeného s jejich vlastním etalonem „mikrobiologického“ času, tj. s rychlostí stárnutí bílkovinné biomasy.

Ale otázky o kvalitě světlé budoucnosti a kalendářních termínech jejího příchodu se už projevují s upomínáním KSB. Avšak jejich formulace má stejně jako dříve za cíl „optimalizaci“ chování pod údajně „objektivní rychlost“ průběhu sociálního času ve vztahu k „mikrobiologickému“:

«KSB existuje už deset let, a každý rok se počet obyvatel Ruska snižuje o milión lidí. Kde jsou výsledky toho, že koncepce je mocná? Jaká je její účinnost/produktivita? Kdy koncepce zvítězí, a společnost bude žít podle jejích norem? Pokud zvítězí za deset let, pak je třeba se chovat takto; a pokud za dvacet let,

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

pak takto. Pokud by mi rovnou řekli, že vítězství koncepce je otázka ne několika let, ale dlouhé doby, pak bych se posledních 5 let choval jinak, vyhýbal bych se nebezpečí, protivníci koncepce by mi nezpůsobili tu či onu škodu...» atp.

Odpověď na podobné otázky má dvojí charakter:

- **Za první**, člověk zadávající podobné otázky nepochopil vidění světa KSB a jako důsledek, nepochopil a nepřijal konceptuální sebedisciplínu, v důsledku čehož jeho kroky možná i přitahují pozornost jeho okolí ke Koncepci, a protivníci v jejich řadách mu způsobují nějaké problémy, ale on sám, máje sebe za upřímného a činného stoupence Koncepce, objektivně žije vně jejího řečiště.
- **Za druhé**, Koncepce zvítězí tehdy, kdy společnost začne žít podle norem tam obsažených. To znamená, že nikoliv život společnosti podle jejích norem bude výsledkem vítězství Koncepce, ale vítězství Koncepce bude projevem toho, že společnost žije podle určitých norem. A v podpoře konceptuální sebedisciplíny by měl každý začínat u sebe, protože nad tím má plnou moc.

A pokud chápání Koncepce člověkem leží v hranicích Předurčení Koncepce v Božím Záměru, pak získává ochranu při konání v řečišti Koncepce. Ale ta ochrana nepředstavuje něco jako obrněný tank, který smetává vše na své cestě, ve kterém je možné ukrýt se před Životem. Ona představuje nemateriální, ale objektivní danost míry a víry(důvěry): tj. jsou to matrice možného a nemožného průběhu událostí, podporované vědomou vůlí člověka, a jeho důvěra Bohu, projevující se ve všech jeho krocích jak v jeho vnitřním světě, tak i ve vnějším světě, společném pro všechny.

Avšak při ztrátě sebekontroly v proudu reálných událostí nebo v proudu posedlosti, což za sebou vleče změnu nálady (tj. aktivních mravních měřítek, aplikovaných v situaci), člověk je schopen bezprostředně přejít od podpory jedné matric k podpoře jiných nebo k likvidaci prvních, od víry a důvěry Bohu

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

k bezvíře. Tak, přebýváje v jedné náladě (*v jednom nastavení), jak informuje Nový zákon, apoštol Petr mohl jít po vodě vstříct Ježíšovi; a když se neovládl a přešel k jinému nastavení, Petr ihned začal tonout a dostal od Krista vysvětlení: „Malověrný! Proč jsi zapochyboval?“ (Matouš 14:24)

Proto souhlas s Koncepcí, s jejími ideály, ještě neznamená že ji člověk zvolil. Zvolení Koncepce znamená vědomé zacílení na podporu sebeovládání v řečišti konceptuální sebedisciplíny. Je to činnost, měnící především informační a maticíni stav společnosti, v jejímž důsledku se něco stává nemožným v maticích budoucnosti, a uskutečnění něčemu se otevírá cesta. V důsledku toho bude budoucnost taková, jaká je činnost v současnosti.

Je to proces, vytvářející (definující) sociální čas, urychlující jeho tok vzhledem k astronomickému a mikrobiologickému času jedince, přibližující ho k bytí v „navždy“ v řečišti Království Božího, v důsledku čehož je jedinec schopen začít žít v té překrásné době právě teď, a čtenář po přečtení těchto slov.

Já-centrismus není schopen vejít v „navždy“, které se jedinci zalíbilo, přímo teď, proto, že když se přizpůsobuje z jeho pohledu „objektivnímu“ toku sociálního času, pouští po liniích negativních zpětných vazeb to, co by mělo proudit po pozitivních, a naopak. Ve výsledku se jeho řídicí vliv na průběh sociálních procesů ukazuje překrouceným až do svého protikladu, a ideál budoucnosti, který se mu zalíbil, dokonce i když je objektivně realizovatelný během krátkého „mikrobiologického“ času, nemůže být realizován. Tak člověk upadá do neustálé rozervanosti mezi realitou a nedosažitelným ideálem.

24. 3. 2001

*

*

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

*

Ukázané funkcionální rozdíly předurčení Hnutí a konceptuálně mocné politické strany, určují i různé požadavky, na kterých může být založeno členství v Hnutí a členství ve straně. To pomůže pochopit i rozdíly, vzniklé mezi Leninem a Martovem při vzniku RSDD. O podstatě těch rozdílů informuje učebnice „Historie komunistické strany Sovětského svazu“ (Moskva, 1982) následující:

„Při posuzování Stanov strany⁵⁰, zvláště prvního paragrafu o členství ve straně, se objevily dva protikladné přístupy. Lenin formuloval první paragraf následovně: „Za člena strany se považuje každý, kdo přiznává její program a podporuje stranu jak materiálně, tak i osobní účastí v jedné ze stranických organizací.“ Martov přišel se svou formulací, podle které se za člena strany „považuje každý, kdo přiznává její program a podporuje stranu materiálně a vykazuje jí pravidelnou součinnost pod vedením jedné z jejích organizací.“ Tedy, Lenin při určování členství stavěl důraz na „osobní účasti v jedné ze stranických organizací“, a Martov navrhoval omezit se „regulární osobní součinností“.

Rozdíly ve formulaci prvního paragrafu stanov ukazují, že ve své podstatě Martov budoval společensko-politické hnutí na základě marxismu, a Lenin pod krytím marxismu⁵¹ budoval nástroj implementace do života politické vůle, v principu

---

⁵⁰ Na II. sjezdu RSDD, který zasedal tajně zpočátku v Bruselu, pak v Londýně od 17.7. do 10.8.1903.

⁵¹ Jako jeden z prvních to vycítil Trocký (Bronštejn). V jeho práci z roku 1904 „Naše politické cíle“ je následující hodnocení vztahu V.I.Lenina k marxismu:

«Skutečně se nelze stavět k nejlepšímu ideovému dědictví proletariátu s větším cynizmem, než to dělá Lenin! Pro něho není marxismus metoda vědeckého bádání, kladoucí velké teoretické závazky, ne... je to hadr na podlahu, když je třeba zamést svoje stopy; bílá tabule, když je třeba demonstrovat svou velikost; skládací metr, když je třeba ukázat své stranické svědomí!“ (L.D.Trocký, „O historii ruské revoluce“, sborník prací, Moskva, Politizdat, 1990, str. 77).

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

schopné stát se konceptuálně mocnou a vyjít za předěly marxismu⁵², což se také reálně stalo, když se do čela strany postavil J.V.Stalin. Ale podstatu těch rozdílů učebnice vysvětluje zcela jinak:

„V.I.Lenin vnímal stranu jako organizační celek. Každý člen strany měl nutně být členem jedné ze stranických organizací. Tím se zabezpečovala jak marxistická výchova a vysoká disciplína všech členů, tak i skutečná kontrola strany nad činností každého člena a jeho vedení. Strana představuje v těch podmínkách pevný systém stranických organizací, konajících podle společného plánu, a je zosobněním disciplíny a organizovanosti.

Martov navrhoval brát do strany všechny zájemce, bez toho aby museli být členy jedné z organizací a bez ohledu na disciplínu. Martov a jeho stoupenci se drželi koncepce „otevřených dveří“, což oslabovalo proletářskou stranu. Podle názoru Martovců, libovolný akcionář nebo inteligent měl právo zapsat se do strany, dokonce i pokud nebyl a nechtěl být v jedné ze stranických organizací. Tak by se strana proměnila v rozplizlý neurčitý útvar.“

Zde je dobré obrátit pozornost na to, jak autoři učebnice překrucují a podměňují vlastními výmysly leninskou myšlenku: Lenin dal formulaci prvního bodu stanov tak, aby zavazovala každého člena strany pracovat v rámci jedné ze stranických organizací. V souladu s tím, pokud člověk nepracuje, pak je to osnovou pro jeho vyloučení ze strany. Autoři učebnice hovoří o něčem jiném: nutnost osobní práce člena strany v rámci jedné ze stranických organizací se nezkoumá (a mlčky se předpokládá její nepotřebnost, viz dále), a řeč jde o kontrole jakoby strany nad každým členem každé stranické organizace, k čemuž otevírá možnost leninská formulace prvního bodu stanov a některé další principy stranické organizace KSSS.

Kromě toho je nutné chápat, že člen strany, o kontrole nad

---

⁵² «Vůbec se nedíváme na teorii Marxe jako na něco zakončené a nedotknutelné; jsme přesvědčení, naopak, že položila jen základy té vědy, kterou socialisté mají posunovat vpřed ve všech směrech, pokud nechtějí zaostat za životem.» (V.I.Lenin, Spisy, 5. vydání, sv.4, str.184).

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

nímž je řeč, má jako každá fyzická osoba jméno, jméno po otci a příjmení, a strana je osoba právnická a představuje reálně „souhrnné označení“ - nepředstavitelné, ale ve vztahu ke každému členu strany vystupující jako fyzická osoba vedoucího dané stranické organizace, zkusíme disciplínou hierarchie stranických struktur. Tím jde ve své podstatě o diktátorskou kontrolu nad každým členem strany ze strany vyššího vedení prostřednictvím hierarchie struktur stranických organizací, což proměňuje stranu v nástroj implementace osobní vůle jejího nejvyššího hierarchie nebo brigády jeho mentorů, která může konat v řečišti koncepce, nepřátelské té, která se veřejně prohlašuje stranou v jejím programu.

Při tom je také třeba chápat, že ke konci své existence KSSS, i když zachovávala leninskou formulaci stanov o členství ve straně, byla prakticky stranou martovského typu: ve stranických organizacích bylo mnoho členů, kteří platili příspěvky, podporovali stranické místní i vyšší vedení slovem i dílem, které jim poroucheli stranické organizace, ale... ze své osobní iniciativy v otázce budování komunismu nedělali nic; navíc, tím, že se podřizovali vyššího antinárodnímu stranickému vedení a podporovali ho svou bez-iniciativností a souhlasnou pozicí, byli zátěží, překážkou, bažinou pro všechny ty, kdo byl skutečným iniciativním budovatelem komunismu – společnosti, nesoucí lidský typ psychiky v následnosti generací a proto svobodné od parazitismu a utlačování většiny ze strany menšiny, společnosti, přebývající v ladu s biosférou Země, Vesmírem i Bohem.

Když se KSSS takto přerodila, byla zlikvidována jako dezintegrováný biorobot, který už dále nebyl potřebný jeho pánům, kteří spustili algoritmus její samolikvidace. Ten algoritmus v kolektivní psychice společnosti pracuje i nyní, a KSRF se drží marxismu-leninismu a organizačních principů stranického budování, zděděných od KSSS.

3.1. Společenská iniciativa, hnutí a strana

Ve spojení s touto smutnou zkušeností vzniku RSDDS jako strany diktátorské kontroly vyššího stranického vedení nad každým členem strany v procesu realizace politické vůle vyšších funkcionářů strany a jejich kurátorů; ve spojení s jejím přerodem na politicky apatickou bažinu KSSS – stranu martovského typu – je nutné zkoumat nejen bod stanov o členství ve straně, ale i další organizační principy stranického budování, abychom udělali naši stranu imunní k biorobotizačnímu charakteru stranické disciplíny a vyloučily přerod strany v apatické bláto nebo bujení živlu démonického anarchismu.

13-26. ledna 2001

3.3. Co lidé potřebují pro naplněný život?

3.2. “Demokratický centralismus“: či záměry ve sloganech a či ve skutečnosti?

Podíváme se na stanovy RSDDS-KSSS. Stanovy, přijaté 6. sjezdem v roce 1917, krátce před VŘSR, hlásají v bodě 5 princip demokratického centralizmu, bez ujasnění jeho podstaty:

«Všechny organizace strany se budují na principech demokratického centralizmu.»

Bod 19 stanov KSSS na sklonku jejích dní hlásá stejný princip podrobněji:

«Vedoucím principem organizace budování strany je demokratický centralismus, znamenající:

- a) volenost všech vedoucích orgánů strany odspoda nahoru;
- b) periodická hlášení stranických orgánů před svými stranickými organizacemi a před výše stojícími orgány;
- c) strohou stranickou disciplínu a podřízení menšiny většině;
- d) bezpodmínečnou závaznost rozhodnutí vyšších orgánů pro nižší;
- e) <kolektivnost v práci všech organizací a vedoucích stranických orgánů a osobní odpovědnost každého komunisty za vyplnění svých povinností a stranických poručení>.»

To je citát ze Stanov KSSS, potvrzených 22. sjezdem v roce 1961, které byly mírně upraveny sjezdy v 80. letech. Tehdy stranu po smrti Brežněva vedl J.V.Andropov, a do začátku panování Gorbačova a jeho týmu, který přivedl SSSR ke krachu, zbývaly necelé dva roky. V uvedeném citátu jsou do závorek označeny změny vnesené 27. sjezdem v roce 1986, už v době Gorbačova.

Pozornost obrátíme především na to, že ve formulaci principu „demokratického centralizmu“ jsou přítomny takové termíny,

3.2. "Demokratický centralizmus"...?

jako „vedoucí orgány strany“; „stranická disciplína“, zahrnující „podřízení menšiny většině“ a „bezpodmínečnou závaznost rozhodnutí vyšších orgánů pro nižší“. Tyto termíny, pokud je srovnáme s plnou funkcí řízení, vedou k mnoha otázkám, na které je nemožné dát jednoznačné odpovědi, nepodmíněné konkrétními životními okolnostmi, které nemohou být zohledněny ani Stanovami, ani Programem strany, ani souhrnem prací, představující její teoretickou platformu.

Jednoznačné obecné bezpodmínečné odpovědi na ně není možné dát proto, že v závislosti na tom, jaké etapy plné funkce řízení se zahrnují do pojmu „vedení“ v každém konkrétním případě, se bude to vedení odlišovat od „vedení“ zahrnujícího jinou množinu etap plné funkce řízení, a bude vyžadovat jiný charakter *interakce, ležící závazně v řečišti Koncepce sociální bezpečnosti*, s „výše-“ i „níže-“ stojícími stranickými strukturami. To se týká i podmíněnosti vzájemných vztahů „vedení“ a „vedených“ samotným společenským procesem, se kterým má strana co do činění.

Kromě toho, pokud je rozhodnutí „vyšších orgánů“ vnuceno straně cizí konceptuální mocí, nebo vyšší úroveň hierarchie stranických struktur jsou zachváceny provokatéry-imitátory, a „nižší“ orgány a stranické organizace to vidí, pak proč by měly plnit rozhodnutí, které škodí dílu realizace koncepce, ke které se strana i oni sami hlásí? Jestli někdo bude trvat na tom, že všichni mají povinnost je plnit, a teprve poté pomoci procedur vnitrostranické demokracie je napadat, pak může vzniknout nenapravitelná situace, charakterizovaná rčením „ten kdo přišel o hlavu, nepláče pro vlasy“, kterou nyní prožívají členové KSSS-KPRF, upřímně věřící v komunismus. Jak vyloučit situace takového druhu v životě naší strany?

Požadavek stanov „bezpodmínečné závaznosti rozhodnutí vyšších orgánů pro nižší“ také neguje princip budování vnitřně nenapjatých systémů vztahů mezi lidmi a proměňuje stranickou disciplínu na prostředek biorobotizace členů strany jejím vyšším vedením dokonce v tom případě, pokud je rozhodnutí vyššího vedení správné, a mylí se níže stojící členové a orgány, do

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

kterých „vyšší vedení“ nebylo schopno donést rozhodnutí v pochopitelné a přijatelné podobě. To se týká i požadavku „podřízení menšiny většině“ tím spíše, že překonání společností jí vlastních omylů, jak ukazuje historie, probíhá ve výsledku iniciativy menšiny, která napadá panující názory většiny.

Uskutečnění v životě strany principu budování vnitřně nenapjatých systémů – a není žádný důvod se jej zříkat – předpokládá, že člen strany je zavázán neplnit rozhodnutí, s kterým nesouhlasí nebo které nechápe, a při tom musí být ochráněn od organizačních represí ze strany „vyššího“ vedení stranických struktur, pokud se vedení pustilo na cestu obnovy vnitrostranického davo-“elitarizmu“. V opačném případě požadavek „stranické disciplíny“ vejde k rozporu s požadavkem konceptuální sebedisciplíny a promění se v nástroj biorobotizace členů strany.

Proto vedení strany a její „mozkové trusty“ jsou povinny starat se o to, aby vypracovávané a navrhované řešení nejen ležely v řečišti Koncepce, ale také byly pochopitelné členům strany natolik, aby statistika odmítnutí, motivovaných nechápáním nebo nesouhlasem s vedením, byla v rámci hodnot, přípustných pro stabilitu stranických organizací a jimi uskutečňované práce.

Ale takový pohled na převahu konceptuální sebedisciplíny nad takzvanou „stranickou disciplínou“ vyžaduje od členů strany ne slepou víru ve slova „Koncepce sociální bezpečnosti“ a ne bezstarostnou víru ve vedení strany, ale ovládnutí znalostí a praktických návyků, na jejichž základě by mohli tvůrčím způsobem porovnávat vedením navrhovaná rozhodnutí s normami Koncepce ohledně daných otázek a zavádět je do života podle svědomí na základě jimi chápané konceptuální sebedisciplíny, opíraje se na podporu strukturního

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

způsobu řízení, tj. na podporu stranických organizací. *A proto konceptuálně mocná strana nemůže být stranou „vševědoucích vůdců“ a nevědomých „mas“, řízených na základě krátkých sloganů a hesel: „masy“ musí vidět, chápat, kontrolovat a usměrňovat omyly nebo zlý úmysl v činnosti „vůdců“, a tím včas odvracet společenské problémy, plynoucí z možné nepravdivosti vedení.*

V takové podobě se požadavek konceptuální sebedisciplíny podle svědomí ukazuje tvrdším a těžším, než obecně známý požadavek stranické disciplíny ve smyslu závaznosti rozhodnutí „vyšších“ pro „nižší“ a požadavku podřízení menšiny většině.

Je lehké vyjadřovat souhlas s „vyšším“ vedením a většinou, když je člověk přesvědčen o pravotě „vyšších“ nebo většiny. Zcela jiná záležitost je, když je člověk přesvědčen o chybnosti nebo o zlých úmyslech „vyššího vedení“ a má názor, že většina se mýlí. V tom případě, pokud nepovažuje stranu za beznadějně proměněnou na protilidskou sílu, je závázán vyjádřit svůj nesouhlas před tím, než přijme poručené dílo a potom ho přivede ke krachu, načež se začne zpětně odkazovat na svůj principiální nesouhlas s jemu poručeným dílem: to by bylo imitačně-provokační činností ve vztahu ke straně.

Pokud je jeho nesouhlas podložený, a on, za prvé, nekryje svým nesouhlasem nějaké své kořistné cíle, a za druhé, má pravdu ohledně podstaty otázky, pak jeho nesouhlas nabude konceptuální síly⁵³, a tím on ochrání stranu i společnost od zneužití a omylů, podpořených veškerou silou strukturního řízení⁵⁴. Dokonce pokud jeho nesouhlas nebude podložený, pak

---

⁵³ Ačkoliv pro mnohé je toto tvrzení „nereálná mystika“, je to tak: prověřeno osobní zkušeností mnoha lidí.

⁵⁴ Ve spojení s tím je možné v retrospektivě ohledně zkušenosti Ruska a SSSR tvrdit, že v Rusku i SSSR bylo zavedeno mnoho řádů a čestných

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

sám fakt vyjádření nesouhlasu je schopen přitáhnout pozornost členů nedavo-“elitární“ strany k nějakým problémům, což je dovolí včas řešit. Pokud se ve svých hodnoceních mylí, pak pod vlivem jeho osobních omylů společné dílo mnoha členů strany nezkrachuje, a on možná pochopí své omyly později.

Ale pokud se strana ukáže neschopnou řešit na sebe vzaté úkoly při takovém vztahu požadavku konceptuální sebedisciplíny a stranické disciplíny a začíná se rozpadat, pak to znamená, že strana ještě nedozrála pro to, aby byla konceptuálně mocnou, a stále se jeví společensky-osvětovým hnutím a „klubem diskutérů“, avšak v organizačních formách politické strany, jejíž členové se pouští do díla, do kterého nedorostli ani mravně, ani světonázorově.

Pokud kromě chápání, co představuje plná funkce řízení v životě společnosti, a ne v jejím popisu v textu⁵⁵, má člověk ještě nějaké představy a cítí, jak množství jedinců vytváří kolektivní psychiku, a jak jsou vztahy každého z nich s tou kolektivní psychikou podmíněny typem psychiky jeho samého a dalších účastníků, pak neméně otázek vzbuzuje i bod stanov, požadavek o „kolektivitě v práci všech organizací a vedoucích orgánů strany“, zahrnutý do principu demokratického centralizmu.

A na tyto otázky také nejsou jednoznačné odpovědi, nepodmíněné konkrétními životními okolnostmi, kromě obecné odpovědi: démonický typ organizace psychiky vylučuje možnost kolektivní práce zatvrzelých démonů a týmů jejich stoupenců, které příznávají jejich autoritu; v drtivé většině ostatních případů vyžaduje vytvoření kolektivní psychiky, pod jejímž vedením

---

hodností, ale chybělo jedno: „*Za pevnost a odhodlanost před stupiditou výše postavených*“.

Ale zavádět tento řád nyní je pozdě, protože davově-“elitární“ zřízení končí, a postupně se společnost má osvobodovat od znaků převahy jedněch nad druhými a to doprovázející tvorba idolů.

⁵⁵ Bohužel, mnozí stoupcí Koncepce sociální bezpečnosti se omezují získáním této úrovně chápání, ve výsledku čehož se ukazují konceptuálně bezmocnými v reálných životních okolnostech.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

může být kolektivní činnost úspěšná, trpělivost a nějaké návyky, k čemuž jsou nezpůsobilí ti, komu je komfortní existovat při zvířecím typu psychiky a při typu psychiky biorobot, a tím spíše ti, komu je komfortní existovat v nepřírozeném typu psychiky, navozovaném alkoholem, tabákem a dalšími drogami.

Vše výše uvedené znamená, že i krátké, i obsáhlé formulace principu „demokratického centralizmu“ jsou prázdná slova, odtržená od reálného života; a vznikly jako výsledek imitačně-provokační činnosti, dobrých úmyslů a nevědomosti v oblasti teorie řízení a její aplikace k psychologii lidí a řešení problémů v životě společnosti. A souhlasit s těmi formulacemi na základě toho, že se tam dá najít něco užitečného, mohou jen nevědomí s dobrými úmysly, a imitátoři-provokatéři boje za národní štěstí.

Pokud známe a chápeme dostatečně všeobecnou teorii řízení a jsme v souladu s Bohem, který dává Rozlišení bezprostředně každému podle jeho víry a skutečné mravnosti, vidíme v životě možnosti jejího použití k řešení problémů společnosti, pak formulace principu „demokratického centralizmu“ ve stanovách strany nejenže není potřebná, ale je i škodlivá. Její alternativou jsou určité znalosti a návyky z oblasti aplikace dostatečně všeobecné teorie řízení k psychologii jedince a kolektivů, které by měl v praxi ovládat každý člen strany.

Pokud nemáme pojem o plné funkci řízení a necítíme v reálných procesech řízení, kdy proces zabírá plnou funkci, a kdy jen některé z etap; pokud necítíme rozdíly a změny v typu psychiky okolních lidí a změnu organizace své vlastní psychiky, pak takzvaný „princip demokratického centralizmu“ nedá straně nic, kromě ztráty času na neplodné spory. Pokud se životní okolnosti zformují tak, že na ty spory nebude čas, pak bude třeba se od „demokratického centralizmu“ odkázat. A ten, kdo to první pochopí, zvítězí na odpovídající etapě vnitrostranického boje o vypracování politického kurzu strany a jeho realizaci.

Dříve uvedené ukázky ze stanov strany říkají, že takzvaný

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

„princip demokratického centralizmu“ doprovázel v té či oné podobě RSDDS-KSSS během prakticky celé její historie. Ale ani krátké, ani detailnější formulace v reálných okolnostech života nezabránilo vyššímu vedení proměnit se a stát se parazitickou protilidskou centralisticko-diktátorskou silou, která nejprve překroutila a pak zlikvidovala národovládu Sovětské moci, opíraje se na podporu stranické masy nemající politickou vůli, jejíž početnost dosáhla k okamžiku krachu SSSR 20 milionů. Tyto formulace nepodporovali ani to, aby řadoví straníci alespoň vyzvali k odpovědnosti osobně L.I.Brežněva, M.S.Gorbačova, A.N.Jakovleva a mnoho dalších svých „soudruhů“ ve straně, kterým oni „svěřili“ vedení jediné vládnoucí strany země. Ale ani odstranění Chruščova z vedení strany a země není možné představit jako ukázkou efektivního principu demokratického centralizmu, protože bylo výsledkem spiknutí věrchušky nomenklatury, jehož účastníky bylo vyšší vedení strany, KGB a dalších státních orgánů. A v dřívější epoše vnitrostranického boje stalinců a trockistů v 20-30. letech princip demokratického centralizmu překážel jedným i druhým v řešení mezifrakčních rozporů; a uvnitř sebe se oba proudy ve straně řídily svými principy ve výběru a umístování řídicích kádrů.

Nelze říct, že i do roku 1917 princip demokratického centralizmu zabezpečoval monolitní jednotu strany v jejím rozvoji, protože RSDDS od okamžiku svého vzniku na prvním sjezdu v Minsku v roce 1898 v sobě stále vytvářela frakce, které se ve své podstatě stávaly samostatnými stranami buďto napořád, nebo na dlouhou dobu.

Tak židovský BUND⁵⁶, jehož účastníci byli mezi zakladateli RSDDS na 1. sjezdu, byl od roku 1898 do roku 1903 ve straně jako „autonomní organizace“. V roce 1906 obnovil svůj status a přebýval v něm do roku 1912, než byli bundovci vyloučeni ze strany rozhodnutím 6. (pražské) konference. Poté bund existoval samostatně: vedl nějakou internacistickou práci do roku 1917,

---

⁵⁶ V překladu z jidiš „bund“ znamená „svaz“; celý název bundu zní: „Všeobecný židovský pracovní svaz“.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

podporoval Prozatímní vládu po purimské⁵⁷ revoluci, podporoval kontrarevoluční síly po VŘSR, v roce 1920 se zřekl boje se sovětskou mocí⁵⁸ a v roce 1921 se sám rozpustil, načež byla určitá část členů přijata do VKS(b).

Princip demokratického centralizmu nezabránil rozkolu RSDDS na bolševiky, menševiky a trockisty, kteří se stali ve své podstatě samostatnými stranami ještě na sklonku revoluce 1905-1907. Význam toho rozkolu pro jeho účastníky byl natolik velký, že po více než 10 letech, v roce 1917, na dalším „sjednotitelském“ sjezdu, který se stal šestým ve vítězné větvi stranické tradice, se mezi vším dalším posuzovala i otázka o jeho pořadovém čísle, protože bolševici nepřiznávali legitimitu III. Sjezdu, který se konal v roce 1905 a kterého se neúčastnili; a ještě 35 let po 6. sjezdu strana ve svém názvu zachovávala upřesnění v závorce: Všesvazová komunistická strana (bolševiků).

Ale jestli se v historii RSDDS-KSSS demokratický centralizmus neprojevil jako panující efektivní princip budování stranických organizací, zabezpečujících celostnost a rozvoj strany, pak centralizmus – ve své podstatě princip jednoho lídra, zabezpečující formování politické linie jedním centrem / prvním hierarchou ve straně – zabezpečoval tuto stabilitu frakcím. A po ustanovení své moci frakcí bolševiků a rozpuštění opozičních frakcí a stran – unicentrické formování celostranické linie aparátem stranického nejvyššího hierarchy-vůdce lehce přešlo ve stanovách do organizačních forem demokratického centralizmu.

A ačkoliv ve stranicko-státním aparátě řízení SSSR, byl

---

⁵⁷ Židovský kalendář je lunný, jeho rytmus nesouhlasí s rytmem slunečních kalendářů, v důsledku čehož se data židovských svátků každý rok mění. Židovský svátek Purim, zavedený na počest zlikvidování státnosti antické Persie, připadl v roce 1917 na dny únorového státního převratu, který zlikvidoval v Rusku monarchistické řízení.

⁵⁸ Proč bojovat proti Sovětské moci? V té době byli trockisté – žido-internacisté – u moci, kontrolovali prakticky kompletně vyšší stranické a státní orgány centrální a místní státní moci, včetně ozbrojených sil a struktur „židovského gestapa“ (VČK). Tj. pro židovský internacistický bund to byla v té době „svoje síla“.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

realizován princip jednoho centra/vůdce, který dokazoval po celou historii svou efektivnost řízení ve vojenské oblasti, přitom byl vybudován na formálně demokratických procedurách navrhování „zespod“ kandidátů, neformálně nalezených a doporučených „shora“, a na následné formálně demokratické hlasování a schvalování kandidatur. Stejným způsobem se v něm realizovaly rozhodnutí „centra“ ohledně všech dalších otázek. Ten systém zřídkakdy selhával, ale jen tato selhání je možné přiřadit k případům vítězství demokratického centralizmu ve VKS(b)-KSSS.

Tak bylo na začátku 50. let „centrem“ doporučeno sesadit prvního tajemníka ÚV Běloruska N.S.Patoličeva, což mělo být předebranou k jeho formálnímu zařazení mezi „nepřátele lidu“ se všemi z toho pramenícími důsledky. V souladu s tehdejší tradicí nemohl člen strany stanout před soudem, a ve vztahu k němu nebylo možné provádět vyšetřování – za tím účelem ho bylo třeba nejprve vyloučit ze strany. Avšak stranická organizace Běloruska nepodpořila obvinění „centra“ proti Patoličevovi a nejen ho nevyloučila ze strany, ale zvolila ho prvním tajemníkem ÚV republiky. Na tom postu Patoličev pracoval do roku 1956.⁵⁹

Je užitečné obrátit pozornost na to, že tento případ zjevného selhání v práci mašiny stranicko-státního centralizmu náleží epoše stalinizmu, která je mnohými považována za nemilosrdnou epochu, epochu tupé silové totalitní diktatury, všemožného potlačování vnitrostranické a vnitrostátní demokracie v cílech udržení osobní diktátorské moci. A tento úhel pohledu zdálo by se podporuje ta okolnost, že ta samá epocha zná množství případů, kdy stranické organizace vydávaly své vedoucí a řadové členy buďto hned, nebo pokud na prvním hlasování doporučení „shora“ neprošlo, hlasovalo se opakovaně do „vítězného konce“ bez opuštění sálu. Avšak v následné – zdálo by se demokratičtější – době epochy „oteplení“, „stagnace“ a „perestrojky“ podobné případy selhání centristického systému

⁵⁹ Od roku 1958 do svého odchodu na penzi v roce 1985 pracoval na pozici ministra zahraničního obchodu SSSR; byl členem ÚV VKS(b) – KSSS od roku 1941 do roku 1986, narodil se v roce 1908.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

nejdou známy vůbec.

Jednou z příčin byla ta okolnost, že po smrti J.V.Stalina skončily stranické čistky. Ve stranických čistkách stalinské epochy, které probíhaly v kolektivech podle pracovního místa nebo místa služby členů strany, byli aktivní i nestraníci, díky jejichž politické aktivitě a upřímné starosti o skutečně přední roli strany se VKS(b) očišťovala od množství korytářů a kariéristů, a imitátorů-překrucovačů. A to bylo skutečně demokratií, která si periodicky podřizovala vládnoucí stranu; bylo to doplňkem národovlády k vnitrostranickému centralizmu. Když čistky skončily a strana začala rychle nabírat členy hlavně z řad těch, kdo byl připraven „podporovat“ stranické organizace, ale nepřál si osobně pracovat jinak než za cílem realizace svého prospěchu nebo prospěchu klanů, tak se strana, která si ve stanovách uchovala leninskou formulaci o členství ve straně, proměnila ve stranu martovského typu, o které se vyjadřuje vtip epochy Brežněva: všichni komunisti dohromady jsou stoupenci linie ÚV, a každý samostatně – je proti.

A když lidé viděli množství zneužití pravomoci ze strany funkcionářů stranicko-státního aparátu a administrativy podniků, přemýšleli a říkali: „Co s tím já **sám** můžu udělat?“. A další miliony tento defektní způsob uvažování a chování reprodukují dodnes: „Co jeden člověk zmůže?“

Přímá vina M.Gorbačova a všech upřímných členů KSSS je v tom, že začátku perestrojky nepředcházela čistka strany s účastí v ní nestraníků. Bylo třeba udělat pořádek v zájmech pracujícího národa v jedné straně – KSSS, a přejmenovat ji znova na VKS(b); bylo třeba udělat pořádek v celém státě – Svazu sovětských socialistických republik.

Výše řečené znamená, že pod vedením J.V.Stalina i strana, i SSSR celkově byly ve své podstatě více demokratické, než v následujících epochách a zvláště ve srovnání s epochou vlády nositelů kulacké mravnosti, světonázoru a psychologie: M.Gorbačova a B.Jelcina, který ho nahradil.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

Pokud někdy v naší historii princip demokratického centralizmu byl funkční, pak to bylo za J.V.Stalina. Ale to tvrzení přivádí k nutnosti uvidět ve zjevně nedemokratických formách řízení té epochy vyjádření nějaké svébytné demokracie – národovlády.

Uvedené výše není snahou malovat různově J.V.Stalina s cílem vytvoření nějakého nového historického mýtu, určeného pro pasení stád v budoucnosti. Je třeba chápat epochu a konkrétně znát, že svébytnou demokratičnost života společnosti v SSSR stalinské epochy, odlišující ji od západních představ o demokracii, přiznávali i mnozí současníci, kteří neměli důvod chválit režim ze strachu o svůj život. A takové názory současníků, například Liona Feuchtwangera, nelze jen tak zamést pod koberec (poznámky v citaci jsou naše):

«“Co vlastně chcete? - Zeptal se mě žertem jeden sovětský filolog, když jsem s ním na to téma mluvil. - Demokracie, to je panování národa, diktatura – panování jednoho člověka. Ale pokud je ten jeden člověk takovým ideálním zosobněním národa, jako u nás, copak není demokracie a diktatura totéž?”

«**Demokratický
diktátor**»

Ten vtíp má velmi seriózní podklad. Uctívání a obrovský kult, kterým obyvatelstvo obklopuje Stalina, to je to první, co cizince udeří do očí, když cestuje po Sovětském svazu. (...)

Kult Stalina

Je bezpochyby, že to obrovské uctívání je v obrovském počtu případů upřímné. Lidé cítí potřebu vyjádřit své díky, své nadšení. A ačkoliv to zbožšťování Stalina se může ukázat cizinci ze Západu podivným, a místy odpudivým, přesto jsem nikde nenašel příznaky, ukazující na umělost těch citů. Vyrostly přirozeně, spolu s úspěchy ekonomického budování. Národ je vděčný Stalinovi za obilí, maso, pořádek, vzdělání a za vytvoření armády chránící ten nový blahobyt⁶⁰. Národ musí mít někoho, komu by mohl vyjádřit vděk za nepochybné zlepšení svých životních podmínek, a za tím účelem si volí ne abstraktní pojmy, „komunismus“, ale konkrétního člověka – Stalina. (...)

Vysoký cíl Celkově, nová demokratická Ústava, kterou Stalin dal Sovětskému svazu, to není jen dekorace.

⁶⁰ Ve své podstatě je národ vděčný vedení země za kvalitu řízení v zájmech pracujících většiny; za pád kvality národ vedení proklíná.

3.2. “Demokratický centralismus”...?

Nechť prostředky, které on a jeho spolubojovníci používali, často nebyly příliš jasné – mazanost byla v jejich velikém boji stejně potřebná, jako odvaha – Stalin je upřímný, když nazývá svým konečným cílem vybudování socialistické demokracie.“ (Lion Feuchtwanger, „Moskva 1937“).

Ale předtím než toto napsal, L. Feuchtwanger poukázal na následující okolnosti a přiznal jejich spravedlivost:

«Vybudování socialistického státu, nebo svoboda hanění?» „Ačkoliv také mě je líto, že článek 125 Sovětské ústavy ještě nebyl úplně zaveden do života, přesto, z druhé strany, velmi dobře chápu, že Sovětský svaz nechce příliš rychle projít zbývající cestu, oddělující ho od plné realizace socialistického státu. Sovětskému svazu by se nikdy nepodařilo dosáhnout toho, čeho dosáhl, jestli by u sebe připustil parlamentní demokracii západního typu. Při neohraničené svobodě hanět by nebylo možné vybudovat socialismus⁶¹. Vláda, neustále pod výpady ze strany parlamentu a tisku a závisející na volbách, by nikdy nemohla přinutit obyvatelstvo vzít na sebe těžkosti, jen díky kterým bylo možné provedení toho budování. Vůdci Sovětského svazu se ocitli před alternativou, nabízející jim buďto tratit značnou část svých sil na odrážení nesmyslných a zlobných výpadů, nebo vrhnout všechny svoje síly na završení budování, a rozhodli se omezit svobodu hanění⁶².

«A to se nazývá demokracie». Avšak posměšky, vrčení a zloba se jeví pro mnohé tak oblíbenou činností, že považují svůj život bez toho za nemožný. ... Ve většině případů se diktatura Sovětů omezuje na zákaz šíření slovem, písmem a skutkem dvou postojů: za prvé, že vítězství socialismu v SSSR je nemožné bez světové revoluce, a za druhé, že Sovětský svaz musí prohrát nadcházející válku. To, že na základě těchto dvou zákazů se dává rovnítko mezi Sovětským svazem a fašistickými diktaturami, ignoruje dle mého jeden podstatný rozdíl, a to konkrétně: že Sovětský svaz zakazuje agitovat myšlenky, že $2 \times 2 = 5$, zatímco fašistické diktatury zakazují dokazovat, že $2 \times 2 = 4$ “.

Citovaný úryvek je nutné vysvětlit. Článek 125 ústavy SSSR z roku 1936 prohlašuje občanské svobody:

«V souladu se zájmy pracujících a v cílech posílení socialistického uspořádání se občanům SSSR garantuje zákonem:

⁶¹ Při neohraničené svobodě nadávat a kritizovat není možné nic kloudně dělat.

⁶² Velmi přesná definice podstaty věci.

3.2. “Demokratický centralismus”...?

- a) svoboda slova,
- b) svoboda tisku,
- c) svoboda setkání a mítinků,
- d) svoboda veřejných demonstrací a průvodů.

Tato práva občanů se zajišťují zabezpečením pracujících a jejich organizací: tiskárnami, zásobami papíru, veřejných budov, ulic, komunikačních prostředků a dalších materiálních podmínek, nutných pro jejich realizaci.» (podle textu knihy Liona Feuchtwangera, strana 56)

Očerňovačům J.V.Stalina a Sovětské moci ukážeme zvláště, že na rozdíl od ústav buržoazních „demokracií“ byla v Ústavě SSSR **konceptuální podmíněnost práv a svobod prohlášena otevřeně**, a neponechána v zamlčeních: „*V souladu se zájmy pracujících a v cílech posílení socialistického uspořádání ...*“ - je řečeno dostatečně jasně, na co by neměl nikdo zapomínat:

- ani stoupcem démonického povyšování a zotročování druhých a planety;
- ani stoupcem svobody všech v Království Božím na Zemi (komunizmu, pokud budeme používat politickou terminologii 20. století).

Konceptuální podmíněnost práv a svobod — to je objektivní historická danost, kterou mnozí nevidí a tvrdohlavě odmítají chápat, přebývá ve svém individualizmu-démonizmu. Koncepce démonického povyšování a zotročení garantuje jedinci jednu množinu práv a „svobod“, a koncepce svobody každého člověka v Království Božím – jinou množinu práv a svobod. A obě při tom vyžadují odlišnou konceptuální sebedisciplínu. Tyto dvě rozdílné množiny „práv a svobod“ je nemožné spojit do jedné v nějaké objímající koncepci uspořádání života, protože jsou kroky, které nezávisle na okolnostech podporují výlučně jednu z dvou koncepcí; jsou kroky, které při jedněch doprovodných okolnostech mohou ležet v řečišti jedné koncepce, a při jiných – v řečišti druhé; a to, že existují kroky, které jsou konceptuálně nevyhraněné, neznamená, že nejsou konceptuálně podmíněné možnosti a kroky. Ale démonický typ psychiky chce

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

konceptuálně nepodmíněné svobody, tj. svobodu od jakékoliv konkrétní koncepce. Ale:

Neohraničená svoboda, existující ve společnosti v jakékoliv historické epoše, spočívá výlučně v možnosti volby jedné z dvou koncepcí. Po zvolení libovolné z nich zůstává jen jí vlastní uvědomovaná konceptuální sebedisciplína nebo právo stát se přeběhlíkem k druhé koncepci, která však zase vyžaduje jinou konceptuální sebedisciplínu. Ale není možné mnohokrát přebíhat pod moc jedné koncepce z pod moci druhé koncepce, a nesetkávat se při tom s odplatou za odmítnutí vědomě podporovat Pravdu svými vědomými kroky.

Proto ti, kdo kritizují Ústavu SSSR z roku 1936 kvůli konceptuální podmíněnosti práv a svobod, by měli být pozornější ke způsobu života západní společnosti, který si oblíbili. Pod biblickou konceptuální mocí je možnost uplatnění práv a „svobod“ také podmíněna loajálností subjektu ke koncepci a jejím kurátorům, ale podmíněna mlčky: tak, aby se nedovtípil každý. A všechny práva a „svobody“ pod konceptuální mocí biblické doktríny zotročení všech se rozhodně potlačují až do kompletního potlačení vůle k odporu⁶³ hned, jakmile někdo začne podřývat její konceptuální moc nad společností.

To znamená, že Ústava SSSR z roku 1936 tím, že otevřeně prohlásila podmíněnost práv a svobod koncepcí života společnosti, je čestnější než všechny následující sovětské a ruské, a také než všechny zahraniční buržoazně-demokratické ústavy.

Existence stalinské demokracie ve straně a státu spočívala v

---

⁶³ Protože Západ je společnost historicky stabilně zformovaná, pak z větší části jeho kurátoři nemají potřebu fyzicky likvidovat své protivníky. Pro ně má přednost dovést svého protivníka k plné ztrátě sebeovládání a vůli k odporu, načež se stane generátorem bezvůle k odporu v prostředí potenciálních protivníků. V SSSR tuto roli plnili v letech 1960-1980 spisovatelé - „děrevenščiki“ (писатели-деревенщики).

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

tom, že J.V.Stalin byl konceptuálně mocný, a koncepce, kterou uskutečňoval a zaváděl do života, opíraje se na struktury stranických a státních orgánů, vyjadřovala dlouhodobé zájmy pracující většiny, nikoliv přelétavé zájmy parazitující „elity“ - korporace individualistů, nositelů typu psychiky biorobot a démon. To byl jediný politický režim v historii současné globální civilizace, který prohlásil, že plánované snižování cen na zboží základních potřeb je jedním ze způsobů zvyšování životní úrovně všech lidí. Tato politika plánovaného snižování cen zajišťovala jistotu v zítřejším dni každému, kdo svědomitě pracoval, a členům jeho rodiny; a podlamovala kolena kšeftářům jak v SSSR, tak hlavně i v zahraničí, v zemích rozvinutého kapitalismu.

Právě v důsledku této konceptuální zdatnosti J.V.Stalina vyjadřoval L.Feuchtwangerem uvedený „vtip“ jednoho sovětského filologa: „Demokracie je vláda lidu, diktatura – vláda jednoho člověka. Ale pokud je ten člověk takovým ideálním vyjadřovatelem [zájmů] lidu, jako u nás, copak není potom demokracie i diktatura totéž?“ - vyjadřoval situaci blízkou k pravdě, a pokus se ji vysmát nebo polemizovat by vypadal hloupostí nebo zlým úmyslem v očích každého, koho sovětská moc pod vedení J.V.Stalina osvobodila od stavovsky-kastovního utlačování uspořádání společnosti Ruské říše, od finanční oprátky nadstátního lichvářství v buržoazní demokracii, od hrůz občanské války a od lumpáren, páchaného „novými Rusy“ epochy „rozmachu NEPu“.

Ale většina straníků těch let byli konceptuálně bezmocní v důsledku různých příčin, týkajících se každého z nich osobně:

- **od mravnosti, charakteristické pro člena davu, neschopného iniciativy, která pokrývá starosti celou společnosti na desetiletí a století dopředu, který ve své podstatě svaluje veškerou odpovědnost na nadřazeného, od kterého vyžaduje vševědoucnost a všemocnost Boha,**
- **do nedostatku sociologických a psychologických znalostí a praktických návyků, především v**

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

důsledku imitačně-provokačního charakteru marxismu, který byl protlačován celým systémem vzdělávání a stranicko-státní propagandy.

Proto princip konceptuálně mocného demokratického centralizmu projevil svou funkčnost v epochu stalinizmu jen v jednotkách případů, a nebyl dominantním.

V důsledku této konceptuální bezmocnosti členů strany a vzhledem k přítomnosti v SSSR mocné žido-internacistické mafiózní opozice bolševismu pracujících, v politickém životě země existovala silná konceptuální neurčitost. To znamená že dvě navzájem neslučitelné koncepce se uskutečňovaly navzájem v jednom a tomtéž sociálním prostředí (systému), často dokonce jedněmi a těmiže lidmi. Tato konceptuální neurčitost se projevovala v tom, že, pokud si půjčíme slova Feuchtwangera, v jedněch situacích pronásledovali ty, kde se pokoušel přesvědčit ostatní, že $2 \times 2 = 5$, a v jiných situacích pronásledovali ty, kdo se pokoušel dokázat, že $2 \times 2 = 4$.

L.D.Bronštejn (Trocký) kritizoval J.V.Stalina za nedodržování formálních norem a postupů demokracie ve straně a státu, prohlášených ve stanovách strany a Ústavě SSSR té doby, ale objektivně nevyplnitelných v podmínkách konceptuální neurčitosti, sám však nebyl stoupencem lidovlády. Pracoval na realizaci koncepce zotročení lidstva v souladu s biblickým projektem, kterému marxismu přidal světské formy, předurčené pro realizaci rasové „elitární“ moci v nové epoše. Ale za dodržování norem vnitrostranické demokracie v té době L.D.Bronštejn vystupoval, protože struktura sovětské společnosti těch let (její složení ve smyslu třídního a klanového původu, úrovně vzdělání ve smyslu disponování znalostmi) byla taková, že při dodržování formálních norem demokracie ve straně, vylučujících aparátne-předurčené přijímání rozhodnutí⁶⁴ a navrhování kandidatur na vedoucí posty jak ve straně, tak ve státu; při přítomnosti paragrafu v trestním zákoníku, zavádějícího trest za „antisemitizmus“ až včetně poprav⁶⁵, se země na dlouhé

⁶⁴ Vypracovaných také z větší části aparátem.

⁶⁵ Věc se měla následovně: když se porvali dva Rusové, bylo to drobné

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

roky ocitla pod drtivou totalitární mocí židovského rasizmu, realizovaného mimo demokratický centralizmus židozедnářskou internacistickou mafii, v dokonce velmi demokratických formách mnohonárodnostní Sovětské moci.

A to nejsou prázdna slova: moc trockizmu-marxismu byla tak velká, že dokonce při tom všem, co J.V.Stalin udělal osobně – jako ideolog (pátá etapa Plné funkce řízení) a vrchní vládce strany a státu (programově-adaptivní modul) – pro vyloučení možnosti takové varianty domácí historie, obvinění proti němu typu „Stalin je loutka sionizmu = židovského rasizmu“ jsou ozvučována desítky let.

Posuzovat obě vzájemně se vylučující koncepce uspořádání společnosti v řečišti procedur formální demokracie ve straně a státu se trockisté nechystali:

«Na soudním procesu v roce 1936, pokud si vzpomenete, odmítali Kameněv⁶⁶ i Zinovjev⁶⁷ existenci nějaké jejich politické platformy⁶⁸. Měli na soudním procesu plnou možnost svou politickou platformu rozvinout. Ale neudělali to, prohlásili že žádná není. Nemůže být pochyb že oba lhali. Nyní dokonce slepý vidí, že svou platformu měli. Ale proč odmítali existenci té platformy? Protože se báli ukázat svou skutečnou platformu obnovy kapitalizmu v SSSR, báli se že taková platforma vyvolá u pracující třídy odpor.

Na soudním procesu 1937 šli Pjatakov, Radek i Sokolnikov jinou cestou. Neodmítali existenci politické platformy u trockistů a zinovjevců. Přiznali

---

chuligánství, když se porval žid a nežid, byl to „antisemitizmus“ - těžký zločin: od tří let pracovních táborů do trestu smrti.

⁶⁶ Pseudonym, skrývající jméno Rozenfeld.

⁶⁷ Pseudonym, skrývající jméno Apfelbaum.

⁶⁸ To znamená, odmítali, že konají v souladu s konkrétní koncepcí organizace života společnosti.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

existenci určité politické platformy, ukázali ji ve svých přiznáních. Ale ukázali ji ne proto aby, k ní přivolali pracující třídu, aby vyzvali lid k podpoře trockistické platformy, ale pro to, aby ji prokleli a ocejovali jako antiproletářskou, antilidovou platformu. Obnova kapitalizmu, likvidace kolchozů a sovchozů, obnovení systému vykořisťování, svaz s fašistickými silami Německa a Japonska pro přiblížení války se SSSR, boj za válku proti politice míru, teritoriální rozčlenění SSSR s odevzdání Ukrajiny Němcům a Přímoří Japoncům, příprava vojenské porážky Sovětského svazu v případě napadení na něho nepřátelských států, a jako prostředek dosažení těch cílů – sabotáž, diverze, individuální teror proti vedoucím sovětské moci, špionáž ve prospěch japonsko-fašistických sil, - taková je politická platforma nynějšího trockizmu, rozvinutá Pjatakovem, Radekem, Sokolnikovem. Je pochopitelné, že takovou platformu trockisté nemohli neschovávat před lidmi, před pracující třídou. A oni ji skrývali nejen od pracující třídy, ale i od trockistické masy, ale dokonce i od vedoucí vrstvy trockistů, sestávající z 30-40 lidí. Když Radek a Pjatakov vyžadovali od Trockého povolení na svolání malé konference trockistů pro informování o charakteru té platformy, Trocký to zakázal, řekl, že je necílevědomé mluvit o skutečném charakteru takové platformy dokonce před hrstkou vedoucích trockistů, protože taková „operace“ může vyvolat rozkol.

„Politici činitelé“ skrývající své názory, svou platformu nejen před pracující třídou, ale i před trockistickou masou, a nejen před trockistickou masou, ale i od jejich věrčušky – taková je tvář současného trockizmu.“ (J.V.Stalín, O nedostatecích stranické práce..., vystoupení na závěrečném plénu

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

ÚV VKS(b) 3-5.3.1937).

Politická platforma trockistů – koncepce, o jejímž skrytí šla řeč na tom plénu ÚV VKS(b) – to je biblická doktrína, v její církevně-kultové a světské, marxistické variantě. Možná, že tehdy zlikvidovaní trockisté nedisponovali tak širokým rozhledem, aby souvisle vyložili celou biblickou globální doktrínu a především, její cíle a metody jejich dosažení, ale jejich mravnost byla „elitární“, světonázor byl JÁ-centrický biblický, a proto konali v jejím řečišti „na autopilota“ nevědomých úrovni psychiky.

To, co bylo ohlášeno obviněnými na procesech r.1937 (o čem pověděl J.V.Stalin), bylo ve své podstatě ne tak trockistickou platformou, jako spíše představovalo operaci krytí biblické doktríny zotročení všech, která tak zůstala tehdy neobnaženou. V první polovině 20. století se realizovala ve formě světové socialistické revoluce. Když židovští internacisté – marxisté-trockisté – ztratili kontrolu nad stranou a SSSR, rozhodli se jejich kurátoři zopakovat scénář, který byl už odzkoušen na začátku století: řídili činnosti židozедnářství v rozvinutých zemích a organizovali válku proti SSSR⁶⁹; dezorganizujíc frontu i týl, trockistické podzemí v SSSR mělo vyvolat nenávisť lidí k stalinskému režimu, což mělo skončit státní převrácením a příchodem trockistů k moci; za tím měly následovat represe proti bolševikům-stalinistům uvnitř strany; po takovém druhém příchodu trockistů k moci v SSSR během války, kterou se předpokládalo rozpoutat, měly být ve státech-protivnících SSSR také dezorganizovány fronta i týl; to v nich mělo vyvolat socialistické – antiburžoazní protinacistické revoluce a tím usnadnit vtržení obnovené „sovětské“ trockistické armády do Evropy s misí osvobození od hitlerizmu a zavedením plošné „sovětské“ moci pod absolutní kontrolou místních internacistických marxistických organizací.

Ve výsledku tohoto měl dočasně „Svaz sovětských

⁶⁹ O tom, jak byla organizována první světová válka, viz práci VP SSSR „Dehermetizace“, kap. 1.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

socialistických republik“ pokrýt celou Eurasii. Dále se předpokládalo zavést režim podobný epoše Brežněva, kdy by všichni, kdo se mu neprotiví, byli relativně sytí a spokojení, ale zákulisní moc by zcela patřila židovské (podle rasového složení) mafii a, na rozdíl od chruščovsko-brežněvovského SSSR, by realizovala pozitivní výběr nejkvalifikovanějších vědeckotechnických kádrů, aby v druhé etapě na základě očividného vědeckotechnické a kulturní převahy „kontinentu vítězného marxisticko-trockistického socialismu“ vyřešila „obecnou krizi kapitalizmu“ v globálním měřítku. Ale likvidace trockistické páté kolony během represí konce 30. let překazila uskutečnění tohoto scénáře druhé světové války a vyžadovala vypracování scénáře utahání davově-“elitárního“ SSSR ve studené válce, který byl realizován po odstranění J.V.Stalina novou generací trockistů v KSSS.

A tato doktrína a její majitelé z globální politiky nikam nezmezili; navíc, v důsledku jejich činnosti se v podmínkách bezstarostnosti zformovaly okolnosti, ve kterých nyní žijeme; oni se při celkovém dopuštění ze strany řadových konceptuálně bezmocných členů KSSS postarali o to, aby pravda o té epoše byla předána zapomnění a zaměněna pomluvami v učebnicích historie a v masové literatuře.

Trockimus – v současnosti nejrozšířenější proud v marxismu, a scénář řešení globální obecné krize kapitalizmu na základě jeho teoretické doktríny a kádrové báze není odvolán. Obnova kapitalizmu v SSSR s cílem vyvolání odporu k němu ze strany většiny společnosti, je jedna z etap. Ale na řadě jsou další...

Kromě toho, že trockisté skutečně neměli v plánu v podmínkách vnitrostranické demokracie posuzovat obě koncepce, je třeba chápat, že v té době byl terminologický aparát marxismu v SSSR společnou jazykovou obálkou pro každou z nich. Přitom rozdíl mezi stalinizmem a trockizmem spočíval v tom, že stalinci uskutečňovali slogany sociální spravedlivosti,

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

vyhlášené v marxismu, kryli marxistickou lexikou marxismu nevlastní zamlčení *bolševismu všech pracujících všech národností, který v té době neměl vyjádření vlastní koncepce jazykovými prostředky*. A trockisté kočovníci-internacisté uskutečňovali, zaváděli do života pod krytím sloganů o spravedlivosti biblickou doktrínu globálního rasově „elitárně“-nevolnické společnosti, na základě zamlčení společných pro marxismus i biblickou doktrínu.

Při takových na první pohled vzájemně se vylučujících cílech, a za druhé, při společnosti jazykových forem vyjádření obou koncepcí byly možné na sjezdech jen hádky, které by vedly k rozkolu strany, uchvácení stranické a státní moci v SSSR trockistickou mafii na základě činnosti demokratického centralizmu, a stavěly by bolševiky před nutnost nové krvavé mnohonárodnostně-osvoboditelné a *nevyhnutelně socialistické* antitrockistické revoluce, který by jen stěží byla méně krvavá, než represe, které se reálně odehrály během boje bolševismu a trockizmu. Ale takovou revoluci by bylo nemožné připravit a uskutečnit v podmínkách kompletní moci internacistické trockistické strany nad státním aparátem a společenským bohatstvím, kulturou, systémem vzdělání, bez očištění učení o socialismu od marxismu a očištění křesťanské víry od Bible, což by přivedlo vědu do řečiště religie a víry (důvěry) Bohu.

Tím, že zaměnil demokratický centralizmus za konceptuálně mocný princip centrizmu aparátu, který měl pod kontrolou, J.V.Stalin nás při všech nedostacích a problémech takového způsobu vládnutí zbavil žido-internacistické diktatury. Ve své podstatě postavil aparátní mafii ve straně a státu proti židovské internacistické mafii, a aparátní mafie pod jeho vedením zvítězila. Tím vyhrál čas, který lidé potřebovali na to, aby se jejich chápání světa přirozeně rozvinulo natolik, aby se osvobodili z konceptuálního zajetí biblické doktríny v jejích religiozně-kultových a světských formách. Můžeme si stěžovat na to, že to

3.2. “Demokratický centralismus”...?

bylo doprovázeno velkými oběťmi, ale historicky reálně se nenašel nikdo, kdo by zabránil J.V.Stalinovi v uchopení moci a kdo by ten úkol poté řešil lépe než on.

Lion Feuchtwanger, německý žid, to vše jen stěží chápal, ale přesto označil v otázce o svobodě a demokracii jako toho kdo má pravdu J.V.Stalina a ne jeho protivníky, navzdory celému svému ostatnímu literárnímu odkazu, který leží v řečišti biblické doktríny zotročení všech⁷⁰. Tím ve své podstatě odsoudil trockizmus přesně tak, jako odsoudil hitlerovsko-rothschildovský nacismus v Německu. Proběhlo to proto, že Feuchtwanger spatřil v životě SSSR ty aspekty svobody, které neměly místo v západní společnosti s jeho odladěnými mechanizmy formálně demokratických procedur, a shledal aspekty svobody, uskutečněné v životě SSSR, za důležitější, než chyby a doprovodné výdaje budování socialismu v podmínkách nesmiřitelného boje s různými vnitřními a vnějšími stoupenci parazitismu menšiny na životě většiny a parazitismu všech na planetě Zemi.

Na rozdíl od Liona Feuchtwangera, jiný spisovatel, tentokrát z Francie – André Gide, který navštívil SSSR v roce 1935, rozdílnot konceptů neucítil: té, pod jejíž mocí žil Západ; a té, která získávala stále větší moc nad SSSR, osvobozovala ho z moci západní koncepce rasového davo-“elitarizmu“. Gide spatřil jen nerovnost ve spotřebitelském statusu sovětské „elity“ a prostých lidí; uviděl špionománii a „všeobecné“ udávání; uviděl potlačení svobod jednotlivce, včetně svobody myslí, což

---

⁷⁰ Co stojí jen jeho „Španělská balada“ s její idealizací mezinárodního nadstátního mafiánského židovského lichvářstva, které odkoupilo ve Španělsku daně a na tom základě diktovalo politiku státu. A proto jeho „Moskva 1937“ vyzývá údiv mnohých, kteří tápou v domněnkách, jak byl J.V.Stalin schopen oklamat, podplatit tohoto spisovatele, který byl inteligencí považován za čestného nepodplatitelného člověka, humanistu, bojovníka za mír atd. Nikdo ho neklamal ani nepodplácel, jednoduše se neměl kam hnout od Záměru, a proběhlo něco podobného, jako je popsáno ohledně starozákonního proroka Valaama, kterého najal král Valak aby prokrel Izrael, a Valaam ho místo toho blahořečil (Numeri 22-24).

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

zdržovalo rozvoj vědy; uviděl samolibost sovětské byrokracie, věci na vnější efekt a mnoho dalšího – skutečně defektního a nepřijemného. To vše bylo nevyhnutelné pro davově–“elitární“ společnost, stále ve své podstatě, která se během předchozích 15 let ocitla v pro ni nezvyklých organizačních formách socialismu, v procesu přechodu společnosti z moci biblické koncepce zotročení všech, do moci koncepce osvobození člověka od všemožného utlačování. A Gide dospěl k závěru o SSSR, diametrálně odlišnému tomu, jaký udělal Feuchtwanger:

«A nemyslím, že by v jakékoliv zemi dnes, klidně i v hitlerovském Německu, bylo vědomí tak nesvobodné, byla by svoboda mysli více utlačována, zastrášována, zotročena.» (“Dva pohledy zpoza hranice”, A. Gide, “Návrat z SSSR”, Moskva, 1990, str. 87).

Tak se J.V.Stalin – z úhlu pohledu Gida – ukázal být tyranem horším než Hitler, a Trocký a jeho kumpáni – principiálními stoupenci socialismu a oběťmi tyrana. V tom, že se vyšší moc ve straně a státu ocitla v rukou bolševiků-stalinců a J.V.Stalina, uviděl pokud ne krach, pak dlouhé zdržení „socialistického budování“ v tom smyslu, jak ho chápal:

«Stalin přijal mnoho rozhodnutí, a všechna jsou v poslední době nadiktována strachem, který vyvolává Německo. Postupné obnovení rodiny, osobního vlastnictví, dědického práva – vše se to vysvětluje přesvědčivě: je třeba vyvolat u sovětského občana pocit, že má něco svého, osobního, co má smysl bránit. Namítnou mi, že vše je to nutné, protože vtržení vnějších sil může zahubit snahu. Ale ústupek za ústupkem – a snažení je zkompromitováno.

Druhé nebezpečí je „trockizmus“ a to, co nazývají „kontrarevolucí“. Jsou lidé, kteří odmítají uznat, že

3.2. “Demokratický centralismus”...?

narušení principů je diktováno nutností. A tyto ústupky se jim zdají porážkou. Není pro ně důležité, že odstoupení od prvních dekretů nachází své vysvětlení a ospravedlnění, je pro ně důležitý samotný fakt toho odstoupení. Ale dnes se vyžaduje jen přizpůsobování a pokornost. Všechny nespokojené budou považovat za „trockisty“. A samovolně vyvstává otázka: a kdyby ožil sám Lenin...?

«Diktatura proletariátu» - slibovali nám. Do toho je daleko. Ano, jistě: diktatura. Ale diktatura jednoho člověka, a ne diktatura spojeného proletariátu, sovětů. Je třeba si přiznat: to vůbec není to, co chtěli. Ještě jeden krok a bude možné říct: to je to, co nechtěli.» (“Dva pohledy zpoza hranice”, A. Gide, “Návrat z SSSR”, Moskva, 1990, str. 90, 91).

Ale pro pochopení jak Gide přišel k názorům, odmítající stalinismus a oslavující trockismus, uvedeme ještě „předmluvu k předmluvě“ knihy Gidea, ve které se nejvýrazněji projevil jeho abstraktně „humanistické“ - démonické vidění světa, a odpovídající představy démona o údajně pravé roli L.D.Bronštejna a J.V.Stalina v socialistickém budování:

«Homérský hymnus Demetře vypráví o tom, jak velká bohyně bloudila hledajíc dceru a došla k paláci Keleose. V podobě chůvy bohyni nikdo nepoznal. Královna Metaneira jí podala novorozeně, malého Demofoóna, který se pak stane Triptolemejem, patronem zemědělství.

Když se v domě zavíraly všechny dveře a jeho obyvatelé se ukládali k spánku, Demetra brala z měkké kolébky Demofoóna a s předstíranou tvrdostí, ale ve skutečnosti s neohraňčenou láskou, přejíc si

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

udělat z něj boha, ho pokládala nahého na rozžhavené uhlíky. Představuji si zářící Demetru, sklánějící se na dítětem, doslova nad budoucností lidstva. Strádá horkem uhlíků, a ta zkouška ho zoceluje. Vzniká v něm něco nadlidského, silného a zdravého, předurčeného pro velkou slávu. Jaká škoda, že Demetra nemohla dokončit své plány. Metaneira ji jednou přistihla, jak hlásí legenda, a pro záchranu dítěte ji zabila.» (“Dva pohledy zpoza hranice”, A. Gide, “Návrat z SSSR”, Moskva, 1990, str. 62)

Ve svých slovech byl Gide stoupencem likvidace „vykořisťování člověka člověkem“ (tak se parazitizmus nazývá v marxismu), ale ve své podstatě byl konceptuálně neurčitým démonem, humanistou-abstrakcionistou. Obrátíme se k obrazu „světlé budoucnosti“ z knihy „Linie horizontu“ Žaka Attali, v minulosti poradce několika francouzských prezidentů a prezidenta Mezinárodní banky obnovy a rozvoje (1992), židovského původu:

“Člověk se, jako i **předměty**, bude nacházet ve stálém pohybu bez adresy nebo stabilní rodiny (obnovení rodiny vyčítal Gide Stalinovi). Člověk bude mít na výběr buď se zařadit do té společnosti kočovníků, nebo z ní být vyloučen“ ... „jednou, až se stane „protézou sebe sama“, se bude člověk samovyrábět jako zboží. Život se stane předmětem umělé fabrikace, nositelem ceny a objektem rentability.“ Attali se také ptá sám sebe: „je možné v daném případě ještě hovořit o životě, pokud se člověk vyrábí a myslí jako zboží?“ „... kočovnictví se stane vyšší formou Tržního systému.“ V knize jsou upomenuty i předměty „samopozorování“, které budou měřit stupeň souladu člověka s „normou“ nebo stupeň jeho odklonu od ní. Přičemž to poslední se bude týkat jak zdraví, tak chování, což dobře pasuje se „starostí“ trockistického státu o své „občany“. Avšak kdo a jak zavede „etalon normálnosti“ a „přípustné odchylky“ - se obchází mlčením, ale každý člen internacistické mafie zná jednu

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

odpověď na tuto otázku - „my: židé“, a všem ostatním bude dána jiná odpověď - „pokročilá věda“.

Je třeba obrátit pozornost na to, že přerušení rodinných pout a antagonismus pokolení, včetně dětí a rodičů, je charakteristické pro FAUNU. Možnost kontinuity kultury ve společnosti při směně pokolení v jednotě rodinných a obecně biosférických vazeb, je ve své podstatě možnost pro *člověkopodobnou holou mluvící opici* stát se Člověkem Rozumným. Rozpad rodiny a kulturní kontinuity pokolení je cestou zpět: do fauny. A v tom spočívá podstata abstraktního „humanizmu“ Gidea a jemu podobných v reálných sociálních procesech.

V souladu s tím uviděl Gide v Trockém starostlivou, ale nepochopenou dobrou Demetru, a J.V.Džugašvilim – vychytralou, ale nevědomou Metaneiru, která nemůže ani uznat surovou chuť za bohyni, ani pochopit plány bohů.

Ale přesto L.D.Bronštejn a spol. (globální nadžidovský prediktor) – to nejsou bohové, a Vyšší Záměr se projevil v tom, že Stalin překazil ne nějaký jemu nepochopitelný experiment „bohů“, ale zotročující agresi abstraktního démonického „humanizmu“ ve formě marxistického učení o socialismu, a politickou praxi jí vyjadřující. Překazil tak, že do konceptuálně všezhravé formulace „demokratického centralizmu“ v *podmínkách konceptuální neurčitosti společnosti a jí nesené kultury* vлил svou bolševickou konceptuální moc.

Ano, předtím vypěstoval vrchol hierarchie řízení ve strukturním způsobu řízení, a potlačil při tom význam struktur, vedených protivníky bolševismu. Byla to těžká mnohaletá práce, se kterou si úspěšně poradil. Ale bohužel strana neuspěla v tom, pozvednout se za života Stalina ve svém chápání světa do stavu konceptuální zdatnosti většiny, a právě to jí odsoudilo k upadnutí do moci provokátorů-imitátorů po odstranění J.V.Stalina.

Ale v našem stranickém budování je zatím všechno jednodušší: pokud budou řadoví členové strany „Sjednocení“ konceptuálně zdatnými, pak u nich nikdy nevznikne nutnost

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

prodírat se k vrcholům moci strukturního řízení, obsazeným jejich protivníky. Nevznikne proto, že tam, kde se realizuje konceptuální moc, tam je i vrchol hierarchie moci ve strukturním způsobu řízení. A pokud to v době J.V.Stalina byl jeden vrchol, nyní by takových vrcholů mělo být mnoho. Vznikat budou z iniciativy „zdola“ s Boží pomocí každému, kdo se od ní neodvrátí.

To také bude demokratickým centralizmem v akci, ale ve své podstatě to bude demokratickým konceptuálně silným polycentrizmem. A pokud se obejdeme bez cizích slov, BUDE TO LIDOVLÁDOU V BOŽÍM KRÁLOVSTVÍ.

26. ledna – 3, 11, 16. února 2001
překlad 2017

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

3.3. Co je třeba lidem pro naplněný život: chytlavé slogany a „vševědoucí“ vůdci, nebo pracně nabyté znalosti a jiná kultura?

„Ezoterismus“, „ezoterický“ a slova od tohoto kořene procházejí z řečtiny, ve významu „vnitřní“. V současném jazyce toto slovo znamená „tajný“, „skrytý“, „určený výlučně pro zasvěcené“ (o religiozních obřadech, mystických učeních, politických doktrínách atd). Protiklad „esoterismu“ - „exoterismus“, „exoterický“ a slova od tohoto kořene, pochází z řeckého „vnější“. V současném společenskovědním lexikonu se „exoterický“ používá mnohem méně a znamená „netvořící tajemství“, „určený pro nezasvěcené“ (o religiozních obřadech, mystických učeních, politických doktrínách atd)⁷¹, pro masu.

Jinými slovy, dvojice „esoterismus – exoterismus“ předpokládá, že má být učení (doktrína), určené pro širokou propagandu ve společnosti (to je exoterismus), a učení (doktrína) pro „vyvolené“ (to je esoterismus). A obě učení (doktríny) mají být sladěny navzájem tak, aby ta dvojice dohromady zajišťovala samořízení společnosti v řečišti jedné a téže koncepce, jejíž podstatu však neznají ani „exoteristé“ ani „esoteristé“, ale majitelé toho i druhého učení a jejich nositelů; a také ti, kdo je světonázorově nad „esoterismem“, „exoterismem“ a jejich majiteli.

Tato dvojice „esoterismus – exoterismus“ může existovat a kultivovat se ve společnosti zjevně (jak to bylo v antickém Řecku, kdy všichni věděli, že existují esoterická učení, ale jen zasvěcení znali jejich podstatu). Ale může existovat a kultivovat se i skrytě a mlčky (jak se to děje nyní, kdy společenské vědy pro masu vyvracejí řízený charakter globálního historického procesu a historie států, navzdory tomu že to jsou procesy, řízené zákulisními mafiemi zasvěcených „esoteriků“ a majitelů odpovídajícího „esoterismu“). Při rozdělení na „exoterismus“ a „esoterismus“ mlčky se i jedno, i druhé a stejně tak i verze

⁷¹ Objasnění termínu dáno na základě odpovídajících bodů „Výkladového slovníku cizích slov“ L.P.Krysina (Moskva, 1998).

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

jednoho i druhého učení, určené „pro všechny“ a „pro profesionály“, nazývá odlišně. Ale i v tomto případě, podobně jako při zjevném duálním kultu „esoterismus-exoterismus“, „profesionálové“ neomezeně vládnou nad životem a činností „amatérů“, kteří jsou – díky vlastnostem učení „pro všechny“ - zbaveni možnosti přesvědčit se o tom, že činnost „profesionálů“ odpovídá koncepci, která se „amatérům“ zalíbila a která je veřejně ohlášena v učení „pro všechny“, do té doby, dokud „amatéři“ nesklidí plody své důvěry „profesionálům“ (těch, co řídí).

Plody důvěry mohou být různé:

- J.V.Stalin slíbil kulturní a ekonomický růst SSSR, slíbil porážku fašistického Německa, slíbil systematické snižování cen na zboží každodenní potřeby, a SSSR pod jeho vedením dosahoval slíbeného.
- N.S.chruščov, L.I.Brežněv, M.S.Gorbačov, B.N.Jelcin toho také mnoho ponaslibovali. Každému z nich uvěřilo velmi mnoho lidí – ze začátku; potom se v nich zklamávali a začali čekat příchodu nástupce, kterému také začínali věřit, a za nějakou dobu se znova rozčarovávali, když se setkali s nesouladem slibů s výsledky, ke kterým přivedli národ ti, kterým byla poskytnuta důvěra.

Pro většinu společnosti a členů VKS(b)/KSSS bylo však charakteristické v obou uvedených případech to, že dopředu nemohli říct nic konkrétního o tom, zda se sliby „vůdců“ splní v životě nebo ne.

Tuto tradici je čas vykořenit, protože je smrtící ve vztahu k budoucnosti národů Země. Bezpochyby: důvěra musí být vůdci poskytována – v opačném případě je nemožná soubornost lidí v Duchu Svatém a společnost se promění v korporaci individualistů, odsouzených na ubohou existenci a smrt v samotě. Ale společnost by měla být schopná – na základě učení (doktríny) pro všechny – ochránit sebe i své vedoucí/vůdce, kterým byla poskytnuta důvěra, před možnými chybami

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

vedoucích/vůdců, a jen v tomto případě bude ochráněna před zneužitím důvěry z číkoliv strany. Uskutečnění této podmínky vyžaduje, aby společnost zrodila a při směně pokolení obnovovala novou kulturu.

Když se vrátíme k historii SSSR, je třeba přiznat, že jednou z příčin, kvůli níž se po smrti Stalina stalo možným zneužívání důvěry lidu ze strany široké vrstvy nomenklatury a vedoucích (a nejen v jednotlivých případech), je zvláštnost(vlastnost) veřejného marxismu-MRAKsizmu jako učení exoterického, od začátku určeného pro podporu davo-“elitárního“ uspořádání života společnosti v epoše po ztrátě autority religiozních biblických kultů ve společnosti. V důsledku toho, tím že lidé přiznávají marxistický světonázor a chápání světa dostatečně dobrým vyjádřením Objektivní Pravdy, odpovídající požadavkům řešení společensko-politických úkolů v praxi, se [lidé] v určitých okolnostech nevyhnutelně a pro ně nepředvídatelně stávají oběťmi záměrně nefunkčního marxistického vidění světa, vytvořeného Karlem Marxem⁷².

Ona hranice, rozdělující „ezoterismus“ „profesionálů“-manažerů, a „exoterismus“ jim podřízených „amatérů“, vytváří podmínky, ve kterých se „amatéři“ mohou stát oběťmi imitačně provokační činnosti „profesionálů“-manažerů (z větší části ve strukturálním řízení).

Nyní se vrátíme k problematice našeho lidového hnutí Ke království Božímu a budování konceptuálně mocné strany v jeho řečišti.

*   *
*

Šíření materiálů Koncepce sociální bezpečnosti ve společnosti během celé doby vyvolává doprovodný jev, pod jehož rouškou by dvojice „esoterismus – exoterismus“ při určitých okolnostech mohla vejít do Hnutí „Ke království

⁷² Nyní se o tom mají přesvědčit obyvatelé Moldávie, kde koncem února 2001 přišli k moci marxisté.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

Božimu“ a stát se vlastní naší straně. To by přivedlo stranu ke konceptuální bezmocnosti a vyvolalo by to velké problémy. Právě proto je téma o „esoterismu a exoterismu“ zahrnuto do této práce.

Všichni, kdo se považují za stoupence Koncepce sociální bezpečnosti, vyjádřili svůj souhlas s tím, že antidavově-“elitární“ koncepci není zjevný nebo skrytý esoterismus potřebný. Ale jedna věc je vyjádřit s tím souhlas, a druhá věc je nedopustit vznik páru „esoterismus – exoterismus“ ve stranickém budování a životě tím, že tato dvojice bude nazvána nějak jinak nebo bude ponechána nepojmenována. Tato dvojice pod libovolnými jinými jmény nebo beze jména, v libovolně blahorodném vnějším obalu zajišťuje podporu davo-“elitarizmu“ na základě toho, že „amatéři“ se nemohou dopředu ujistit o tom, že činnost vedoucích-“profesionálů“ odpovídá koncepci, která v rovině slov sjednocuje vedoucí a vedené.

Přitom během posledních několika let se vyjadřují názory, že *materiály Koncepce sociální bezpečnosti v té podobě, jak je publikuje Vnitřní prediktor SSSR, jsou obtížné pro pochopení a vyžadují mnoho času pro jejich osvojení. A prý kdyby to bylo napsáno jednodušeji a srozumitelněji, pak by to odstranilo mnoho překážek, se kterými se setkávají čtenáři, a Koncepce sociální bezpečnosti by rychleji získala širokou podporu mezi lidmi atd. atp.*

Předpokládáme, že názory takového druhu odpovídají pravdě, a vyjadřují je lidé, kteří pochopili materiály KSB adekvátně Životu a adekvátně tomu, jak je chápou sami členové autorského kolektivu Vnitřní prediktor. Nabízí se otázka: co překáží těm, kdo pochopili materiály KSB a vyjadřují výtky ohledně srozumitelnosti, prezentovat svými slovy *objektivní* Koncepci lépe, než to udělali členové prediktoru, kteří ji také vyjádřili svými slovy?

Z úhlu pohledu členů VP SSSR – v případě stejnorodého chápání materiálů Koncepce a chápání *objektivní Koncepce jako takové v její Bohem předurčené podobě* – nic nemůže bránit chápajícím kritikům materiálů VP SSSR vytvořit vědecké texty,

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

filmy, hudbu, tance, kulturní díla a malby, uměleckou literaturu, divadelní inscenace, které by představovaly Konceptci sociální bezpečnosti širokému publiku snadněji a přístupněji, než původní materiály VP SSSR.

Pokud kritici materiálů VP SSSR je nepochopili a dávají texty do vztahu se životem neadekvátně *objektivní Konceptci jako takové v její Bohem předurčené podobě*, pak tehdy, přirozeně, že kritici nepředstaví vlastní tvorbu, ležící v řečišti Konceptce, ale budou vyjadřovat výhrady: VP SSSR není schopný vyjadřovat „naši společnou“ Konceptci krátce, lehce a srozumitelně.

Nyní se obrátíme ke konkrétním výtkám takového druhu. Na konci prosince r. 2000 byl v Moskvě proveden „kulatý stůl“ na téma „Konceptuální hnutí v Rusku: závěry a perspektivy“. Účastnil se ho také bývalý vedoucí moskevského oddělení hnutí „Ke království Božímu“ a současní vedoucí vědeckovýzkumného centra „Strategie budoucnosti“ a společenského fondu „Znalosti – lidu!“. V závěrečném dokumentu kruhového stolu bylo vyřčeno následující tvrzení:

„Spolu s tím, objevila se řada momentů v Konceptci sociální bezpečnosti, které nejen bránily popularizaci Konceptce mezi lidmi, ale dávaly argumenty pro tvrzení, že „Mrtvá voda je další sionozednářský projekt pro vymývání mozku ruskému národu“. Z těch momentů je třeba vyčlenit následující:

Forma výkladu materiálu. Základní konceptuální práce a mnohé analytické zápisky jsou psány takovým jazykem, že pro chápání jejich smyslu potřebuje nepřipravený člověk značné úsilí a čas. Před formováním masového konceptuálního hnutí byla forma podání druhotná a neměla rozhodující vliv, ale po přechodu k masové práci se stala skutečnou brzdou.“

Je charakteristické, že pod materiály kulatého stolu stojí

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

podpisy vedoucích struktur různého druhu, které ve svých dokumentech prohlašují, že podporují Koncepci sociální bezpečnosti. A dále vedoucí struktur ohlašují svůj nesouhlas s činností konceptuální moci, realizovanou účastníky VP SSSR v jeho nynější sestavě:

«...skutečné příčiny „stranického budování“ nebyly ohlášeny, což je narušením fundamentálního principu konceptuálního hnutí, zformulovaného na naší teoretické platformě: “naše síla o ochrana spočívá v otevřenosti naší metodologické platformy a v odmítání monopolních práv na přístup k informacím.”

12. Pokud skutečné příčiny „stranického budování“ nebyly ohlášeny, to neznámá, že neexistují. Mluvit o přítomnosti skrytých příčin, které nešlo ohlásit otevřeně, nutí následující okolnosti, které se projeví za poslední rok:

- Za poslední rok a půl nevyšla z pera autorského kolektivu VP ani jedna práce, zasvěcená analýze současných procesů ve společnosti, což se nestalo za posledních 5 let. Co je přinutilo odstoupit od podobné analýzy a pro imitaci své analytické činnosti se zabývat tvorbou v oblasti rasových doktrín⁷³ a bohoslovského obsahu románu Mistr a Markéta?»

Tj. je očividný konflikt mezi účastníky prediktoru a vedoucími určité části struktur programově-adaptivního modulu, ačkoliv přitom obě strany deklarují podporu zavedení Koncepce do života. Pro vyřešení toho konfliktu ve prospěch

---

⁷³ «Tvorbou» v oblasti rasových doktrín se VP SSSR nezabýval. Vyjádřili jsme nesouhlas se všemi bez výjimky rasovými doktrínami, rozvinutými v davově-“elitární“ kultuře, a nepřinesli jsme žádnou jinou „svou“ rasovou doktrínu.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

Koncepce sociální bezpečnosti v její objektivně Shora předurčené podobě je nutné pochopit, zda se skutečně účastníci kulatého stolu dostali svým vnímáním a chápáním světa a konceptuální sebedisciplínou na úroveň, kde je možná realizace konceptuální moci v řečišti Království Božího a nyní obnažují skutečné chyby a zlomyslnou imitačně-provokační činnost autorského kolektivu VP SSSR, nebo zda se stále ještě nachází v područí konceptuální moci davo-“elitarizmu“, a budují jeho další podobu v ideologické obálce Koncepce sociální bezpečnosti?

Pokud na tuto otázku odpovíme čistě formálně, pak vnitřní prediktor jakoby podporuje nějaký systém zasvěcení, a tím i davo-“elitarizmu“, v důsledku čehož odmítá účastníkům struktur programově-adaptivního modulu právo na změnu a další rozvoj koncepce, a také od nich mlčky vyžaduje, především od vedoucích struktur, bezmyšlenkovitou důvěru a výkonnost automatu, naprogramovaného dogmaty, ohlášenými „nad-elitárním“ prediktorem. Ale přece jen je lepší vnikat do podstaty věcí a procesů, a tedy:

Jak bylo nejednou ukázáno v materiálech Koncepce, *při budování informačních systémů na základě jazykových prostředků není možné obejít se bez zamlčení*. Proto žádné narušení fundamentálního principu otevřenosti naší metodologické platformy a odmítání monopolních práv na přístup k informacím – zde není: metodologie je popsána, texty se dají jednoznačně chápat každým, kdo chápe gramatiku jazyka, a faktologie celospolečenského významu je buďto známá, nebo se identifikuje na základě:

- Rozlišení, dávaného Bohem bezprostředně každému,
- osvojené metodologie,
- faktů, které se staly známými z kontaků s jinými lidmi, s památkami kultury a ze sdělovacích prostředků.

Tato triáda umožňuje rozvíjet metodologii a osobní kulturu psychické činnosti dále samostatně. Avšak:

Podpora jakékoliv koncepce se projevuje v tom, že její

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

stoupenci chápou stejným způsobem smysl tak či onak přítomných zamlčení, a zvláštnosti vnímání a chápání světa každého z nich se navzájem doplňují a detailizují, a nevedou ke vzniku vnitřně konfliktní nebo sebedestruktivní kolektivní psychiky. Ale Koncepci sociální bezpečnosti je při tom vlastní i další fundamentální princip: vzájemně se doplňující jednota ohlášení a zamlčení při usilování každého jejího stoupence konat v souladu s Božím záměrem, což ji odlišuje od všech davově-“elitárních“ koncepcí.

Všemožná analytika ve své podstatě představuje ohlášení nějakých zamlčení, podmíněných potřebami autorů té které analytiky: výlučně osobními „já-centrickými“ potřebami nebo celospolečenskými potřebami při jejich individuálním vyjádření. Pokud účastníci kulatého stolu přiznávají nespokojenost s činností autorského kolektivu VP SSSR během poslední doby, pak díky otevřenosti metodologie, nepodřízenosti Rozlišení jakýmkoliv uzurpátorům, samotnému charakteru konceptuální moci a principů vybudování společenské iniciativy, nic – kromě jejich vlastních mravně-světonázorových nevyřešených problémů – nebrání doplnit svou analytikou ty stránky života, které zůstaly v zamlčení v analytice VP SSSR.

A pokud by dokonce VP SSSR zabředl v uvědomované imitačně-provokační protilidské činnosti, pak neutralizovat imitačně-provokační činnost současného kolektivu VP ze strany pravdivých stoupců Koncepce v její Shora předurčené podobě by nepředstavovalo zvláštní práci projevením vlastní konceptuální gramotnosti.

Ale všechny stoupence objektivně různých koncepcí, kteří deklarují svou podporu jedné a té samé koncepci, objektivně rozdělují každému z nich vlastní a navzájem neslučitelné zamlčení.

A ve zkoumaných materiálech moskevského kulatého stolu je dána analytika, odkrývající nějaké zamlčení, podle mínění autory

3.2. “Demokratický centralismus”...?

vlastních kolektivů VP SSSR. Což vede k otázce: odpovídá smysl těch ohlášení smyslu těch zamlčení, které objektivně nese VP SSSR? - o tom necht' si popřemýšlí každý, a necht' se v tom nemýlí:

«13. Analýza všech těch zamlčení a skrytých významů umožňuje udělat následující závěr o příčinách narůstání rozporů v konceptuálním hnutí:

Někteří představitelé autorského kolektivu⁷⁴ spolu s lídrem NDKB na konci roku 1999⁷⁵ mlčky přistoupili k realizaci nějakého scénáře, v jehož rámci se předpokládá zformovat na základě konceptuálního hnutí právně zaregistrovanou stranickou strukturu, kterou posléze nějaké⁷⁶ síly mohou zaplnit svými kádry, začít ideologickou porážku většiny nyní existujících stran, v první řadě patrioticky orientovaných⁷⁷, a tím zajistit

⁷⁴ To znamená „Někteří představitelé autorského kolektivu“ při tichém souhlasu všech ostatních konceptuálně mocných účastníků VP SSSR, pokud budeme mluvit konkrétně a ne ve stylu „někdy, někdo, někde...”.

⁷⁵ Na konci roku 1999 VP SSSR oznámil o svém nesouhlasu s popisem varianty rozvoje událostí v Rusku „Scénář 2000“, publikovaném v 1. vydání novin „Znalosti = Moc“ za rok 2000. Tím spíše, že byl předkládán čtenáři jako jediný, bezalternativní a automaticky se realizující, což neodpovídá skutečnému průběhu událostí.

⁷⁶ Vystává otázka: jaké konkrétně?

⁷⁷ Ideologická porážka všech existujících stran, podporujících davovo-“elitarismus“, to je z našeho pohledu – dobře. Z úhlu pohledu autorů dokumentu kulatého stolu je to – špatně.

K okamžiku provedení kulatého stolu byly slova „strany patriotické orientace“ prázdným zvukem, odtrženým od života. Z téměř 150 politických stran, existujících v Rusku před 1. ustavujícím shromážděním strany „Sjednocení“, většina nevyjádřila srozumitelně svůj nesouhlas s biblickou doktrínou zotročení všech; Ale ani jedna strana nevyjádřila srozumitelně svůj souhlas s ní, kdy by při tom demonstrovala patriotický charakter biblické doktríny zotročení všech pro národy Ruska, kterého si nevěšil VP SSSR; ani jedna strana nevyjádřila srozumitelně jakoukoliv alternativu rasistickému biblickému světovému pořádku otrokářství, s výjimkou těch, kdo se židovsko-zednářskou mezinárodní hierarchii chystá zaměnit za

3.2. “Demokratický centralismus”...? zachování moci v Rusku v rukou těch sil⁷⁸.

Co je to za síly a jaký je jejich směr, je možné soudit podle metod realizace daného scénáře:

- pro zajištění plné kontroly nad procesem jeho realizace bylo nejprve třeba zbavit se všech těch, kdo osobními kvalitami, aktivní, samostatnou

---

nějakou nacionální znacharskou hierarchii, což se ve své podstatě v globálním pohledu a dlouhodobém měřítku neliší od biblického projektu; ani jedna strana neohlásila podporu a další rozvoje Koncepce sociální bezpečnosti; ani jedna strana nenabídla alternativu Koncepci sociální bezpečnosti tím, že by ukázala její omezenost a nepoužitelnost.

Při takovém reálném stranicko-politickém spektru, o osud jakých konkrétně stran, představujících ve své většině „pytle peněz“ a na nich sedící stranické výbory v čele se skutečnými „vůdci“ nebo loutkami; tím spíše o osud jakých stran „patrioticky orientovaných“ vyjadřují obavy autoři závěrečného dokumentu kulatého stolu? - nevíme.

V tomtéž korytě projevů obav o osud biblického vnímání světa, a tudíž i biblického projektu, leží i následující citát z toho dokumentu, který kritizuje pozici VP SSSR:

<existuje> «neadekvátní rozložení důrazů v hodnocení Islámu a Pravoslaví.

Skrz všechny konceptuální práce se line vyzdvihování koránického Islámu jako vrcholu světonázoru a nemilosrdná kritika ruského Pravoslaví, přičemž pokud ve vztahu k islámu se jasně rozlišuje islám koránický a historický, pak ve vztahu k Pravoslaví se jakékoliv rozlišování ztrácí, dokonce rozlišování Ruského Pravoslaví, jako světonázoru prostých lidí, který existoval ještě před pokřesťanstvím Rusí, a žido-křesťanství, jako formy ideologické agrese. Takový přístup, který se projevuje dokonce v průběžné analytice, přirozeně vyzývá mnoho otázek a často odpor mezi ruskými patrioty.“

S tímto jsou spojeny tři otázky.

PRVNÍ. Ruský patriot nemůže být poslušným otrokem, a tím spíše nemůže být propagátorem biblické doktríny zotročení všech. Pokud přijme Bibli jako svaté písmo, a tím se zřekne hledání odpovědi na otázky, co je v ní Boha a co jsou démonické výmysly, pak není ruský a není patriot. Pokud bude upřímným křesťanem, a stejně tak upřímným muslimem, tj. člověkem hledajícím Boží vůli, nevyhnutelně se ocitne před nutností osvobození křesťanství od Bible, a komunizmu od marxismu.

Nevědomost většiny Rusů ve vztahu toho co je řečeno v Koránu představuje nebezpečí pro mírové řešení problémů rozvoje Ruska i všeho lidstva, proto

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

činností a zkušenostmi s řízením překážel tomuto scénáři a mohl mu bránit. C tímto cílem bylo uskutečněno veřejné pranýřování napřed jednoho, a pak i druhého předsedy NDKB, což je přinutilo složit funkce⁷⁹.

- Vyhýbání se jakékoliv veřejné diskusi, v jejímž rámci by mohlo dojít k identifikaci reálných cílů a

---

je smyslu obsahu Koránu v pracích VP SSSR udělována pečlivá pozornost.

DRUHÁ. Pseudopatrioté odsuzují pozici VP SSSR, který nepřijímá jako spojení biblicky-“pravoslavné“ „patrioty“, lhostejné k otázce o záměrném překroucení a zneužití Zjevení v biblických textech. Přitom nesouhlas biblicky-“pravoslavných“ „patriotů“ s VP SSSR má organizovaný charakter, podporovaný celou hierarchií církve.

Avšak protože pro hierarchy Církve není Duch Svatý mentorem pravdy, pak nemá hodnověrnou informaci o činnosti VP SSSR a jeho organizačních principech. Z důvodů své reálné mravnosti odmítajíc smysly našich publikovaných prací, publikují ve svých materiálech lživé výmysly a pomluvy o VP SSSR, o hnutí „Ke Království Božímu“. Církev lže, když tvrdí, že hnutí „Ke Království Božímu“ má „rasy okultního hnutí“, „má několik úrovní zasvěcení“ (nemá ani jednu), má za cíl „uzurpování moci, kontrolu nad informačním polem Ruska, zavedení totalitní diktatury...“ (aby se člověk přesvědčil, že to tak není, stačí si přečíst podle svědomí nějaké práce VP SSSR, bez toho aniž by člověk odmítl svědomí ve prospěch Bible, jak to kultivuje církev). Uvedené příklady církevních pomluv jsou z materiálů Analytického protisektářského centra Novosibirsk, publikovaných v almanachu „Ревнитель православного благочестия” № 5 (12) 1999, hlavní redaktor – igumen Alexij (Prosvirnin); igumen v překladu z řečtiny znamená „jdoucí v předu“, hodnost představeného, tj. „ředitele“ biblicky „pravoslavného“ kláštera).

Lži, šířené igumenem (při mlčenlivém souhlasu zbytku Církve) – a Bůh je tomu svědkem – jsou nevyvratitelným důkazem, že Duch Svatý je obcházi stranou. Tím že církev přiznává Bibli za svaté písmo inspirované Bohem, se mlčky vyhýbá posuzování religiozní problematiky života Ruska i lidstva, a tupě pomlouvá ty kdo s ní nesouhlasí, ignorujíc Život. Církev Boží, člověk Boží není schopen pomlouvat z principu.

Naše mnohaletá zkušenost podobného druhu ukazuje, že historicky zformované biblické „pravoslavlí“ i v osobě jeho hierarchů, i v osobě prostých věřících, hodnotí návrh osvobodit Křesťanství od Bible jako rouhání.

3.2. “Demokratický centralismus”...?

odhalení samotného scénáře;

- Faktické ukončení konceptuálně-prognostické činnosti, která by mohla vést k posuzování variant rozvoje ruské společnosti⁸⁰;
- Pro umlčení možné kritiky na svou adresu se realizuje do konceptuálního hnutí vhoz nálepek

---

V těch případech, kdy biblicky-“pravoslavný“ souhlasí s Konceptí sociální bezpečnosti, získávají každý svou svobodu od církve, a zachovávají si víru Bohu v souladu se svědomím.

Vypracování nějaké zvláštní funkční sociální doktríny, integrující do sebe blahé záměry všech „patriotů“, vyznávajících „ruské“ biblické „pravoslaví“, není problém VP SSSR ani hnutí „Ke Království Božímu“, ani naší konceptuálně mocné strany. To je dvojitý problém církve: za prvé, je to vnitřní problém výlučně hierarchie církve, která ztratila vedení Ducha Svatého, který musí církev vyřešit sama v sobě, ať už lpěním na Bibli, nebo zřeknutím se biblických deformací Zjevení; a za druhé, je to osobní problém každého člena církve v jeho bezprostředním vztahu s Bohem a dalšími lidmi.

My – členové VP SSSR – tento problém řešíme jedním způsobem: tak, jak je to vyjádřeno v publikovaných pracích.

TŘETÍ. Vněbiblické Pravoslaví není panující světonázor mezi lidmi, a jeho představitelé nevyjádřili odsuzování VP SSSR. V současné době neznáme ani jednu práci, ve které by bylo vyjádřeno vidění světa vněbiblického Pravoslaví. Na základě nám známých publikací Spolku „Vsejasvetnaja gramota“ jsme nebyli schopni zformovat celostný a plný názor na tuto otázku. Naše rozpory se Spolkem „Vsejasvetnaja gramota“ spočívají hlavně v následujícím:

- oni jsou pro zřeknutí se veškeré technicko-technologické činnosti a pro přímý přechod současné civilizace, ve které je lidstvo kolektivní rukojmí technosféry, bezprostředně k biogenní civilizaci, ve které lidstvo nebude potřebovat žádnou technosféru a technicko-technologickou činnost;
- ale protože jsme z jejich veřejné činnosti nepocítili ani nepochopili, jak takový přímý přechod uskutečnit, rozvíjíme koncepci přechodu k takovému druhu biogenní civilizace v proudu dvou vzájemně vložených procesů: první: zkrocení technosféry a zajištění společenské stability; druhý: v podmínkách maximálně dosažitelné ochrany lidí od vnitrosociálního útlaku, uvědomit si a osvojit genetický potenciál člověka a lidstva, předurčený Shora, a na tom

3.2. “Demokratický centralismus”...?

„trockisté“, „imitátoři“, „provokatéři“⁸¹ atd.

- Upevnění plné kontroly na vytvářenou stranickou strukturou cestou poskytnutí na 2. sjezdu hnutí „Sjednocení“ předsedovi K.P.Petrovovi zvláštních pravomocí „jménem sjezdu přijímat rozhodnutí, jmenovat a odvolávat členy Ústřední rady, Prezidia Ústřední rady, Ústředního výkonného

---

základě se zbavit technosféry z důvodu její nepotřebnosti.

Proto konáme podle svědomí tak, jak to shledáváme užitečným, a vyjadřujeme svoje názory, jak chápeme s cítíme Život: kdo ví, co to je vněbiblické Ruské Pravoslaví, nechť vyjádří jeho podstatu. V každém případě, pokud soudit podle řady problémů a katastrof, majících místo za posledních 1000 let, pak světonázorem, panujícím ve společnosti, není právě Pravoslaví...

⁷⁸ Ano, osedlání struktur politické strany „Sjednocení“ a jejich použití v antinárodních cílech je možné, ale jen za podmínky, pokud členové strany budou ve své nedůvěře Bohu a absence vůle smyti každodenním shonem, nebo pokud se zaprodají nepřátelům národa, a nebudou ji schopni udělat konceptuálně mocnou.

⁷⁹ Pravomoce složili sami: mohli počkat do sjezdu Hnutí a složit své pozice na sjezdu.

⁸⁰ Pokud se v takové podobě opakuje dříve vyřčený názor, že za poslední rok a půl se VP SSSR nezabývá analýzou aktuálních procesů, pak to neodpovídá skutečnosti. Za prvé, účastníci VP SSSR žijí ve společnosti, kde ty procesy běží, v důsledku čehož se ocitají pod jejich vlivem, účastní se jich, analyzují jejich průběh a mají na ně svoje názory. Za druhé, ve mnoha městech RF probíhají semináře ohledně materiálů Koncepce, a účastníci těch seminářů analyzují aktuální události, vyměňují si názory na ně. Takže aktuální analytika se ve velké míře dostala za předěly vlastního prediktoru, ale představuje se společnosti ve více ústní formě.

Při tom je třeba vidět a chápat rozdíl mezi:

- seminářem, kde si lidé vyměňují názory, myslí a diskutují v úsilí pochopit skutečný stav věcí a tendence rozvoje nějaké problematiky; a
- „politickou informací“, ve které se stádu dodávají ty informace, které považují za aktuální dodat stádu pastýři a pastýři pastýřů, aby „níže stojící“ konali pro pastýře potřebným způsobem; a také
- prázdné tlachání, ve kterém vznikají fámy a škodlivé drby.

Pokud se seminář mění ve výměnu drbů a jejich nafukování, nebo degraduje do „politické informace“, pak jeho vedoucí neodpovídají „služebním

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

výboru, vnášet změny do Stanov a Programu strany v souladu s Koncepcí sociální bezpečnosti, podle mravně podmíněné svévole.“⁸². Charakter možných kádrových změn je už možné sledovat na příkladu Moskevské organizace. A to po mnohaletých tvrzeních o tom, že cílem je budování vnitřně nenapjatých systémů, zajišťujících stabilitu jejich činnosti na perspektivu.

14. Vše výše uvedené dovoluje udělat závěr, že během posledního roku se konceptuální hnutí setkává s pokusy přizpůsobit ho realizaci nacionálně-vůdcovské varianty rozvoje⁸³, jejíž

---

povinností“, které si na sebe vzali.

- ⁸¹ Přesto: trockizmus, jako psychický jev, existuje a je činný v průběhu celé historie současné globální civilizace? Znacharstvo podporuje monopol na vědění s cílem udržení své různorodé moci nad společností a stará se osedlat každou společenskou iniciativu? Imitačně-provokační činnost je koordinována znacharstvem? To vše představuje nebezpečí společenské bezpečnosti? Nebo ne?

Pokud o těch jevech nemluvíme, nerozkrýváme jejich podstatu a neukazujeme jejich algoritmiku, pak společenská bezpečnost sílí nebo slábne? A proč je vyjádřena námitka proti zavčasné diskuse o problémech, vyžadujících tvůrčí řešení, vždyť my všichni (?) usilujeme k realizaci samořízení společnosti podle schématu prediktor-korektor, ve kterém tak či onak řídicí vliv musí předcházet – ze své definice – faktor, který vyžaduje řídicí činnost?

- ⁸² Ve své podstatě je to námitka o tom, že II sjezd strany „Sjednocení“ dovolil Předsedovi Ústředního Výboru nedodržovat princip „demokratického centralizmu“ v jeho každodenní řídicí činnosti. Ale jak je možné pochopit na základě toho, co je uvedeno v předchozí části, samo o sobě toto rozhodnutí nevypovídá o tom, že je to prvkem ovládnání ze strany vůdce, v čemž obviňují K.P.Petrova autoři dokumentu moskevského kulatého stolu, nebo tento krok sjezdu a K.P.Petrova leží v řečišti Koncepce. Odpověď na tuto otázku dá jen sám K.P.Petrov a členové strany, jejíž sjezd K.P.Petrova podpořil.

- ⁸³ Ano, taková možnost existuje, ale není bezalternativní, a její realizace je možná jen tehdy, pokud strana, tj. většina „řadových“ členů nezíská konceptuální zdatnost.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

padlá podstata byla přesně popsána v roce 1995 v práci „Přehled možných variant rozvoje“, a později v recenzi na povídku „Inkvizitor“. Přitom probíhá využití intelektuálních a „vůdcovských“ ambicí lídrů konceptuálního hnutí formuje se další, tentokrát „konceptuální“ dav, žijící podle nových „svatých dogmat“ a myslící podle autorit dalších „Vůdců“.

Za prvé, je třeba říct přímo, že naše zamlčení neodpovídají ohlášením, vyjádřeným v uvedeném fragmentu analytiky autorů závěrečného dokumentu moskevského kulatého stolu, což zčásti našlo své vyjádření v našich komentářích pod čarou, a za druhé, je třeba přiznat, že v důsledku toho jsme my i oni v současnosti přívrženci různých, vzájemně neslučitelných koncepcí.

Je třeba se k tomu stavět klidně proto, že v procesu identifikace konceptuálních rozdílů – jak ohlášených, tak v zamlčení, se vykristalizovává lepší vidění Pravdy, než v minulosti a v přítomnosti. A závěrečný dokument kulatého stolu je jedno z nejlepších vyjádření ukazujících se rozdílů, a proto je třeba k jeho autorům slušný a vděčný za jejich upřímnost a starání o naše společné dílo: oni nás všechny (a sebe také) chrání před mnohými nebezpečnými, škodlivými a svými následky těžkými chybami.

Nyní o tom, co se týká zamlčení VP SSSR: máme nejen formální právo na zamlčení, smyslplná z našeho pohledu⁸⁴, ale

---

⁸⁴ To je jeden ze způsobů ochrany námi podporovaných matic podporujících přechodné procesy, disponující malou energetickou silou a nízkou stabilitou, před jejich potlačením ze strany společnosti – v případě ohlášení – panujícím skepticizmem, nihilizmem, nevírou. Takto probíhají pro většinu protivníků nepozorovaně, a také pro dav nihilistů a skeptiků,

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

také víme, že dostatečně široký, a hlavně – rozšiřující se – okruh lidí chápe naše zamlčení stejně jako my, a díky tomu nepotřebuje průběžnou analytiku VP SSSR, rozkrývající v nyní probíhajících procesech to, co zatím zůstává v zamlčení. To není náš „esoterismus“, ani skrývání konceptuálních informací. Jednoduše proto, že ti, kdo ve světonázorovém sebevzdělávání dosáhli úspěchu, nepotřebují vysvětlování situace a poskytování pokynů, co a jak dělat při životních okolnostech každého z nich.

Dát životně funkční odpovědi na otázku takového druhu mohou oni sami každý sám, i formováním kolektivů, kde budou podle míry potřeby provádět analytiku celospolečenského i osobního významu. A výsledky té analytiky, dělané různými lidmi, budou v celkovém souladu a budou se navzájem doplňovat v detailech. To se projevuje v iniciativní činnosti stoupenců té koncepce, kterou podporujeme i my – VP SSSR.

V závěrečném dokumentu kulatého stolu vedoucích struktur, majících vazbu na slova „Koncepce sociální bezpečnosti“, je vyjádřen nesouhlas s tímto způsobem rozvoje Hnutí, průběhu a řízení událostí, ze strany stoupenců Koncepce sociální bezpečnosti. A tento nesouhlas leží v řečišti nějaké jiné koncepce:

«Absence vypracovaných cílů řízení společenských procesů ohledně praktické realizace Koncepce. Mechanizmy řízení sociálních procesů, odhalené v materiálech Koncepce, dávají člověku chápání toho co probíhá a připravenost zapojit se do aktivní činnosti. Otázka „A co tedy dělat?“ s postupným šířením konceptuálních znalostí nabírá stále větší aktuálnost a není možné se od ní oprostít

---

kterí by mohli být cíleně vybudeni v případě jejich ohlášení. To je pochopitelně také „nereálná mystika“.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

doporučením: „Zvyšujte svou míru chápání a zabývejte se světonázorovým sebevzděláváním“. Mnozí účastníci konceptuálního hnutí dávno došli k tomu, aby mohli řešit otázky organizace praktické činnosti na základě zformovaného nového světonázoru a tím v praxi ukázali převahu nového nad předchozím. Avšak otázky praktické realizace bodů Koncepce často zůstávaly mimo rámec zkoumání autorského kolektivu VP SSSR a lídrů organizačních struktur, což bránilo další rozvoj hnutí.“ (Závěrečný dokument kulatého stolu, fragment dříve citované kap. 7, ve které je řeč o faktorech, které podle mínění členů kulatého stolu brání šíření Koncepce: složitý jazyk, vztah k historicky zformovanému Pravoslaví atd.)

Tyto a podobné výtky jsou na místě jen ze strany „stáda“ na adresu zlenivělých „pastýřů“ ve společnostech a společenských organizacích, žijící ve skutečnosti pod nadvládou davově-“elitárních“ koncepcí. Ale jsou obsaženy v závěrečném dokumentu moskevského kulatého stolu, a jejich autory jsou lidé, vedoucí struktur, kteří prohlásili, že podporují Koncepci sociální bezpečnosti.

Ve své podstatě ty výtky vyjadřují tu okolnost, že proces světonázorového sebevzdělávání ve strukturách, které organizovaly ten kulatý stůl, nedosahuje výsledků: účastníci struktur nejsou způsobilí k tomu, aby v praxi ukázali převahu údajně jimi osvojeného vidění světa na základě trojjednosti matérie-informace-míry, nad všemožnými druhy „já-centrického“ vidění světa; nejsou schopni přejít od zkoumání konceptuální informace ke konceptuálně zdatné činnosti každého z nich.

Příčinou tohoto stavu nazývají mnozí těžkosti v chápání prací VP SSSR. Přitom jsou vyslovována přání, aby VP SSSR psal i

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

kratší práce, ve kterých by byla Koncepce vykládána jednodušeji, aby bylo možné takové práce rychle (v každodenním shonu) přečíst a pochopit. To jakoby přitáhne široké vrstvy obyvatel k podpoře Koncepce a zajistí její vítězství, a s materiály Koncepce se pak v plném rozsahu seznámí ti, kdo si bude přát a bude schopný to udělat.

Pokud se zamyslíme nad podstatou těchto návrhů, pak znamenají automatickou proměnu těch, kdo se seznámil s Koncepcí v plném rozsahu a pochopil ji, v „elitu“ a znachary; a těch, kdo se seznámil s Koncepcí v její nyní neexistující krátké jednoduché formě – v dav, závisející na „elitě“ a znacharech, disponujících ve společnosti monopolními znalostmi a chápáním toho, co se nedostalo do „populárního“ („pro všechny“) výkladu materiálů Koncepce.

Tímto způsobem se při pohybu po této cestě původní materiály VP SSSR – na základě algoritmiky kolektivní psychiky zatím stále davově-“elitární“ společnosti – automaticky stanou postupem času „esoterickým učením“, určeným „pro profesionály“ v oblasti sociálních technologií; a druhotné „populární“ texty, napsané „profesionály“ cenzory-redaktory-autory (nemá kdo další je psát, protože VP SSSR je sám nepíše) se stanou „exoterickým učením“, určeným „pro všechny“. A dělá se to mlčky při deklaraci lehce pochopitelných cílů o nutnosti vykořeneání davo-“elitarismu“ a likvidaci monopolně vysokých cen ve společenském sjednocení práce, v jejich základě leží monopol na znalosti.

Ale přibližně tak už jsme žili. V každé pracovní profesijní řídicího pracovníka leželo 55 svazků Sebraných spisů V.I.Lenina, které byly propagovány ve společnosti jako „nevysychající zdroj moudrosti“. Ale protože prostý člověk skutečně neměl čas na to, aby všech těch 55 svazků přečetl, nepotřeboval chápat pojmy jako „empiriokriticizmus“, „imanentní“ a další, tak tzv. prostého člověka ládovali „vědecko-populární“ literaturou na téma „Učení Marxe je všemocné, protože je pravdivé“, ze které však nebylo možné pochopit podstatu učení toho Marxe a

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

jeho věrných pokračovatelů.

Život řadových členů KSSS se od ostatních „prostých lidí“ lišil jedním: četli „populární“ literaturu podobného druhu povinně, jako součást stranické výuky. Pokud v civilu ji prováděli lidé ze samotných kolektivů, a proto nebyla byrokraticky formální, pak v Ozbrojených silách, MV, KGB ji s vervou důstojnou lepšího využití prováděli profesionální političtí pracovníci – absolventi speciálních politických škol každé ze struktur. Profesionálové-politrucci uměli ve své většině jedinou věc, pronášet řeči a psát články, odpovídající aktuálnímu názoru vyššího vedení na aktuální situaci. A političtí pracovníci, kteří jednoduše neměli jinou náplň práce, profesionálně „pili krev“ stranickou výukou všem ostatním.

Ale v obou případech byli učební-metodické plány stranické výuky vypracovány „profesionály“, kteří znali obsah 55 svazků Lenina a 50 svazků Marxe a Engelse, a pročetli od začátku do konce pokud ne všechno, pak to, co šlo v každou epochu z „klasiků“ právě použít.

Učebně-metodické plány stranické výuky obsahovaly seznam témat, ke každému z nich byly uvedeny odkazy na stránky 55-svazkového a 50-svazkového „pokladu moudrosti“, kde „klasici marxismu“ něco na to téma řekli, a tím na 100 let předběhli daný aktuální sjezd KSSS nebo plénum ÚV. Zpravidla se v systému výuky předpokládalo vyrábění konseptů z těchto fragmentů. Na ty, kdo cíleně četl práce „klasiků marxismu“ od začátku do konce, a také četl práce zahraničních předmarxistických filosofů publikovaných v SSSR malými náklady, se řadoví straníci dívali jako na bláznů, lidi z jiného světa; a političtí pracovníci-“profesionálové“, je jemně řečeno neměli rádi a stále z jejich strany očekávali nějaký podraz, který interpretovali jako „sabotování linie strany“.

To, že systém stranické výuky zavazoval konseptovat výlučně „úryvky na zadané téma“, ale nevyžadoval přečíst od začátku do konce tu či onu

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

práci klasiků, a také se vyhýbal komplexnímu posuzování témat – a to nebyl omyl. Dělal to záměrně, nutil miliony řadových straníků ztrácet čas v kaleidoskopickém konspektování. Systém byl tak postaven proto, že v pracích Marxe, Engelse, Lenina, Mao-ce-tunga – dokonce při imitačně-provokačním charakteru marxismu jako celku – je mnoho věcí, které usvědčovaly stranicko-státní „elitu“ SSSR z buržoazně-nacionalistického přerodu⁸⁵, která jen kryje slogany socialismu a sociální spravedlnosti svoje parazitické zájmy.

A pokud by nebyl přítomen výběrový-kaleidoskopický charakter studia a konspektování prací „klasiků“, pak při studiu (v systému dokonce takové stranické výuky) prací „klasiků“ v režimu od začátku do konce, by nevyhnutelně existovalo mnoho běžných straníků, kteří by překonali marxismus a pozvedli by se na úroveň vnímání světa, zajišťujícího konceptuální moc řady řadových členů strany, každodenně pracujících na svých místech vně stranického aparátu „profesionálů“, osvobozených od jiné činnosti. To by časem zajistilo konceptuální zdatnost Politbyra a ÚV KSSS, ale... ne na základě marxismu nebo návratu k historicky zformovanému pravoslaví, které dopustilo marxismus v Rusku.

Ale to se nestalo. A během perestrojky a následných reforem byly slogany lehce odhozeny, a stranicko-státní „elita“ ukázala svou pravou tvář parazita-vykořisťovatele. Upřímní

---

⁸⁵ Právě za nedůvěru tohoto druhu stranicko-státní „elitě“ a za to, že J.V.Stalin rozvinul marxismus do popření sebe sama, byly jeho práce vyjmuty z veřejně dostupných knihoven a necitovaly se ve vědecko-populární literatuře po 22. sjezdu KSSS.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

stoupenci socialismu jako společnosti bez parazitismu menšiny na většině, to jest čitatele „vědecko-populárních“ brožurek na téma „učení Marxe je všemocné, protože je pravdivé“ - se ocitli oškubaní spolu se zbytkem společnosti SSSR z důvodu toho, že v takovém způsobem navrženém systému stranické výuky si neosvojili znalosti a návyky, které by jim umožnili stát se konceptuálně zdatnými, což by způsobilo, že perestrojka by měla kvalitativně jiný charakter. Bezpartijní část pracujících obyvatel SSSR – ta, která nebyla opita sociálně-ekonomickými reformami demokratizátorů – vyjádřila hned po krachu státnosti SSSR svůj vztah ke konceptuální bezmocnosti řadových členů KSSS (ačkoliv neznala takové slova, jako „konceptuální moc“): **vás „komunisty“ je třeba rozvěšet na kandelábry za to, že jste odevzdali moc děmokratům**⁸⁶.

Ale i těm, kdo s tímto hodnocením souhlasí, je nemožné nezadat otázku: Kde jste byli vy, čím jste se zabývali? Chtěli jste vjet do ráje na cizích zádech a nepovedlo se?

Koncepce sociální bezpečnosti v Království Božím nepředpokládá existenci takového druhu algoritmů vzniku a tiché podpory kultovních dvojic „esoterismus – exoterismus“ (ve formě mnohosvazkových děl „klasiků“ - pro „profesionály“, a sborníků výtažků z knih „klasiků“ - pro systém „stranické výuky“ a studenty škol).

4 — 16 února 2001

Ještě jeden způsob nasazení dvojice „esoterismus – exoterismus“ představuje zjevně manifestovaný idiotismus a mánie velikášství. Když někteří z protivníků Koncepce přišli k uvědomění faktu, že její materiály vůbec nejsou imitace vysoké vědy a ne grafomanství šilenců, že je to: odmítání davo-“elitarismu“, jednou a provždy, pak se na základě drbů a

⁸⁶ „děrmo“ = ruský výraz pro „lejno“.

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

pomluv začala ve společnosti šířit tendence:

Připisovat těm či oněm lidem, mrtvým nebo živým, nebo vymyšleným, kompletní autorství těch či oněch knih VP SSSR nebo spoluúcast na jejich vypracování.

Někteří intelektuálové, kteří se setkali s takového druhu připsáváním autorství prací VP SSSR jejich osobám, významně mlčeli a „naparovali se“. Druzí sami iniciativně zařazovali knihy VP SSSR do seznamů „svých prací“ a snažili se o získávání různých metálů a prémie na všemožných akademiích a univerzitách.

Mnozí z těch, kdo se setkává s materiály Koncepce, věřili a věří všem těm idiotským ambicím a pomluvám navzdory jasnému a jednoznačně chápatelnému copyrightu v záhlaví všech publikací VP SSSR a přítomnému na stránkách dotu.ru, kpe.ru, vodaspb.ru. Mnozí z těch, kdo se setkává s materiály Koncepce, věřili a věří všem těm idiotským příběhům navzdory tomu, že pozice VP SSSR ohledně anonymnosti publikací byla ohlášena už v roce 1994 v „Otázkách metropolitovi Joanovi a hierarchii Ruské pravoslavné církve“:

«Člověk je v naší velké civilizaci nedokonalý. Proto vznik kultu osobnosti, mající třeba i reálné zásluhy před společností, je vznikem kultu hříšného zatížení osobnosti, ve vztahu k níž vzniká kult. Abychom se vyhnuli bezmyšlenkovité podřízenosti Bůh ví jak vzniklé nebo cíleně zformované autoritě těch či oněch osob, abychom se vyhnuli nevnímavosti při zkoumání názorů „neautorit“, při písemném vyjadřování názorů ohledně problematiky konceptuální moci a dalších sociologických témat, volíme anonymitu. Z našeho pohledu, anonymita musí odstraňovat předsudky, aby každý dobrovolně myslící člověk mohl vnímat přečtené podle svého svědomí a

3.2. “Demokratický centralizmus”...?

mohl opravovat chyby bez psychologického tlaku jmén těch, jejichž názory si zvykl přijímat jako autoritu. Lidé, společnost, potřebují výsledky činnosti, a ne lidské osobnosti, které ji dělají: pokud se jedná o dílo dobré, pak mu na ceně neubude, a jestli se jedná o dílo zlé, pak před reakcí Boha se nikdo neukryje, i kdyby chtěl. Ve skutečnosti také anonymita mizí až při osobním setkání, nikoliv tím, že pod textem stojí to či ono jméno» (“Otázky metropolitovi Joanovi a hierarchii Ruské pravoslavné církve”, kapitola 1).

Bůh ví, samotní členové VP SSSR znají, kdo z nich co udělal a dělá, kdo nad čím pracuje. Ale pro ně není důležité „kdo“, ale „co“. Pro činnost v řečišti Koncepce, odmítající davo-“elitarizmus“, je také důležité ne „kdo“, ale „co“. Je to tak v drtivé většině případů. V davově-“elitárních“ koncepcích je naopak důležité „kdo“, ale ne „co“, a jestli se někdo vyšvihl (v ruštině je přísloví „z grjazi v knjazi“ - z bláta knížetem), pak je ho možné lehce vždy odepsat. A pro prázdnou zvědavost, která nemá zájem cokoli dělat, nemá význam nic: pro ni je jen zajímavé „všude strčit nos“ a možná nadělat svinčík, aby se podívala, co se bude dít potom. Ale jak davo-“elitarismus“, tak pomluvy a klepy, tak prázdná zvědavost jsou mimo řečiště Koncepce sociální bezpečnosti a představují imitačně-provokační nebezpečí jen pro ně samotné.

24. března 2001.

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

Svůj úhel pohledu na otázku proč mnozí, kteří deklarují že podporují Konceptci, nejsou schopní přejít od posuzování konceptuální informace (publikované převážně současným prediktorem) ke konceptuálně zdatné činnosti, VP SSSR vyložil v práci „Výměna názorů (s chopjorskými kozáky)“ v roce 2000. Kromě toho vyšla ještě práce „O naší činnosti, jak ji chápeme“ v roce 1998, ohledně níž se také odehrála výměna názorů s dvěma lidmi z těch, co podepsali závěrečný dokument moskevského kulatého stolu. Níže uvádíme výtažek z práce „výměna názorů“, objasňující naše vidění příčin neschopnosti mnohých přejít od zkoumání konceptuální informace ke konceptuálně zdatné činnosti.

* * *

Strategie šíření informací, přijatá vydavateli novin „Vědění = moc!“ nesouhlasí s tou naší. Podstata rozdílu je v následujícím. Naše základní požadavky k našim analytickým pracem stojí na tom, že:

- **za první**, problematika v nich zkoumaná má být plně pochopitelná z textu samotné práce *ve vzájemné souvztáznosti s doprovodnými otázkami*, a
- **za druhé**, každá z doprovodných otázek také má být pochopitelná z textu samotné práce bez nějakých obsahově prázdných odkazů na jiné materiály KSB nebo speciální literaturu.

Jinými slovy, držíme se principu dostatečnosti každé publikace pro chápání celé problematiky, které se

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

dotýká.

To je nutné proto, že zdaleka ne každý čtenář, do jehož rukou se může dostat nějaká samostatná naše analytická publikace, disponuje časem a možnostmi, aby našel nutnou literaturu, kde jsou osvětleny doprovodné otázky (tím spíše, že náklady našich publikací jsou nízké a nejsou dostupné v klasických knihovnách, a v literatuře dostupné v knihovnách se ty otázky nepokrývají buď vůbec, nebo se osvětlují překrouceně, z pozic koncepcí, světonázorově neslučitelných s KSB). A proto z publikace KSB, která se čtenáři dostala do rukou, musí získat jasné a dostatečně detailní představy o tom, jak je z pozic KSB viděn ten či onen problém v životě společnosti, jak jsou viděny cesty jeho řešení.

Orientujeme se jen na to, abychom osvobodili čtenáře od „setrvačnosti myšlení“, která je vlastní mnohým lidem, a předpokládáme, že myslící čtenář je poté schopen domyslet si sám vše potřebné, co nenašlo osvětlení v jemu dostupných materiálech KSB.

Sledujeme cíl: rozšířit okruh činných nositelů konceptuální moci, a nikoliv nafouknout bublinu masových následníků, jejichž psychika je naprogramovaná našimi názory, které mohou být chybné, tak jako názory všech lidí.

Proto máme za to, že se mýlí ten, kdo se vydá cestou talmudizmu a postaví si cíl našprtat všechny publikované práce Vnitřního Prediktoru, osvojit si jejich myšlenky, a začít vykládat (linkovat) ostatním jejich život na tomto základě. Z našeho pohledu, normální je že člověk pochopí KSB a bude ji dále rozvíjet sám poté, co přečetl jen některé, a ne všechny práce VP SSSR. Po přečtení a pochopení prací KSB v určitém kritickém objemu (pro každého je jiný) má být schopen sám vyřešit svoje problémy a stát se pomocí pro ostatní v samostatném řešení jejich problémů jak osobních, tak i nám všem na Zemi žijícím společných.

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

Z výše uvedeného principu dostatečnosti zkoumané tematiky každé práce pramení i veškerá vydavatelská činnost, s námi domluvená. Přitom všechny naše publikace jsou určeny pro osobní-adresné doručení informace jak potenciálním myslícím stoupencům Koncepce, tak i jejím protivníkům.

Nesledujeme cíl formování nám nakloněného davu s pomocí oběžníkůvé, neadresně šířené informace, čímž se zabývají sdělovací prostředky a všechny formy umění ve všech davově-“elitárních“ společnostech. Ve vztahu ke KSB je taková informační politika v podstatě nepřátelská, ačkoliv k ní má sklon na první etapě seznámení s KSB mnoho lidí: náklonnost k této informační politice buď mizí s rostoucím chápáním KSB, nebo její stoupenci mizí z řad stoupenců KSB, a zaujímají svoje skutečné, mravně podmíněné místo ve stádech a smečkách jejích protivníků.

V souladu s vyloženými principy se vydává petrohradský časopis „Zákon času“ a všechny knihy s titulem „Vnitřní Prediktor SSSR“.

Vydavatelé novin „Vědění = moc!“ nám už mnohokrát sdělili svůj nesouhlas s těmito principy a trvali na tom, že jejich vydavatelská politika je ve vztahu k úkolu šíření KSB ve společnosti efektivnější, protože náklady jejich novin jsou vyšší, než náklady novin „Zákon času“ a knih. Ale vyšší náklady novin „Vědění = moc!“ se dosahují díky publikaci zkrácených materiálů Vnitřního Prediktoru, nebo kompilátů úryvků z materiálů různých let.

*   *
*

Je těžké si nevšimnout metodologické jednoty zkoumané na konci předchozí části – u systému stranické výuky KSSS doby stagnace za Brežněva a politiky publikace krátkých úryvků prací VP SSSR masovým nákladem.

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

Ještě jednou zdůrazníme: nejsme proti krátkému výkladu, který umožňuje zvýšit náklad a rozšířit konceptuální informaci mezi širší publikum. Jsme přesvědčeni, že každou otázku a jí doprovázející vazby s doprovodnou a nadřazenou problematikou lze vysvětlit několika slovy, ale také v mnohosvazkové monografii, která bude objektem zájmu jen samotných autorů a malé skupinky profesionálů, pracujících ve stejné oblasti. Ale ani krátkost negarantuje vznik zainteresovanosti a chápání podstaty zmíněných otázek ze strany dostatečně velké části čtenelů, což se také projevuje v tom, že se lidé k vydavatelům novin „Vědění = moc!“ obrací s otázkami typu „Koncepti známe, schvalujeme, ale řekněte nám co máme konkrétně dělat?“

Proto pro šíření Koncepte do života je aktuální otázka, kde a jak udělat hranici mezi poskytnutím informací v ohlášení a poskytnutím informací v zamlčení tak, aby se zvyšovalo množství lidí, chápajících dostatečně podobně texty materiálů Koncepte. Ale právě rozhraničení „ohlášení-zamlčení“ podmiňuje styl podávání informací a objemy publikací o jakékoliv problematice. Určení té hranice je podmíněno ne ani tak subjektivizmem autorů textu nebo člověka, vystupujícího před lidmi, jako spíš vnímáním a chápáním světa publika, kterému je daná problematika osvětlována; tj. nejefektivnější rozdělení „ohlášení-zamlčení“ je podmíněno publikem a problematikou takovými, jaké jsou.

Jinými slovy, ať se to někomu líbí nebo ne, styl podávání materiálů VP SSSR je podmíněn vnímáním a chápáním světa, panujícím v naší společnosti, a nejen osobními preferencemi autorů.

Konkrétně, s nechápáním podstaty věci ze strany zainteresovaných osob se setkal autorský kolektiv VP SSSR hned ze začátku své činnosti. Níže uvádíme fragment z našeho materiálu „O naší činnosti, jak ji chápeme“ z roku 1998, která ukazuje, z jakého důvodu jsme přešli na zajištění dostatečnosti

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

každé publikované práce.

* * *

V časopise „Molodaja gvardija“ č.2/1990 byl publikován článek „Konceptuální moc: mýtus nebo realita“, ve kterém bylo všeho všudy 5 stránek textu. Z našeho pohledu by pro společnost myslících lidí ten článek stačil na to, aby v krátké době změnila svůj život bez společensko-ekonomických otřesů. Ale z publikací se vyjasnilo, že redakce se považovala za chápavější a znalejší než autoři: redakční humanisté bez stínu pochyb všude „opravili“ termín „prediktor“ na v daném kontextu nesmyslný „predikátor“, zvrátili smysl dalších částí a změnili číslo Direktivy RNB USA 20/1 z 18.08.1948, která lehla do základů západních plánů zničení SSSR. Čtoucí veřejnost článek rychle „prolétla“ a zapoměla. Žádná konceptuálně zdatná reakce nenásledovala, nehledě na náklad 700.000 výtisků a rozšíření časopisu převážně v „patriotickém“ prostředí, které se ukázalo jako shromáždění nezpůsobilých intelektuálních příživníků, avšak s blahými záměry.

Řeč jde o hlavní statistické mase, ne o výjimkách. Taková reakce statistické masy nás přivedla k pochopení, že před společností celkově stojí dlouhé období osvojování principiálně nových (konceptuálních) vědomostí a jejich adresného šíření v různých sociálních vrstvách, v první řadě mezi těmi, kdo se k nám dříve obracel z vlastní iniciativy ohledně informační podpory v konceptuální činnosti.

Vnímání obsahu prací z naší zkušenosti málo závisí na formě výkladu, a ve větším stupni je podmíněno reálnou mravností a typem psychiky čtenáře k tomu okamžiku, kdy se s nimi setkává:

«Mrtvá voda», záměrně napsaná vysokým tónem a od začátku adresovaná státní a vědecké „elitě“ SSSR – je nepřijatelná pro velmi mnoho lidí dokonce z řad těch, kdo se nerealizoval v roli „elity“;

«Otázky metropolitu Ioannovi a hierarchii Ruské pravoslavné církve», napsané s plným respektem a důvěrou k

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

spolubesedníkovi, jsou také nepřijatelné pro velmi mnoho z těch, kdo by chtěl v tradičním pravoslaví vidět „dobrého pastýře“ ruského národa a duchovní osnovu státu, jehož národy vyznávají různé věrouky.

Počty těch, pro koho jsou nepřijatelné obě práce, jsou přibližně stejné. Ale pokud v případě „mrtvé vody“ ti, kteří ji odmítají, motivují své odmítání s odkazem na styl textu, pak v případě „Otázek metropolitu Ioannovi a hierarchii Ruské pravoslavné církve“ ti, kteří odmítají, jednoduše vpadají do vzteku a nic smysluplného nejsou schopni namítnout, snad kromě toho, že ta práce je „neslučitelná s tradičním pravoslavím“, což je nám jasné od začátku; ale zřídka se poté někdo zamyslí nad rolí církve v osudech národů Ruska; a už vůbec nikdo nenamítl nic ohledně podstaty, poukázáním na chybnost vyřčených názorů.

Zpočátku jsme byli trochu překvapeni tím, že „Otázky metropolitu Ioannovi a hierarchii Ruské pravoslavné církve“ vyvolávají vztek a hysterické reakce u představitelů marxistických stran, ačkoliv oni sami říkají, že „nábožensví je opium lidstva“. Následně se ukázalo, že i „Krátký kurs...“ ve kterém je vyložena teorie podobnosti mnohaodvětвовých výrobně-spotřebních systémů, metrologicky průkazný matematický model, teorie socialistické ekonomiky a přechodu ke komunismu, je také nepřijatelný pro strany, nazývající se „komunistickými“, protože jak se ukázalo, jsou především nemyslicími stoupenci marxismu, kteří slogany o spravedlivosti jednoduše motají lidem hlavu, a zároveň slouží mocným tohoto světa, usilujícím uskutečnit nespravedlivost více sofistickovanými prostředky, a z tohoto důvodu jsou reálné znalosti o sociologii, historii, ekonomice, všem „komunistickým“ stranám přímou překážkou v jejich nemravné činnosti.

Ale kromě čistě mravní nepřijatelnosti našich prací je pro mnohé překážkou osvojení i „lenost rozumu“, která se u různých sociálních skupin projevuje různě. Mezi těmi, kdo se řadí k „elitě“, je lenost rozumu odražena v typickém dialogu přibližně

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

následujícího obsahu:

— *Je to napsáno složitě, to běžní lidé nepochopí.*

— *A vy osobně jste pochopil všechno nebo můžete ukázat, co není jasné?*

— *Tak já mám 2 vyšší vzdělání, jsem kandidát (doktor) věd, ale prostý člověk to nepochopí. Je třeba zjednodušená verze koncepce, která by se v krátké době stala dostupnou širokým vrstvám (v zamlčení zůstává: a já budu vůdcem těch mas, které mě vynesou na vrchol moci).*

Koncepce sociální bezpečnosti („Mrtvá voda“) není výtah, který by vás měl vynést na vrchol moci, kde, stejně jako vždy dříve, vás bude čekat „nekonečný hodokvas“. „Mrtvá voda“ je všeho všudy „instrukce ohledně horolezectví“ a my vám nemůžeme dát garance, že na ten vrchol vylezete první. S „elitou“ (ve vašem chápání) je konec, a „alpinistů“ podobných vám, a také těch, schopných dostat se na vrchol bez povolení, je dnes dost.

(...)

Jak ukazuje naše zkušenost, existují tři hranice, bez jejichž překonání je nemožné vejít do konceptuální činnosti:

- Osvojení pojmového a terminologického aparátu dostatečně všeobecné teorie řízení, protože je nejefektivnějším prostředkem pro zajištění vzájemného chápání specialistů konkrétních odvětví vědění, tím spíše, pokud každý z nich na sebe vědomě bere globální odpovědnost a dostává se se svými ohraničenými znalostmi a návyky do oblasti všem společné sociologie, či rusky: životařečení.
- Osvojení kultury myšlení na základě přiznání kategorií trojjednoty *matérie-informace-míry* prvotními pojmovými kategoriemi. Kultura myšlení která se formuje „samo sebou“ v současné civilizaci, a panuje ve společnosti, se zakládá na prvotnosti kategorií *hmota, prostor, čas, duch/energie* (ačkoliv místy se na duch zapomíná, jako třeba v marxismu). Z tohoto

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

čtyřsložkového koktejlu (byl už ve starém Egyptě jako čtyř-jediný „bůh“ Amun), vyrůstá typ vnímání světa, ve kterém posun pojmů člověka ve vztahu k objektivním různorodostem a jejich pořadí vede k chybám a škodě v životě. Od klanění se egyptskému čtyř-ipostáznímu Amunovi pramení mnohé „paradoxy“ současných fyzických teorií, které neexistují při myšlení na základě přiznání prvotnosti trojjednoty matérie-informace-míra. Míra – to je Boží předurčení. Tyto otázky jsou rozebrány v „Mrtvé vodě“ a v práci „K Božímu Království...“

- Činnost na základě tandemového a polytandemového principu – jednoho z nejefektivnějších způsobů identifikace a vyloučení chyb, vytvářených subjektivizmem lidí. To je popsáno v „Mrtvé vodě“ a v práci „Od člověkupodobnosti k lidskosti...“

A to hlavní: chovat se v životě tak, aby Bůh nezbavil člověka schopnosti k Rozlišení různorodostí v Objektivní realitě. Pokud se to stane, pak se psychika člověka mění v „zaseknutou desku“.

Co se týká chápání Koncepce takzvanými „prostými lidmi“, kteří chtějí dobrého a spravedlivého vůdce, který svou mocí, přinucením a vykořeněním prevítů jim vytvoří ráj na zemi, pak „prostým lidem“ by bylo lépe stát se jednoduše lidmi, a mimo jakýchkoliv prostředníků se obracet přímo k Bohu, který odedávna připomíná všem lidem bez výjimky o Svě připravenosti k realizaci takového dobrého a spravedlivého vedení v jejich životě bez narušení jejich svobodné vůle, kterou dal každému, komu je dáno být člověkem. Ale ne všichni „prostí“ a „lepší“ „lidé“ jsou ochotni jeho vedení přijmout, dát svobodu druhým a svěřit se Jeho Záměru...

*

*

*

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

Avšak ve výše citovaných našich starších pracech jsme se dotýkali otázky obtížnosti chápání materiálů Koncepce v jejím výkladu VP SSSR a naší neschopnosti vyložit ji krátce a „přístupně“ jen v aspektu jejích sociálních, ve své podstatě druhotných projevů, a nikoliv v aspektu informačně-algoritmické podstaty, se kterou má co do činění psychika každého člověka, pracujícího s materiály VP SSSR.

V epoše gorbačovské vlády, ti lidé, kteří položili základ aktivní činnosti VP SSSR v jeho nynější sestavě, stejně tak i mnozí další, stáli před všem známými otázkami: Co se děje? Kdo je vinen? Co dělat?

Když si je pokládali, jako startovní úroveň světonázoru a vnímání světa měli vyšší technické vzdělání, získané na základě tzv. „středního vzdělání“, posílené nikoliv prožitím, ale osvojením doplňkového kurzu dialekticko-materialistické filosofie při přípravě ke zkouškám kandidátského stupně. Lidí s podobným vzděláním byly v SSSR desítky tisíc, pokud ne statisíce.

Ale je třeba přímo říct, že vnitřní prediktor nemá žádnou laťku na formální vzdělání, později se jeho členy stali lidé se středním vzděláním, ale s živým umem a proto s širokým rozhledem.

Obecně kulturní úroveň byla také obvyklá pro miliony nebo stovky tisíc lidí: četli uměleckou, publicistickou, historickou, vědecko-populární literaturu, vydávanou státními nakladatelstvími SSSR; stáli fronty na deficitní časopisy; četli vědecko populární časopisy, takové jako „Technika – mládeži“, „Znalosti = moc“, „Věda a život“, „Chemie a život“ atd.; dívali se na filmy, chodili do divadel, muzeí, jezdili na exkurze, poslouchali hudbu jak současnou, tak klasickou; žili světem zpráv, dodávaných sdělovacími prostředky; chodili na návštěvy, sami přijímali návštěvy, hovořili s nimi „o životě“, bavili se atd.

Nic mimořádného.

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

Na tomto základě je položení otázek „Co se děje“, „Kdo je vinen“, „Co dělat“ přivedlo k tomu, že se v jejich vnitřním světě zformovaly obrazné představy o tom jevu, který se nyní v materiálech VP SSSR nazývá „konceptuální moc globální úrovně významu“. Ačkoliv ten termín v té době neexistoval, samotný objektivní jev v životě globální civilizace a subjektivně-obrazné představy o něm byly. Vznikla potřeba podělit se vnitřním viděním toho co probíhalo s okolím, ale pro to bylo třeba vymyslet nebo zvolit slova ke zformovaným subjektivně-obrazným představám. Ve výsledku byl úzce specializovanému matematickému termínu „prediktor-korektor“ přidán široký vnitrosociální význam. Tak se objevil termín a pojem „globální prediktor“.

Zavedení určitého souladu subjektivně-obrazných představ o jevu „konceptuální moc“ v historii lidstva a termínu „prediktor-korektor“ vedlo k tomu, že pojem „prediktor-korektor“ se stal v historicky zformované kultuře SSSR nejen pojmem, vyčleňujícím jeho nositele, ale i pojmem odcizujícím jeho nositele od kultury davově-“elitární“ společnosti ve všech jejích modifikacích jak „esoterických“, tak i „exoterických“; odcizující jeho nositele od davu, od „elity“, od „žreců“-znacharů, kurátorů davo-“elitarizmu“.

Ale pojem „prediktor-korektor“, vycházející z úzké oblasti specializovaného vědění, způsobil vznik celého pojmového a terminologického aparátu dostatečně všeobecné teorie řízení, protože z jeho osmyslení v mezním vnitrosociálním měřítku pramenilo jeho osmyslení ve vazbě se subjektivně-obraznými představami o všech událostech ve Vesmíru bez výjimky, jako procesech řízených bezprostředně někým, nebo procesech, probíhajících na základě samořízení v řečišti objímajících procesů v hierarchicky organizovaném systému jejich vzájemné vloženosti. Tak se z osmyslení životní zkušenosti (včetně ospravedlňujících se předpokladů) objevila dostatečně všeobecná teorie řízení. Ale ačkoliv některé její termíny přišly z technické kybernetiky, dostatečně všeobecná teorie řízení jako taková v

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

sobě nese množinu pojmů, vyčleňující jejich nositele od historicky zformovaného „samo sebou rozumění“ počátku 90. let 20. století nejen v Rusku, ale i na celé planetě.

Přitom část těch pojmů se ukázala být pojmy, které odcizují jejich nositele od kultury davově-„elitarizmu“ v libovolné jeho formě, jak „esoterické“, tak i „exoterické“. Konkrétně, logická struktura popisu vzájemné vloženosti procesů v dostatečně všeobecné teorie řízení se ukazuje nemožnou bez zavedení termínu „hierarchicky nejvyšší všeobjímající řízení“. Tento termín zbývá buď přiznat „prázdným“ nebo „neurčitým“ - z pozic ateizmu, nebo jeho objevení se ve vidění světa na základě trojjednosti matérie-informace-míry zavazuje přiznat Existenci Boží a staví před otázky:

- Jaké mají být normální vztahy každého člověka a Boha, lidstva celkově a Boha?
- Jak daleko a kam jsme se – všichni společně i osobně každý – vzdálili od normy?
- Jakými cestami a jak se k ní vrátit?

Ale díky vzniku odcizení od veškeré historicky zformované kultury davově-„elitární“ společnosti, ani jedna z historicky zformovaných tradičních věrouk nemůže být přijata bez přehodnocení jejího obsahu a historie vzniku v té podobě, v jaké došla do naší doby.

Tyto otázky religiozního osobního a religiozního společenského charakteru nevyhnutelně vedou k pojmu „typ struktury psychiky“ a k další množině doprovodných subjektivně-obrazných představ o objektivních jevech a ke množině pojmů, které se jeví v kultuře davově-„elitarizmu“, zformované ke konci 20. století, vyčleňující nebo odcizující jejich nositele od davu, od „elity“, i od „žřecetva“-znacharstva historicky zformované davově-„elitární“ společnosti.

Pojmy, vyčleňující nebo odcizující jejich nositele, ostatní společnost z větší části nechápe v režimu „samo sebou rozumění“. Ale právě možnost chápání něčeho v

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

režimu „samo sebou rozumění“ odkrývá možnost krátkosti osvětlení té či oné problematiky.

Tak například veškerý obsah této kapitoly při posuzování její tematiky a struktury v kruhu těch, pro koho jsou ty vyčleňující a odcizující pojmy už dávno pojmy „samo sebou rozumící se“, byl vyjádřen několika frázemi a pochopen méně než za tři minuty. Ale to je nemožné v kruhu těch, pro koho použité fráze neobsahovaly „samo sebou rozumící se“ pojmy. Avšak systém vyčleňujících a odcizujících pojmů a obrazných představ na základě kterých funguje VP SSSR – není vnitřní „esoterismus“, ačkoliv někdo ho tak vnímá, v jehož základě leží individuální démonické nadřazování se nad okolí, rodící nějaký systém chytrě utajovaných zasvěcení.

Nemožnost „samo sebou rozumění“ vyčleňujících pojmů v ostatní společnosti, odkrývající společnosti nové horizonty rozvoje, vyžaduje od společnosti celkově dvě jednoduché věci:

- od nositelů vyčleňujících pojmů – vytvořit popis, vycházející z pojmů, „samo sebou rozumících se“ dostatečně jednoznačně, dostatečně širokým kruhem lidí. A tento popis, začínající od „samo sebou rozumících se“ pojmů, musí přivést čtenáře k dostatečně jednoznačnému chápání vyčleňujících nebo odcizujících pojmů, které bude v souladu s Objektivní realitou;
- od zainteresované části ostatní společnosti – přečíst si popis a přemýšlet, ve výsledku čehož by u čtenáře měly vzniknout subjektivně-obrazné představy, v budoucnu zajišťující vzájemné chápání na základě „samo sebou rozumění“ s nositeli vyčleňujících pojmů, a tyto subjektivně-obrazné představy by měly odpovídat Objektivní realitě a být pochopitelné na základě změněného „samo sebou rozumění“ čitatele. V tomto procesu se vyčleňující pojmy nevyhnutelně stávají „samo sebou rozumící se“ pro stále větší množinu lidí, a zdánlivý „esoterismus“ se stává „samo sebou rozumící

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

se“ pro každého, kdo není líný přečíst a promyslet přečtené a srovnat to se Životem.

Ve vztahu ke Koncepci sociální bezpečnosti a jejím vyjádřením v materiálech VP SSSR: to první je mravně etický dluh účastníků VP SSSR před lidmi a před Bohem; druhé je otevřená možnost pro všechny ostatní, kterou však využívají jen ti, kdo si dá tu práci přečíst a promyslet materiály VP SSSR.

Ti kdo si nepřejí číst a přemýšlet nad materiály VP SSSR a srovnávat je se životem, mohou žít tak, jak žili předtím než se s nimi setkali, a mohou přemýšlet nad Životem samostatně mimo materiály VP SSSR a vyjadřovat ve společnosti své chápání, nebo ho skrývat: to je jejich dílo.

Je možné vyjádřit Koncepci sociální bezpečnosti jako takovou v její Bohem předurčené podobě nějak jinak, kratčeji a přístupněji, než to dělá VP SSSR v jeho nynější sestavě? - Podle našeho názoru, 11 let, které uběhly od první publikace v „Molodoj Gvardiji“ článku „Konceptuální moc – mýtus nebo realita?“ - je časové období plně dostatečné pro to, aby to někdo udělal, jestli by to skutečně bylo možné.

Jinými slovy to znamená, jako minimum, jedno ze dvou:

- buď materiály VP SSSR uspokojují potřeby společenského rozvoje v současné době;
- nebo někdo, kdo by byl schopný vyjádřit Koncepci sociální bezpečnosti přístupněji, se uklání od splnění své povinnosti před lidmi i Bohem.

* * *

Třetí možnost: Koncepce v jejím výkladu VP SSSR je skutečně chybná, představuje vyjádření a výsledek posedlosti a démonické nadřazenosti nad ostatními lidmi.

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

Ale ani taková odpověď nezbavuje každého člověka, který došel k takovému názoru, povinnosti před lidmi a Bohem vypracovat a dát společnosti alternativu, na základě které by lidstvo vyřešilo problémy, vytvořené davo-“elitarizmem“ v minulosti pod konceptuální nadvládou různých znacharských tradic, ve kterých byli „zasvěcení“ – za jejich mravně-etické defekty – Shora zbaveni způsobilosti k životařečení.

Avšak výmluvy na tento návrh ve smyslu, že „konceptí je mnoho, a KSB je jen jedna z mnohých“, jsou prázdné. Existuje na ně společná odpověď: nazvěte alespoň ty nejvýznamnější z těch „ostatních konceptí“, a zvláště takové, které nesou blaho.

Ale tento návrh zůstává během celé doby publikační činnosti VP SSSR bez odpovědi: je přítomno jen odmítání a mlčení, které jakoby reprezentují koncepti skutečného dobra, svobodnou od všech omylů a zlých úmyslů tohoto světa i „ne tohoto“ světa, a jejímiž stoupenci jsou údajně ti, kdo odmítají činnost VP SSSR. Prý, Prozřetelnost Boží je absolutně nevyzpytatelná a proto nevyjádřitelná slovy člověka, byť jen částečně.

Na podobnou pozici máme následující námitku: tvrzení, že Prozřetelnost Boží je absolutně nevyzpytatelná, znamená podle principu doplnitelnosti informace to, že ti, kdo jsou přesvědčeni o její absolutní nevyzpytatelnosti, sami svědčí o tom, že žijí mimo Boží Záměr, a vše co vyznávají je marnost, a ne část Záměru, kterou Bůh dává každému člověku, ale kterou lidé deformují svými výmysly, pramenícími z defektnosti jejich mravních měřítek, z jejich vlastních strachů, z nedůvěry Bohu a hluchoty svědomí k Jeho volání.

*

*

*

V našem chápání Života, publikované materiály Koncepte

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

sociální bezpečnosti v jejím výkladu VP SSSR uspokojují v současnosti potřeby společenského rozvoje. Tématická struktura textů, jejich gramatika, dokonce při nepřesnostech, které texty obsahují, při překlepech a chybách, zajišťují možnost jejich dostatečně jediného chápání rostoucím množstvím lidí. Ve výsledku roste počet stoupenců Koncepce mezi obyvatelstvem, a při tom mnozí z nich získávají konceptuální moc.

Ale texty jsou vytvořeny tak, že vylučují možnost jejich „přelétnutí“, při kterém před vnitřním vědomím přebíhají známá slova a fráze, ale představivost je při tom spojena s jiným tokem postranních myšlenek: informačním pozadím rádia a televize, sousedním hovorem v městské dopravě, s každodenním shonem doma a v práci, s vnitřním monologem, vyjadřujícím mravně podmíněné nepřijetí smyslu, který skutečně může skutečný důvod odmítání maskovat slovy: „příliš složitá souvětí“, „náročný text“, „cizí slova“ atd.

Při takovém „přelétavém“ čtení, při kterém je představivost zaujata jinými informačními toky nebo zaujata monologem, maskujícím mravně podmíněné nepřijetí Koncepce, bude Koncepce skutečně vnímána jako pseudovědecký nebo pseudonáboženský nesmysl, se kterým je škoda ztrácet čas, nebo bude jednoduše nepochopitelná.

Avšak pokud člověk přejde od „přelétavého“ čtení k vnímání textu na základě skladby a rozboru vět a gramatických forem, pak všechny fráze a všechny odstavce, celý text se stane pochopitelný. A toto chápání bude u rozdílných lidí podobné.

Praxe to potvrzuje: mnozí přiznávají, že kdysi v minulosti mávli nad materiály VP SSSR rukou, ohodnotili je na základě zběžného přelétnutí jako „nesmysl“, ale za nějakou dobu (občas po několika letech) se k materiálům vrátili a přečetli je s vnímáním. A vše se stalo *dostatečně jasným pro řešení jejich životních problémů*, ačkoliv i ne vždy to bylo hned po pochopení mravně přijatelné.

Druhá okolnost je spojená s tím, že Koncepce sociální bezpečnosti v její Bohem předurčené podobě, je předurčena

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

spojovat, nikoliv rozdělovat lidi. Ale „samo sebou rozumění“ různých skupin a podskupin, tvořících společnosti, je různé. Proto, všechny materiály Koncepce ne ani tak nesou nějaké zvláštní znalosti, jako spíše nové materiály Koncepce otevírají přístupové cesty k chápání vycházející z vlastností „samo sebou rozumění“, které nebyly v dříve publikovaných materiálech. V souladu s tím, pro jedny lidi je na základě jejich životní zkušenosti jednodušší vytvářet si subjektivně-obrazné představy o *Koncepci života lidí v Království Božím* na základě „Mrtvé vody“, a pro druhé je to jednodušší na základě zkoumání jinotajů tvorby A.S.Puškina, a teprve poté se pro ně stane srozumitelná „Mrtvá voda“. U jiných naopak: pochopení „Mrtvé vody“ otevře cestu k chápání dalších smyslových rovin uměleckých děl. To je naše osobní zkušenost, ne předpoklad nebo výmysl.

Nejlehčí to mají ti, jejichž subjektivně-obrazné představy o Životě už v tom hlavním odpovídají Koncepti jako takové: jim zbývá jen zpracovat slova, jazyk Koncepce. Těžší to mají ti, jejich obrazné představy o Životě jsou vzdálené od Koncepce, protože těm je potřebná transformace mravnosti, vidění a chápání světa.

Také je třeba chápat, že u nyní žijících generací se způsob „samo sebou rozumění“, který v nich panuje, formoval během jejich dětství, dospívání a života, tj. přibližně dvě desetiletí nebo déle. Setkání s materiály Koncepce staví každého, kdo projevuje zájem na tom, aby pochopil její podstatu, před nutnost v krátké době přestavět své vnímání a chápání světa, tj. vybudovat nové „samo sebou rozumění“ v relativně krátké době – od několika dní do několika let. To je skutečně těžká práce na sobě samém.

Ale v libovolném případě, vnímání a chápání světa podmíněné jeho mravními měřítky, je jeho nezcizitelný majetek. A jejich rozvoj nebo degradace, ať už by se to dělo v jakýchkoliv vnějších situacích, je jeho záležitost, kterou za něj nemůže udělat nikdo: ani běsi, ani andělé, ani VP SSSR, ani globální prediktoři davově-“elitárních“ koncepcí. Nemohou to udělat proto, že tuto práci na každého člověka vložil Bůh, který v této záležitosti vede

3.4. «Esoterismus», který přechází v samo-sebou chápání všech

každého, kdo není líný a kdo se Jeho vedení neprotiví.

Proto je třeba si osvojovat rozumění chápání Života v Koncepci sociální bezpečnosti, které zatím není „samo sebou“ rozumění, a vytvářet při tom novou kulturu mnohonárodnostního lidstva Země, ve které se stane „esoterismus“, překonávající současný „esoterismus“ VP SSSR, samo sebou rozumící se pro všechny.

9 - 16, 19. února 2001

Vnitřní Prediktor SSSR

Překlad: 2018